Billy Graham
— PACEA cu DUMNEZEU
ÎNDRUMĂTORUL CREŞTIN

Titlul original: «Peace with God» In româneşte de Jeremie Hodoroabă

...

i

PREFAŢA

Mulţi autori de lucrări religioase se adresează deobi-cei teologilor. Numai în rare ocazii asemeneea lucrări fac apel la masa cititorilor. Dar cartea de faţă a fost scrisă nu pentru teologi şi filosofi, ci pentru omul de pe stradă. Lui i se adresează autorul, cu intenţia de a-i da o ideie clară asupra drumului într-o viaţă nouă, care a fost prezentată prin omul din Galileea, încă un necunoscut acum 2000 de ani. M-am străduit să utilizez limbajul curent, încât şi cititorul cel mai simplu, să nu se înşele, să nu facă vreo eroare de interpretare.

Am încercat de asemenea să evit acele subiecte de controverse, care adeseori au divizat biserica creştină, dar pe de altă parte, nu am făcut nici-o concesie în ce priveşte credinţa creştină.

Sunt convins că în mintea şi sufletul omului, există în general, o mare sete după pace cu Dumnezeu.

îmi dau seama că această lucrare va fi criticată de către unii şi poate lăudată de alţii. Nici fariseii moderni care afişează în jurul lor neprihănirea, nici saduceii actuali care neagă temeliile credinţei noastre, nu o vor aprecia; şi tocmai acesta a fost ţelul meu. Ne-am jucat prea mult timp cu religia noastră. Odată cu apariţia bombei cu hidrogen şi perspectiva bombei cu cobalt, este timpul ca să înţelegem gravitatea orei pe care o trăim şi să privim realitatea în faţă.

Acei care aşteaptă sugestii la care formă de credinţă să adere, nu vor afla îndrumări în această lucrare, ci vor trebui să se adreseze în altă parte. Scopul meu nu este să vă propun o doctrină sau o anumită biserică, ci de a vă conduce la o cunoaştere vie a Domnului Isus Christos şi de a încuraja, de a întări şi înălţa pe creştinij în credinţa lor

sfântă.

Intr-un fel, „Pacea cu Dumnezeu" a fost pregătită ani de zile. Dar ea a fost scrisă în câteva săptămâni de lucru intens. Aveam continuu convingerea fermă că tocmai o astfel de carte era acum necesară.

Multe idei exprimate în această lucrare nu sunt originale, ci au fost culese pe ici, pe colo, în cursul anilor. Şi dacă sursele unor citate nu sunt indicate, este tocmai din faptul că sursele s-au pierdut de multă vreme şi mi-a rămas numai mesajul lor convingător şi actual.

„Pacea cu Dumnezeu" a fost pregătită direct în timpul rugăciunilor noastre. Am simţit continuu pe parcursul lucrării, prezenţa lui Dumnezeu. Rugăciunea mea zilnică este ca această carte să vă ajute a afla Pacea cu Dumnezeu, în epoca noastră de criză şi confuzie.

Rămân profund recunoscător tuturor celor care m-au sfătuit la pregătirea prezentei lucrări, care au citit manuscrisul şi m-au ajutat prin multe sugestii folositoare.

Billy Graham

TABLA DE MATERII

Partea I: PROBLEMA
Capitolul 1 CĂUTAREA
Capitolul 2 BIBLIA
Capitolul 3 DUMNEZEU

Capitolul 4 PĂCATUL
Capitolul 5 – PUTEREA DIAVOLULUI
Capitolul 6 – CE SE ÎNTÂMPLĂ DUPĂ MOARTE?

Partea II: SOLUŢIA
Capitolul 7 – PENTRU CE A VENIT ISUS?
Capitolul 8 – CUM ŞI UNDE SĂ ÎNCEPEM?
Capitolul 9 – POCĂINŢA
Capitolul 10 – CREDINŢA
Capitolul 11 – NAŞTEREA DIN NOU
Capitolul 12 – SIGURANŢA VIEŢII ÎN DUMNEZEU
Partea III: CONSECINŢELE
Capitolul 13 – DUŞMANII CREŞTINULUI
Capitolul 14 – ÎNDEMNURI PENTRU VIAŢA CREŞTINULUI
Capitolul 15 – CREŞTINUL ŞI BISERICA

Capitolul 16 – OBLIGAŢIILE SOCIALE ALE CREŞTINULUI
Capitolul 17 – VIITORUL CREŞTINULUI
Capitolul 18 – ŞI ÎN SFÂRŞIT – PACE

I

Prescurtările cărţilor biblice

Vechiul Testament

Gen. = Genesa (Facerea)
Exod. = Exodul
Lev. = Leviticul
Num. = Numeri
1 Sam. = Cartea întâi a lui Samuel
Neem. = Cartea lui Neemia
Iov = Cartea lui Iov
Ps. = Psalmii
Prov. = Proverbele lui Solomon
Isa. = Profetul Isaia
Ier. = Profetul Ieremia
Ezec. = Profetul Ezechiel
Dan. = Profetul Daniel
Ţef. = Profetul Ţefania
Zah. = Profetul Zaharia"
Mal. = Profetul Maleahi

Noul Testament

Mat. = Evanghelia după Matei
Marc. = Evanghelia după Marcu
Luc. = Evanghelia după Luca
Ioan = Evanghelia după Ioan
Fapt. = Faptele Apostolilor
Rom. = Epistola către Romani
1 Cor. = Epistola întâi către Corinteni
2 Cor. = Epistola doua către Corinteni Gal. = Epistola către Galateni Efes. = Epistola către Efeseni
Filip. = Epistola către Filipeni
Col. = Epistola către Coloseni
1 Tes. = Epistola întâi către Tesaloniceni
2 Tes. = Epistola a doua către Tesaloniceni
1 Tim. = Epistola întâi către Timotei

2 Tim. = Epistola a doua către Timotei Evr. = Epistola către Evrei
Iac. = Epistola lui Iacov
1 Petr. = Epistola întâia a lui Petru
2 Petr. = Epistola a doua a lui Petru 1 Ioan = Epistola întâia a lui Ioan Iuda = Epistola lui Iuda
Apoc. = Apocalipsa lui Ioan

1

Partea I
PROBLEMA

Capitolul I CĂUTAREA

Mă veţi căuta, şi Mă veţi găsi, dacă Mă veţi căuta cu toată inima. Ier. 29. 13

Odată cu naşterea noastră, a şi început marea căutare în viaţa fiecăruia dintre noi. Ne trebuie, la unii mai puţin, la alţii mai mult timp, până să ne dăm seama că suntem în căutarea unui «ceva», pe care nu l-am mai avut, un ceva mai important decât orice în viaţa noastră.

Câte odată am încercat să uităm această căutare, timpul şi gândirea noastră reţinându-le cu alte preocupări.

Alteori am încercat să scăpăm complect de gândul acestei căutări şi la un moment dat parcă am reuşit să alungăm gândul acesta din viaţă. Totuşi, de fiecare dată trebuie să ne reîntoarcem la căutarea noastră.

Ba în momentele noastre de meditaţie, vrem să vedem dacă şi alţi oameni nu sunt preocupaţi de acest gând al căutării, resimţind şi ei aceiaşi necesitate.

Ajungem uneori la concluziile următoare: unii dintre oameni par mai puţin preocupaţi de acest gând al căutării. Fie că şi-au redus toată viaţa la căsnicie, sau că au plecat în ţări depărtate să facă avere şi un renume. Alţii au rămas acasă şi au reuşit să scape de marea problemă a căutării, ştiind ce doresc şi fiind capabili să găsească.

Numai eu sunt pe un drum care nu duce nicăieri, am rămas să merg neîncetat, întrebând din loc în loc, pe drumul nebulos unde nu e nici-un semn indicator pentru viaţă.

Ei bine, acestor oameni care se gândesc astfel, le spun următoarele: nu sunteţi singuri. întreaga omenire merge împreună cu voi pe drumul căutării, pe drumul acesta încurcat al obiceiurilor, suferinţelor şi vieţii uşuratice, care umple lumea. întreaga omenire strigă după mângâiere şi pace.

Se spune că trăim în epoca fricii. Istoricii recunosc că au fost puţine epoci în istorie când omenirea să fi trăit într-o atât de mare nesiguranţă.

Vorbind despre pace, nu auzim decât despre război. Facem planuri frumoase despre adevăr, dar nu-1 găsim nicăieri. Alergăm după tot felul de iluzii, dar când credem să le ajungem dispar. De mult timp ne zbatem aşa, ca nişte copii speriaţi, când pe un drum, când pe altul. De fiecare dată spuneam: acesta este drumul adevărat, care mă conduce la locul dorit, dar de fiecare dată constatăm că am greşit.

Astăzi contemplăm îngâmfaţi bunurile dobândite de lumea noastră: succese la care predecesorii noştri doar au visat. Astăzi străbatem oceane în câveta ore, s-au descoperit leacuri pentru cele mai groaznice boli, s-au ridicat clădiri pe lângă care turnul Babei nu contează, se descoperă tot mai mult din tainele adâncului mărilor.

Omul reuşeşte să se desprindă din ce în ce mai mult de lumea care îl înconjoară. Dar reuşeşte el oare, cu toate aceste succese, să scape de golul sufletesc ce-1 resimte?

Toate aceste minuni ale lumii moderne, aduc ele oare satisfacţia sufletească? Reuşesc ele să arunce măcar o rază de lumină asupra sensului vieţii noastre? Ne arată ele ce trebuie să găsim neapărat în viaţă? Dacă nu, atunci rămânem mai departe în golul de nepătruns? Descoperirile acestei lumi dându-ne un şi mai mare sentiment de nesiguranţă şi frică?

Oare în instrumentele de laborator, sau în telescopul astronomic, se găseşte cumva remediul împotriva fricii, al urii şi stricăciunii dintre oameni? Nu putem tăgădui că ştiinţa a dat omului instrumente, care păreau folositoare, dar în acelaşi timp ne-au împins astăzi la cele mai groaznice consecinţe, unice în viaţa omenirii.

Existenţa prezentă şi viitoare a fiecărei fiinţe de pe glob depinde de situaţia creată prin marile descoperiri în domeniul ştiinţei. Totuşi adesea ne lăsăm furaţi de calcule optimiste dar înşelătoare. Cât de mult am ajuns să fim prinşi în cursa care nu ne dă voie să vedem nici cauza, nici ieşirea din pericolul de moarte în care ne aflăm!

Dacă admitem că fiecare boală îşi are leacul ei, să descoperim vindecarea, căci orele omenirii se scurg repede. Şi dacă există un drum care duce la lumină sau la sănătate sufletească, atunci n-avem timp de pierdut. Mulţi suferă în criza actuală şi în cele din urmă îşi dau seama, că eforturile lor nu duc în sus, spre salvare, ci în jos, spre prăpastie.

In decursul anilor trecuţi, 16 mii de americani au preferat să-şi pună capăt vieţii, decât să-şi ducă traiul în vâltoarea care o numim «civilizaţie».

Desigur, se pune întrebarea acută, cine suntem şi unde ne aflăm: trebuie să admitem că ne este capul plin de cunoştinţe, dar sufletul orb. Ne plângem că tineretului nu-i mai place să se concentreze asupra unei activităţi, aşteaptă totul de-a gata.

Dar asta nu înseamnă decât că studiile şi ideile măreţe în care vârstnicii şi-au crescut copii, ascund un imens gol sufletesc. Tinerii nu sunt umpluţi de Duhul care face munca fericită. Nu sunt plini de acea hotărâre care face progresul plăcut. Şi aceasta, pentru că nu ştiu de ce trăiesc şi încotro merg.

Sunt ca nişte maşini de un model nou, fără niciun defect, dar fără benzină în rezervor. Pe dinafară frumoşi, dar interiorul lipsit de vlagă, din care cauză se irosesc, ruginesc, se plictisesc. Da, oamenii zilelor noastre, au ajuns atât de goi în sufletul lor, încât nu mai ştiu nici a se distra. Sunt gata oricând să-i plătească pe alţii ca să-i distreze, pentru a-i elibera de groaznicul simţământ al singurătăţii şi pierzării.

S-ar putea crede că plictiseala în fond este un fleac – orice om se plictiseşte câteodată – deci e vorba de ceva foarte natural. E bine să ştim ceva mai precis despre plictiseală, această stare bolnăvicioasă care se furişează printre oameni, în gândurile şi inimile lor.

14

Dintre creaturile lui Dumnezeu, omul este singura fiinţă care se plictiseşte. Aceasta este semnificativ, de oarece Creatorul n-a făcut nimic de prisos, fără niciun scop şi dacă omului i-a fost dat să fie plictisit este cu un scop precis.

Plictiseala este instrumentul cel mai bun care măsoară goliciunea sufletească. Cam ca termometrul. Omul care se plictiseşte trăieşte şi lucrează în gol. Lăuntrul său este gol, iar natura omului nu se înspăimântă de nimic mai mult ca de această goliciune sufletească.

In această lume domneşte legea că toate golurile trebuiesc umplute. Istoria ne oferă multe exemple din care vedem ce se întâmplă

cu popoare având asemenea goluri sufleteşti, unde pătrund uşor idei antiumane, ruinătoare până la urmă. Dar de om depinde cu ce îşi va umple golul lăuntric. Omenirea de azi s-a avântat după cunoştinţe şi măiestrie, după o viaţa mai bună şi mai plăcută, cu toate acestea am rămas tot goi lăuntric.

De ce suntem aşa de goi sufleteşte?

Intrucât Creatorul ne-a alcătuit pentru Sine, nu găsim satisfacţie şi nu putem fi oameni adevăraţi şi compleţi, fără a ne uni într-o legătură cu El.

Domnul Isus ne-a spus: «Omul nu va trăi numai cu pâine». Luc. 4. 4 dar oamenii nu I-au dat importanţă. Am trăit hrănindu-ne cu tot felul de pâini. Şi aşa, în-dopându-ne cu de toate, ne-am îmbolnăvit. Nu ne putem suporta aşa de goi şi uşuratici şi ne supără drumul pustiu vare ne stă în faţă.

15

Am obosit de ură, ambiţii şi dorinţe hrăpăreţe de tot felul, care ne-au stors de orice speranţă, încât am dori să ne eliberăm de ele, să ne umplem de ceva mai bun. Dar suntem neputincioşi s-o facem.

Trăim în era descoperirilor. Am ajuns în posesia mijloacelor de distrugere a întregii omeniri. Nu mai avem nevoie de noi drumuri în aceasta direcţie, nu ne mai putem permite să mai pătrundem pe cărări fără ieşire. Am descoperit toate formele de distrugere. Suntem martorii apogeului ei, născocită de om: dezagregarea atomică. Ce trebuie să se mai distreze pe seama noastră demonii întunericului!

Vedem în faţa noastră lucrarea diavolului, falsificarea lucrării pe care Dumnezeu a făcut-o de ziua Cin-cizecimii. Limbile de foc ale diavolului sunt tot atât de luminoase ca şi cele ale Duhului Sfânt şi au şi ele puterea de a transforma tot cu ce vin în contact.

Cu toţii recunoaştem că lumea s-a schimbat din temelii, încă dela începutul secolului în care trăim. Fără îndoială, am ajuns să cunoaştem multe lucruri. Dar, cu toată această desvoltare a ştiinţei, n-am rezolvat încă problema esenţială, problema fundamentală a omenirii. Putem ridica zgârie nori, putem construi vase atomice, tuneluri sau poduri uriaşe, dar pe noi înşi-ne nu ne putem conduce. Natura păcătoasă a omului îl umple de ură, invidie, lăcomie, orgoliu, gelozie.

Blestemul păcatului e în om, de aceea este el chinuit de groaza morţii. Spiritul lui întreprinzător i-a dat voie

să schimbe totul, numai pe el nu se poate schimba. Omul aşadar, este azi ca la început.

Şi păcatul a rămas la fel acelaşi, deşi omul a făcut tot ce a putut ca să-1 schimbe. Am încercat să-1 îmbrăcăm în diverse denumiri. Am lipit noi etichete pe aceleaşi borcane cu otravă. Am încercat să văruim vechiul grajd, ca să-1 facem să pară o clădire nouă.

Păcatul a fost denumit: «greşală», sau «hotărâre greşită.» El a rămas însă tot păcat. Nu contează felul în care vrem să ne liniştim conştiinţa; principalul e că ştim că oamenii au rămas încă păcătoşi şi că consecinţele păcatului au rămas aceleaşi: boala, înşelăciunea, dezamăgirea, disperarea, moartea.

Nici durerea nu s-a schimbat. Ea a început când Adam şi Eva, cu inima zdrobită, au privit cadavrul lui Abel şi au simţit durerea apăsătoare a despărţirii de fiul lor. Aşa până în zilele noastre, durerea s-a scurs în sufletul omenirii, prin graiul omenesc.

Şi moartea e tot aceiaşi. Oamenii au încercat să-i schimbe înfăţişarea exterioară, cu expresii ca «pompe funebre», «monumente funerarii» şi altele de acest gen.

Dar, indiferent cum am încerca să împodobim rigiditatea morţii, ori cum am denumi-o şi în orice culoare am vopsi-o, realitatea este aceeaşi: moartea este aspră, rece şi nemiloasă şi de-alungul istoriei omenirii nu s-a schimbat în esenţă.

Trei aspecte alcătuiesc adevărata istorie a omenirii: trecutul păcătos, prezentul îngrijorător şi viitorul care aduce sigur moartea.

Biblia spune: «Căci Christos n-a intrat într-un locaş de închinare făcut din mâna omenească, după chipul adevăratului lăcaş de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfăţişeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu.» (Evr. 9. 24).

Au apărut sute de filosofii şi zeci de religii, toate ca o sforţare a omului, să evite şi să ocolească glasul lui Dumnezeu. Filosofii şi psihologii moderni mai încearcă să creadă ei înşişi şi să-i facă şi pe alţii să creadă, că mai există o altă cale de salvare în afară de aceea a lui Christos.

Oamenii au încercat toate drumurile până acum, dar acestea nu duc decât la iad.

Isus Christos a venit să ne dea un răspuns la păcat, la durere şi

la moarte, cele trei probleme capitale ale omenirii. Isus şi numai El e veşnic şi neschimbător: «Ieri, azi şi în veci! Acelaşi!» (Evr. 13. 8).

Tot se schimbă, doar Christos Isus e neschimbător. In durerea şi neliniştea mării zbuciumate, care este viaţa omenească, Christos stă ca o stâncă neclintintă, calmă, gata să adăpostească pe toţi cei ce vin la El şi doresc să primească binecuvântările păcii adevărate.

Noi trăim încă epoca Harului, în care Dumnezeu ne promite, că cel ce vrea, poate să-1 primească pe Isus, Fiul Său. Această epocă a Harului nu e veşnică. Dimpotrivă, este un timp ce ni se acordă foarte limitat. Facă Domnul să profităm de el cum se cuvine.

18

Capitolul 2 BIBLIA

Cerul şi pământul vor trece, dar Cuvintele Mele nu vor trece. Mat. 24. 35

Timpul trece. Tic-tacul ceasului se apropie de miezul nopţii. Se pare că omenirea a ajuns în pragul unei ultime prăbuşiri. încotro s-o apucăm? Mai avem vreo şansă de scăpare şi vreo cale de urmat? Mai străbate vreo rază de speranţă prin ceaţa lumii? Vom găsi oare vreun cod de legi, care să ne dea cheia eliberării? De unde venim, de ce am ajuns aici şi încotro mergem?

Răspunsul poate fi găsit în vechia istorie care este Biblia. Ea a străbătut dealungul secolelor ajungând până la noi. A trecut prin multe mâini, a apărut în diverse înfăţişări şi pretutindeni a avut de înfruntat o împotrivire înverşunată.

Totuşi nici barbarii năvălitori din vechime, nici cunoştinţele civilizaţiei moderne nu au putut-o altera. Nici arderea pe rug şi nici batjocura unora n-au putut-o înfrânge. Cartea glorioaselor promisiuni a rămas de neclintit de-alungul vremilor întunecate prin care a tercut.

Acum, când ne apropiem de momente hotărâtoare pentru istoria omenirii, să examinăm încă odată această carte a profeţiilor şi a înţelepciunii. Să cercetăm de ce a supravieţuit la toate această carte şi de ce a rămas

19

ea pentru sufletul şi credinţa omului un adevărat izvor. Sunt oameni care socotesc Biblia ca o istorie a poporului lui Israel.

Această istorie, oricât de importantă ar fi ca, se află pe un plan lăturalnic faţă de tema principală a Bibliei care ne relatează despre salvarea lui Dumnezeu prin Isus Christos.

Acei care văd în textul biblic doar o operă literară, poetică sau de un interes ştiinţific şi istoric, fără să vadă în ea istoria salvării, au o ideie greşită despre însemnătatea şi mesagiul Bibliei.

Dumnezeu a trimis Biblia cu scopul de a descoperi omului planul Său de mântuire. Dumnezeu a trimis această carte ca să o pună în faţa creaturilor Sale, în faţa fiilor Săi, ca nişte legi de o valoare eternă, prin care ei să cunoască marea înţelepciune cu care Dumnezeu îi conduce pe drumul vieţii şi dragostea cu care îi mângâie pe această cale. Fără Biblie lumea ar fi un loc plin de groază, un drum fără niciun semn indicator şi fără lumină. Biblia se adevereşte a fi singura carte a descoperirilor lui Dumnezeu. Diferite religii au cărţile lor. Aşa întâlnim Coranul mohamedan, sfântul Canon al lui Buda sau Vedele brahmanilor. Căzându-ne în mână o traducere valabilă a acestor cărţi le putem judeca valoarea. Imediat ne putem da seama că nu sunt scrise în spiritul lui Dumnezeu. Toate încep printr-o iluminare dar sfârşesc în întuneric. Şi cel care dă în-tâmplător peste ele, îşi dă repede seama că Biblia se deosebeşte radical de ele.

20

Biblia este singura carte care oferă înoirea omului, arătându-i drumul care îl scoate din suferinţe.

A fost nevoie de 1.600 de ani ca scrierea Biblici să fie încheiată. Este opera a peste 30 de scriitori, Hecarc dintre ei având calitatea de secretar al lui Dumnezeu.

Aceşti scriitori aparţinând diferitelor neamuri, nu ne-au scris numai ceea ce au gândit sau au sperat. Ei au devenit căile de transmisie ale poruncilor lui Dumnezeu. Ei au scris după indicaţia lui Dumnezeu. Şi numai la şoapta dumnezeiască au fost capabili să observe şi să noteze marile şi veşnicile adevăruri, ca şi alţi oameni să le cunoască şi să le experimenteze.

In curs de 1.600 de ani, cele 66 cărţi ale Bibliei au fost scrise de oameni vorbind diverse limbi, în vremuri şi în ţări deosebite; cu toate acestea, cuvântul scris de ei este unul şi acelaşi. Dumnezeu a vorbit fiecăruia în limba lui, în vremea lui, dar în esenţă Cuvântul era al lui Dumnezeu.

Când oamenii de ştiinţă, au adunat la un loc vechile manuscrise, scrise în ebraică, aramaică şi greacă, spre a le traduce în limbile moderne, au constatat că promisiunile lui Dumnezeu nu s-au schimbat. Vestea mare adusă omenirii nu s-a modificat. Iar dacă vom citi şi noi,

vom constata că cele scrise de vechii scriitori pentru acele timpuri sunt tot atât de actuale, de proaspete şi pline de învăţătură ca şi pentru contemporanii lui Isus. Astfel, nu e de mirare, că Biblia a fost întotdeauna cartea cea mai căutată din lume. Nicio altă carte nu

21

o întrece în profunzimea înţelepciunii, în frumuseţea poeziei sau în perspectiva istoriei şi a profeţiilor.

Criticii care au susţinut că Biblia este plină de invenţii şi nu de fapte confirmate, vin cu diverse argumente să dovedească temeiul lor. Dar după o stăruitoare şi ştiinţifică cercetare, s-a putut constata că inadvertenţele şi contrazicerile din Biblie se datoresc diverselor ei traduceri. Deci nu Biblia trebuie îndreptată, ci omul!

Cu toate acestea se obişnuieşte în multe case şi la destui aşa zişi «oameni culţi», ca Biblia să fie nesocotită, batjocorită, nefiind considerată Cuvântul lui Dumnezeu.

Când un pastor a întrebat o fetiţă dacă ştie ce este în Biblie, ea a răspuns cu vădită mândrie, că ştie tot ce cuprinde această carte. Apoi a început să înşire: «In ea este fotografia prietenului sorei mele, o reţetă de spălat a mamei, o şuviţă din părul frăţiorului meu şi certificatul de garanţie al ceasului cumpărat de tatăl meu.» Acestea erau lucrurile pe care le cunoştea despre Biblia familiei.

Unii au folosit Biblia ca să păstreze scrisorile sau pentru presarea florilor, lăsând la o parte ajutorul pe care Dumnezeu a vrut să li – 1 dea prin această carte.

Dar promisiunile făcute de oameni în ce priveşte fericirea lor, s-au dovedit adeseori false. De aceea dacă astăzi căutăm adevărul cuprinşi de spaimă, atunci din nou trebuie să ne întoarcem la această carte veche, care

22

cu sute de ani în urmă, a dat putere, mângâiere şi mân-tuire, la milioane de oameni.

Aşadar, oamenii încep să-şi regăsească bibliile; şterg praful de pe ele sau îşi cumpără una nouă.

Aceşti oameni găsesc cuvintele blânde şi vitale ale Bibliei care glăsuiesc ca şi când ieri au fost scrise. Constatarea aceasta izvorâşte din faptul că Biblia conţine înţelepciunea de care omul are nevoie, pentru a-i satisface cerinţele sufleteşti şi pentru a-1 ajuta la deslegarea

oricărei probleme.

Marele Arhitect care este Isus, are ca plan de construcţie Biblia, iar noi numai prin ea vom putea zidi viaţa la care noi sperăm.

Biblia seamănă cu Constituţia unei ţări. Oamenii care elaborează Constituţia vor să alcătuiască fundamentul vieţii cetăţenilor liberi. Oamenii pot trăi liberi şi independenţi dacă fiecare respectă legea. Legiuitorii trebuie să cunoască aspiraţiile, drepturile şi obligaţiile poporului, iar înaintea judecăţii oamenii trebuie să fie egali, judecătorul aplicând legea tuturor. Oamenii şi-au dat seama că pot fi liberi numai cunoscând şi respectând legea. Fiecare poate şti ce drepturi şi obligaţii are în societate. Dacă îşi calcă obligaţiile, dreptul va avea de suferit.

După cum unele state se desvoltă pe baza Constituţiei, aşa s-a desvoltat şi creştinusmul pe baza îndrumărilor Bibliei. După cum Constituţia, cu toate prevederile, se impune ca obligatorie pentru o ţară, la fel Biblia se impune pentru întreaga omenire fără deose-

bire. După cum pentru o ţară Constituţia este legea fundamentală, tot aşa şi Biblia pentru noi este cartea lui Dumnezeu, legea cea mai importantă, în Biblie găsind legile lui Dumnezeu. Biblia ne descoperă promisiunile veşnice ale Domnului. Prin Biblie Dumnezeu îşi descoperă planul Sau de mântuire pentru omenire. In minunile naturii vedem legile lui Dumnezeu. Cine nu s-a minunat în nopţile senine de strălucirea şi frumuseţea cerului? Cine n-a simţit primăvara vibraţia inimii când natura se îmbracă cu verdeaţă? In frumuseţile şi varietatea naturii din jurul nostru, descoperim măreţia atotputerniciei lui Dumnezeu şi preciziunea lucrării Sale; natura nu ne spune însă nimic despre dragostea sau îndurarea lui Dumnezeu.

In natură nu putem întâlni promisiunea mântuirii noastre. Adâncurile conştiinţei noastre ne spun despre existenţa lui Dumnezeu şi despre deosebirea dintre cei răi şi cei buni. Dar nici mesajul conştiinţei noastre nu e complect şi în nici-o privinţă nu e aşa de clar şi de cuprinzător ca învăţătura Bibliei. Numai în Biblie putem găsi mesajul curat şi nefalsificat, pe baza căruia se desvoltă creştinismul adevărat.

Creştinismul îşi găseşte în Biblie toate învăţăturile, iar adevăratul credincios nu scoate şi nici nu adaugă ceva din cartea aceasta.

Dacă într-o ţară Constituţia poate fi din timp în timp schimbată, Biblia n-are niciodată nevoie de corectări.

24

Noi credem că scriitorii Bibliei, în gândurilc exprimate şi în cuvintele folosite, au fost călăuziţi de **Duhul** Sfânt, aşa cum spune Petru: «Căci nicio proorocit1 n.1 fost adusă prin voia omului, ci, oamenii au vorbit dela Dumnezeu, mânaţi de Duhul Sfânt» (2 Petru 1. 21). Pa-vel spune: «Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu şi de folos ca să înveţe, să mustre, să îndrepte, să dea înţelepciune în neprihănire, pentruca omul lui Dumnezeu să fie desăvârşit şi cu totul destoinic pentru orice lucrare bună» (2 Tim. 3. 16 – 17).

Când scriitorii Bibliei au scris despre adevărurile ei, nu au încercat să înfrumuseţeze conţinutul. Ei recunosc păcatele oamenilor mari, cât şi pe cele ale celor mărunţi. Ei redau slăbiciunea naturii umane şi ne informează despre viaţa din epoca lor. Viaţa acestor scriitori ai Bibliei, care au trăit într-o epocă atât de îndepărtată de noi, apare cu adevărat modernă. Când citim Biblia întâlnim pagini care sunt ca o oglindă, care ne reflectă inima şi sufletul nostru, slăbiciunile şi defectele, păcatele şi îngrijorările noastre.

Dreptatea este fără margini şi neîngrădită. Nu se schimbă dela o epocă la alta, dela un popor la altul, dela un continent la altul. Gândurile omului pot fi diferite, morala omului se poate schimba; chiar şi fundamentul ei, dar adevărul dumnezeesc rămâne pentru veşnicii un adevăr al tuturor.

Istoria Bibliei vorbeşte despre Isus Mântuitorul nostru sau despre istoria mântuirii. Istoricii cercetând începuturile Bibliei au arătat istoria referitoare la Isus,

25

căci de fapt, El e terna, atât al vechiului cât şi al noului Testament.

In Genesa, istoria lui Hristos apare simbolizată în sămânţa femeii.

In Exod El este Mielul Pascal.

In Levetic e jertfa pentru păcat.

In Numeri e Stânca atinsă prin lovitură.

In Deuteronom e Profetul

In Iosua e Căpetenia oştirii lui Dumnezeu.

In Judecători e Eliberatorul.

In Rut El e Rudenia noastră.

In Samuil şi în Cronici e împăratul făgăduit.

In Neemia e Reziditorul poporului.

In Estera e Mijlocitorul.

In Iov este Mântuitorul meu.: In Psalmi este «Tot în toţi şi în toate» In Proverbele lui Solomon este «Modelul meu» In Eclesiast este «Scopul meu»

In Cântarea Cântărilor este «Aducătorul de bucurii» In Profeţii mari şi mici este «Prinţul păcii care vine» In Evanghelii este Hristosul care a venit să ne caute şi să ne mântuiască.

In Faptele Apostolilor e Hristos cel înviat. In Epistole e Hristos care stă la dreapta lui Dumnezeu.

In Apocalipsa este Hristos cel care revine şi Domnitorul.

Acesta este mesajul veşnic al Bibliei. Aceasta este istoria vieţii, a păcii, a vieţii de veci, a cerului. Biblia nu are

«surprize». Nu e nevoie de o interpretare specială, neobişnuită. Pentru fiecare om ea este simplă, clară, curajoasă. Mesagiul ei vorbeşte despre faptul că Isus ne îmbie spre împăcarea cu Dumnezeu,

Intr-o zi, Isus stătea împreună cu ucenicii Săi în apropierea Capernaumului. Ucenicii îl inconjurau. Per tru stătea de-o parte, Ioan de cealaltă. Isus îi privi cu dragoste pe cei ce îl adorau cu credinţă. Se uita la ei ca un părinte la familia sa, care îşi iubeşte într-un anumit fel pe fiecare copil. Fiecare dintre ucenici se simţea astfel iubit, ca şi cum el era alesul lui Isus. Micul grup a devenit smerit în faţa dragostei lui Isus. S-a făcut tăcere deplină când şi-au dat seama, că Isus le va spune ceva deosebit de care trebuie să-şi amintească, ceva ce trebuia să fie făcut cunoscut lumii întregi, care n-a avut harul acesta de a-L asculta personal. Aici, la umbra unui copac, El a ţinut cea mai importantă predică pe care urechia omului a ascultat-o vreodată.

Isus a vorbit despre esenţa vieţii omeneşti. La sfârşit, când tăcerea sfântă s-a aşternut peste ascultători, evanghelistul Matei menţionează: «După ce a sfârşit Isus cuvântarea aceasta, noroadele au rămas uimite de învăţătura Lui, căci El îi învăţa ca unul care avea putere, nu cum îi învăţau cărturarii lor», (Mat. 7. 28 – 29).

Domnul Isus într-adevăr învăţa cu mare putere, cu însăşi autoritatea şi atotputernicia lui Dumnezeu. El învăţa cele primite dela Tatăl ceresc. Acestea trebuiesc urmate de orice credincios, care poartă

în suflet speranţa mântuirii.

27

Să ne gândim fiecare în sinea noastră de ce această carte dă răspuns la toate problemele omeneşti? De ce dă ea putere şi credinţă? Celor ce nu le-a căzut niciodată în nună o Biblie li se recomandă să citească întâi Evanghelia după Ioan, care este una dintre cele mai idânci şi mai clare cărţi ale Bibliei.

Ea a fost scrisă cu scopul de a arăta omenirii, cum şi de ce a fost nevoie de mântuire. Ea a fost scrisă pentru a răspunde la întrebările minţii omeneşti şi la năzuinţele inimii. Evangheliştii, deosebiţi ca fel de a fi şi ca stil, au redat toţi istoria veşnicei mântuiri a lui Hristos. Cel care citeşte Biblia recunoaşte adevărul minunat şi atotcuprinzător, făcând experienţa spusă de Pavel: «Isus Hristos este acelaşi ieri şi azi şi în veci!» (Evr. 13. 8).

După citirea fiecărei Evanghelii în parte, se recomandă recitirea Noului Testament de la început. Aşa vom ajunge la citirea Bibliei în fiecare zi. Aşa vom cunoaşte Biblia ca un izvor al descoperirilor dumne-zeeşti, ca o carte de sfaturi practice, îndrumătoare, ca o comoră personală în care se află sfaturi preţioase şi sănătoase.

Pentru o viaţă îmbelşugată şi chibzuită este necesară cunoaşterea Bibliei, pentru că ea umple lipsurile, îndeplineşte dorinţele şi preface durerea vieţii noastre într-o piatră nestemată.

Să ne obişnuim ca toate întrebările vieţii să le desle-găm prin Biblie. In paginile ei vom găsi întotdeauna răspunsul potrivit.

Capitolul 3 DUMNEZEU

Poţi tu pătrunde adâncimile lui Dumnezeu?

Iov 11.7

Câteva întrebări la care dă loc textul acesta din Biblie: Cine este Dumnezeu? Cum arată El? Cum putem fi siguri de existenţa Lui? Unde-i este începutul? II putem cunoaşte?

Cu voce tare sau în taină, toţi oamenii şi-au pus această întrebare, căci nu putem observa natura fără să ne mirăm de minunăţia ei. Zilnic ne întâlnim cu minunile cerului înstelat, cu enormitatea munţilor şi a mărilor. Cine a alcătuit toate acestea? Cine a conceput legea gravităţii în spaţiu, care păstrează totul la locul său? Cine a făcut noaptea şi succesiunea ei naturală?

Singurul răspuns este că toate acestea, precum şi multe altele sunt opera înaltului Creator. Aşa după cum ceasul are un maistru şi

Universul are un mare Maistru.

Noi II numim Dumnezeu.

Are un nume foarte cunoscut pentru dmenire. Din fragedă copilărie suspinăm după acest nume. Biblia spune că Dumnezeul despre care vorbim, pe care îl cântăm şi dela care vin toate binecuvântările este Acelaşi care ne-a aşezat în lumea creată de El.

Dar cine este Dumnezeu? Ne întrebăm: Unde este El? Cu toţii Ii cunoaştem numele. Pe El II chemăm în

28

29

clipele celor mai mari încercări. Mulţi din noi ne ocupăm timpul cu examinarea Lui atentă. Alţii spun: Nu putem crede în El, aşa dar, nur există! Iar alţii spun explicându-L pe Dumnezeu, probabil că II voi primi! Dacă simţim aceasta şi dacă toată viaţa am auzit despre Dumnezeu, fiind în aşteptarea cuiva care să ni-L explice înainte de a crede în El şi numai în El, să vedem ce destăinuire ne redă Biblia.

In aceste hotărâtoare clipe ale istoriei, toţi ar trebui să caute răspuns la această întrebare: «Cu ce seamănă Dumnezeu?» Toţi ar trebui să-şi pună această întrebare şi fiecare ar trebui să fie sigur de răspunsul primit.

Fără vreo umbră de îndoială, toţi ar trebui să ştie ce dă Dumnezeu şi ce este El capabil să facă. Problemele grele ale vieţii sunt cauzate de nerecunoaşterea lui Dumnezeu şi neascultarea de EL Necunoaşterea planurilor lui Dumnezeu a dus lumea în haos. Faptul că omul nu doreşte să înveţe legile lui Dumnezeu şi pentrucă nu le dă ascultare, a adus o grea povară pe sufletele noastre. Să învăţăm tot ce putem despre El.

Unde să mergem pentru a-L cunoaşte? Cine ne poate spune adevărul? Nu suntem cu toţii muritori? A obligat cineva pe Dumnezeu ca să vorbească despre El? Nu! Singurul om care a fost în stare să o facă, a trăit acum două mii de ani, iar noi L-am răstignit. Cum să căutăm adevărul?

Intrebându-i pe oamenii de ştiinţă, probabil că şi aceştia ne vor putea spune că Dumnezeu e exprimarea vieţii şi a naturii, că toată existenţa e una cu creatura şi

30

că însăşi viaţa îl exprimă pe Dumnezeu. Vor mai spune că putem să-L vedem pe Dumnezeu în picătura de apă, cât şi în imensitatea

Universului.

Intrebându-1 pe filosof, ne va spune că Dumnc/cu *t* începutul de neclinitit al oricărui început, că El c «Suprema Forţă» care pune şi ţine în mişcare lumile; că El e începutul şi Puterea nelimitată.

Intrebându-i mai departe, filosofii vor spune că Dumnezeu e absolut, că El e totul în toate, că nimeni nu poate şti altceva despre El. Sunt şi alte păreri deosebite despre Dumnezeu.

Orice ţară, popor, familie sau individ a încercat să explice existenţa supremă. Oamenii din toate timpurile au căutat să-1 descopere pe Creatorul a Cărui lucrare au văzut-o, dar pe care nu L-au putut cunoaşte. Care dintre aceste păreri despre Dumnezeu este cea adevărată? Ce teorie să admitem ca valabilă? Care dintre acestea ne conduce la adevăr?

Exprimările despre Dumnezeu le putem găsi în cartea pe care o numim Biblie. Dacă credem că ea este expresia lui Dumnezeu atunci cugetul nostru va fi mulţumit, iar inima satisfăcută.

Putem fi siguri că suntem în posesia adevărului, că suntem în posesia cunoaşterii naturii şi a lui Dumnezeu. Dumnezeu se descoperă în sute de feluri în Biblie şi dacă am citi Biblia tot atât de des ca şi ziarele, atunci am fi atât de încrezători în Dumnezeu cum suntem informaţi din ziare despre un sezon sportiv.

După cum un diamant are mai multe feţe, aşa şi

înfăţişarea lui Dumnezeu este multiplă, încât s-ar putea umple volume întregi. E suficient a spune că în viaţa noastră limitată cunoaştem patru înfăţişări ale lui Dumnezeu, ca pe cele mai importante şi care trebuie să le privim cu atenţie.

1. In primul rând Biblia spune că Dumnezeu este Duh. Când Domnul Isus a stat de vorbă cu femeia sa-mariteancă la fântâna lui Iacov, a spus următoarele cuvinte despre Dumnezeu: «Dumnezeu este Duh», (Ioan 4. 24).

La ce ne gândim când auzim cuvântul Duh? Ce imagine ne zugrăveşte acest cuvânt în mintea noastră? Ne gândim oare lanorii care străbat înălţimile? Oare Duhul e fără formă sau nimic? Sau ceva care înspăimântă de moarte pe un copil?

Putem crede că Domnul Isus s-a gândit la aşa ceva când a spus: «Dumnezeu este Duh»?

Ca să descoperim ce este în esenţă «Duhul» şi la ce s-a referit

Isus când a folosit acest cuvânt, trebuie să ne reîntoarcem la cuvintele pe care El le-a rostit după învierea Sa: «Uitaţi-vă la mâinile şi picioarele Mele. Eu sunt, pipăiţi-Mă şi vedeţi: un duh n-are nici carne nici oase, cum vedeţi că am Eu» (Luc. 24. 39).

Aşa dar, putem fi siguri că Duhul e fără trup, e chiar contrariul acestuia. Totuşi are existenţă şi putere. Ne este greu să înţelegem acest lucru, căci noi încercăm să înţelegem aceasta prin trupul nostru îngrădit.

Ca făpturi omeneşti suntem lipsiţi de atotcunoaşte-rea, pe care Dumnezeu se gândise iniţial s-o dea crea-

32

turilor Sale. Nu putem cuprinde mărimea şi slava Duhului, care este atât de departe de noi.

Când auzim cuvântul Duh, ne gândim să-1 reducem la tiparul îngustei noastre înţelegeri. Este ca şi cum am încerca să explicăm valurile oceanului şi strălucirea lui, unui om care n-a văzut altceva decât bălţi murdare. Cum ar putea un asemenea necunoscător să înţeleagă nemărginirea oceanului, secretul vieţii marine, energiile deslănţuite de valuri, freamătul continuu, neastâmpărul oceanului tulburat sau frumuseţea oceanului liniştit?

Cum ar putea un om care n-a văzut decât o baltă murdară să înţeleagă când îi vorbeşti despre ocean? Ce fel de cuvinte convingătoare ar trebui să foloseşti pentru a-1 face să înţeleagă puterea oceanului? Cum l-ai putea convinge că în adevăr ea există? Cu atât e mai greu pentru noi să ne închipuim ce a înţeles Isus prin cuvintele: «Dumnezeu este Duh». Isus o ştia! înţelegerea Lui nu era îngrădită aşa cum este a noastră. Ochii Lui nu erau îndreptaţi spre balta murdară, ca ai noştri. El înţelegea împărăţia puterilor spirituale şi a venit ca să ne adeverească puterea, minunea, mângâierea şi pacea acestui Duh.

Ştim că Duhul nu e legat de ceva. El nu poate fi transportat ca trupul. El nu este nici schimbător ca trupul. Biblia spune că Dumnezeu este un Duh neîngrădit de vreo formă sau de vreun trup. Nu e limitat de hotare sau de lacăte. Pentru ochiul omenesc El este de nemăsurat, de neconceput şi invizibil. Biblia ne

2 Pacea cu dumnezeu

33

spune că din moment ce Dumnezeu nu are vreo îngrădire, El

poate fi în acelaşi timp peste tot; poate auzi, vedea şi cunoaşte totul. Noi nu putem face ce face Dumnezeu şi de aceea II îngrădim pe Dumnezeu aşa după cum şi noi suntem îngrădiţi. Şi aşa, nu recunoaştem posibilitatea lui Dumnezeu la atotputernicie. Spunem că din moment ce noi nu putem fi peste tot în acelaşi timp, nici Dumnezeu nu poate fi. Semănăm cu omul care a auzit ceva despre ocean şi se duce să ia câteva picături din el în palmă, apoi strigă: «Am devenit stăpânul oceanului!» Este adevărat că o parte din ocean este în stăpânirea lui. Dar în acelaşi timp şi alţii pot face şi spune la fel. Milioane de oameni pot veni la ţărmurile oceanului şi pot saşi umple palmele cu apă. Feicare poate lua cât doreşte şi totuşi oceanul rămâne întreg, neschimbat. Mărimea şi puterea lui rămâne aceeaşi. Viaţa din adâncimile lui se desfăşoară mai departe după ce a satisfăcut pe cei care au luat apă din el.

Aşa este şi cu Dumnezeu. Dumnezeu poate fi în acelaşi timp peste tot. Poate auzi rugăciumile tututor care strigă în Numele lui Hristos. El care susţine Universul şi face să încolţească vegetaţia. Dumnezeu este nelimitat în înţelepciune, în putere, în îndurare cât şi în dragoste.

Dacă am încercat să-1 îngrădim pe Dumnezeu să părăsim acest gând. Să nu încercăm a reduce activitatea Lui la anumite sfere de preocupare. Să nu încercăm să limităm oceanul! Nimeni nu poate fi atât de

necugetat ca să încerce să schimbe drumul lumii sau să oprească pământul din mişcarea lui în jurul axei sale.

Cu cât mai mare nebunie ar fi încerarea de a-1 îngrădi pe Dumnezeu, care a creat şi care întreţine toate aceste minuni. El este un Duh nemărginit, neschimbător şi etern. Şi dacă un om este călăuzit în viaţa sa de această idee, este scutit de ispita de a-L îngrKdi pe Dumnezeu.

Aceasta ne ajută să credem că Dumnezeu face lucruri pe care noi nu le putem face. Unii care se îndoiesc că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu o fac pentrucă nu vor să recunoască în Dumnezeu puterea care poate mai mult decât ei. Orice nesiguranţă am avea despre inspiraţia divină a Bibliei, în anumite părţi ale ei, să recitim şi să studiem din nou acele părţi ale ei. Să facem şi noi ca omul are a ţinut o viaţă întreagă în mâna sa apa murdară dintr-o baltă, până sind a

cunoscut frumuseţea oceanului şi atunci a renunţat la apa lui murdară.

Poate că unii experimentează acum pentru prima dată puterea lui Dumnezeu. Poate că abia acum încep să-L înţeleagă aşa cum e în realitate, pentrucă dacă Dumnezeu este acel Duh despre care vorbeşte Domnul Isus, nu e o problemă a crede că El a inspirat pe scriitorii Bibliei. Totul se rezolvă odată ce se înţelege ce este Dumnezeu.

2. In al doilea rând, Biblia II arată pe Dumnezeu ca persoană. Biblia spune: Dumnezeu este dragoste, Dumnezeu vorbeşte, Dumnezeu face. Tot ceeace atribuim unei persoane îi este atribuit şi lui Dumnezeu. O persoană simte, gândeşte, doreşte şi persoana se exprimă în toate privinţele. Aici pe pământ, persoana o reducem la trup. Noi nu putem concepe o persoană care nu creşte din carne şi din trup. Ştim că propria noastră persoană nu va fi întotdeauna îmbrăcată în trupul în care locuieşte astăzi. Ştim că în clipa morţii persoana noastră îşi va părăsi trupul şi va merge spre locul destinat care o aşteaptă. Toate acestea le ştim. Greutatea este în a ne însuşi acest adevăr dumnezeesc. Ce descoperire ar fi aceea să recunoaştem, că persoana nu trebuie confundată cu făptura fizică. Dumnezeu nu este legat de trup, totuşi e persoană care simte, gândeşte, iubeşte, iartă, simte împreună cu noi în durerile noastre.

3. In al treilea rând, Biblia stabileşte că Dumnezeu nu e numai Duh şi Persoană, dar că este şi o FIINŢĂ DREAPTĂ. Dela Genesa până la Apocalipsa, Dumnezeu se descoperă pe Sine ca un Dumnezeu mare şi sfânt. El este veşnic absolut în toate laturile fiinţei Sale. El este prea sfânt ca să se atingă de omul păcătos, este prea sfânt ca să suporte făptura păcătoasă. El este sfânt şi desăvârşit.

Scriptura scrie că El este lumina în care nu e nici-o umbră şi făptura supremă fără greşală. E greu să înţelegem aceste adevăruri. Noi care suntem plini de greşeli abia putem să ne închipuim sfinţenia lui Dumne-

zeu. Dar trebuie să o înţelegem dacă voim să înţelegem Biblia.

De-a lungul Bibliei găsim prăpastia care-1 desparte pe omul păcătos şi limitat de Dumnezeul cel desăvârşit. Aceasta o vedem în împărţirea Cortului Sfânt, în Sfânta şi Sfânta Sfintelor. Ne-o arată jertfa obligatorie pe care trebuia să o aducă păcătosul care voia să se apropie de Dumnezeu. E subliniat de înfiinţarea preoţiei care mijloceşte între om şi Dumnezeu. E accentuat de legile pe care Moise, în cartea

Leviticului, le referă la necurăţie.

Cuvântul lui Dumnezeu spune că tronul Său ceresc este aşezat deasupra sfinţenei Sale. Si pentrucă Dumnezeu este sfânt, iar omul păcătos, de aceea există o aşa de mare prăpastie între Dumnezeu şi cel ce nu-şi plânge păcatul.

Biblia spune că păcatele noastre fac un zid despărţitor între noi şi Dumnezeu, aşa încât faţa Lui este ascunsă de noi şi de aceea nici nu ne ascultă când II cerem.

Dumnezeu este prea sfânt ca să privească păcatul cu îndurare. Este prea sfânt ca să aibă vreo legătură cu păcatul. înainte ca păcatul să fi intrat în omenire, omul era în legătură cu Dumnezeu. Această unitate a fost ruptă şi orice legătură dintre om şi Dumnezeu e inexistentă în afară de Hristos. Numai prin Hristos omul se poate ridica în împărtăşire cu Dumnezeu. Omul în el însuşi, este păcătos şi nu are puterea să-şi schimbe starea. Şi ar fi rămas pentru totdeauna pierdut

dacă Dumnezeu nu-L trimitea pe Fiul Său, care să se facă punte de legătură între om şi Dumnezeu.

In sfinţenia lui Dumnezeu găsim explicaţia morţii lui Hristos, Sfinţenia lui a făcut ca păcatul să fie aspru pedepsit, dar în dragostea Lui s-a gândit la Hristos, ca El să achite datoria omului pentruca în felul acesta să-i câştige salvarea.

4. In al patrulea rând, Dumnezeu este dragoste. Dar nici această însuşire a lui Dumnezeu nu o cunoaştem dacă nu citim Biblia, căci ea spune: «Dumnezeu e dragoste», (I Ioan 4. 8).

Noi nu prea ştim ce gândim când folosim cuvântul dragoste. De cele mai multe ori îl folosim pentru a retrăi trecutul. Obişnuim să definim cu acest cuvânt cele mai mici şi chiar cele mai însemnate legături dintre oameni. Uneori spunem că «ne iubim vecinie» cu toate că mulţi o spun doar din gură. Spunem că iubim călătoriile, iubim automobilul sau o cameră zugrăvită. Nu e de mirare că nu avem o imagine clară despre ceeace înţelege Biblia când spune: «Dumnezeu este dragoste».

Nu este permis de a gândi că Dumnezeu fiind dragoste, totul va merge liniştit până la sfârşit şi că nimeni nu va primi pedeapsa pentru păcatele sale. Sfinţenia lui Dumnezeu doreşte ca orice păcat să-şi primească pedeapsa. Dragostea lui Dumnezeu în schimb, se referă la planul şi metodele de salvare a omului.

Dragostea lui Dumnezeu ne-a dat crucea lui Hristos, 38

prin care omul poate primi curăţire şi iertare de păcat. Dragostea lui Dumnezeu L-a trimis pe Isus pe cruce. Să nu punem niciodată la îndoială marea dragoste a lui Dumnezeu pentruca ea este o însuşire tot atât de veşnică a Lui ca şi sfinţenia. Nu contează cât de grele ne sunt Păcatele, Dumnezeu totuşi ne iubeşte. Niciunul n-ar avea fericirea vieţii viitoare, dacă n-ar avea parte de dragostea lui Dumnezeu. Aşa dar, Dumnezeu este dragoste. Si această dragoste faţă de noi este veşnică. Şi «Dumnezeu îşi arată dragostea faţă de noi, prin faptul că pe când eram noi încă păcătoşi, Hristos a murit pentru noi», (Rom. 5. 8).

De aceea trebuie să-L primim pe Dumnezeu prin Isus Hristos, Fiul Său, prin credinţă. Şi dacă aceasta se va întâmpla, atunci nu va mai fi loc de îndoială, nu va mai trebui să ne întrebăm dacă Dumnezeu este sau nu în inima noastră. Noi vom şti aceasta.

Ori de câte ori ne întrebăm: ce e şi cum e Dumnezeu, să ne gândim la cunoscuta poveste a copilului cu smeul. Era un timp prielnic pentru smeu. Vântul bătea cu putere şi norii pluteau prin văzduh. Smeul se înălţa tot mai sus până când a fost ascuns de nori. Ce faci tu acum, întrebă pe copil un om vârstnic? Ridic smeul răspunse copilul. Dar cum poţi fi sigur de aceasta? Smeul nu se vede! Nu-1 văd zise copilul, dar din când în când îi simt smucitura şi aşa ştiu că el este acolo sus.

Să nu luăm niciodată cuvintele omeneşti drept cuvintele lui Dumnezeu. Să-L luăm pe Dumnezeu în

39

ST! *™Z*JT** minU? ata * cald* trăire

40

Capitolul 4 PĂCATUL

Gâci îo£i *oamenii au păcătuit şi sunt lipsiţi de slava lui Dumnezeu. Rom. 3. 23*

Dacă Dumnezeu e drept şi iubitor de ce sunt atâtea rele şi suferinţe în lume? De unde a apărut ura? De ce ne închinăm la altarele războiului, ale lăcomiei şi egoismului? Dacă omul este chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, cum de s-a afundat în putregai încât a trebuit întocmite cele zece porunci pentru a fi respectate?

De ce Dumnezeu a trebuit să-şi trimită pe Fiul Său ca să ne

salveze? Cum să ne explicăm aţâţarea unui popor împotriva altuia? Pentru a răspunde trebuie să mergem la începutul începuturilor, să ne reîntoarcem la istoria grădinii adamice, la capitolul întâi din Genesa.

Unii afirmă că aceasta este mitologie, că e un fel de a răspunde copiilor la o întrebare fără de răspuns. Dar nu e aşa. Biblia ne spune cu precizie cum s-au desfăşurat lucrurile la început şi de ce de atunci omul aleargă pe drumul distrugerii propriei sale vieţi.

Dumnezeu a creat această lume absolut desăvârşită. In această lume desăvârşită Dumnezeu a aşezat un om desăvârşit pentru că ceeace face Dumnezeu nu poate fi decât desăvârşit. Acestui om desăvârşit, Dumnezeu i-a dat libertatea ca cel mai valoros dar.

41

Dumnezeu a dăruit omului libertatea de a alege. Primul om nu era locuitorul peşterilor; graiul lui nu era ca al animalelor şi el nu era stăpânul animalelor din junglă.

Adam a fost creat om întreg, cu depline facultăţi şi posibiliăţi intelectuale. El avea legătură cu Dumnezeu. A fost creat pentru a fi împărat pe pământ, ca să domnească după voia lui Dumnezeu. Aceasta era starea lui Adam pe când locuia în Eden.

Adam avea o deplină libertate de alegere între bine şi rău, libertatea de a asculta sau nu de poruncile lui Dumnezeu, libertatea de a fi fericit sau nenorocit. Dar nu este suficient ca cineva să dispună de liberate. Libertatea trebuie folosită cu rost. Libertatea are valoare numai dacă prin ea găsim pacea cu Dumnezeu.

Omul, căruia i se dă libertatea, are în faţa sa două drumuri. Nu e libertate dacă se poate urma numai un singur drum. Libertatea cuprinde în sine dreptul de a alege conduita de viaţă.

Cu toţii cunoaştem oameni şi femei care sunt cinstiţi nu pentru că au ales drumul acesta, ci pentru că nu au avut ocazie să aleagă drumul necurăţenei. Cu toţii cunoaştem oameni care sunt mândri că se socotesc buni, când de fapt împrejurările îi împiedecă fie răi. Nu ne putem mulţumi nouă înşine că ne-am împotrivit ispitei dacă n-am fost încercaţi de nici-o ispită. Dumnezeu nu i-a dat lui Adam o asemenea piedică, ci i-a dat libertatea de alegere şi toate condiţiile să o experimenteze.

42

De oarece Dumnezeu a făcut totul desăvârşit, 1-a pus pe Adam într-o asemenea situaţie desăvârşită de încercare.

Pe când Adam locuia în grădina Eden era neprihănit, fără păcat. Totul îi era deschis în faţă. Istoria omenirii îi stătea în faţă ca un uriaş pergament, care aştepta ca Adam să înscrie primul capitol, ca el să hotărască drumul pe care aveau să meargă urmaşii **lui.**

Dumnezeu şi-a sfârşit lucrarea. A creiat o graiulina care era bogată în toate, de aceea omul nu avea nevoie de nimic. A creiat şi o fiinţă umană desăvâşită, după asemănarea Sa. A înzestrat-o cu înţelegere şi suflet dumnezeesc, având deplină libertate de a-şi folosi priceperea şi a se îngriji de suflet după dorinţă.

Dumnezeu, ca părinte înţelept, a aşteptat să vadă ce fel de alegere va face copilul Său. Aceasta a fost piatra de încercare. Aceasta a fost clipa în care Aclam a dorit să-şi folosească libertatea în alegerea drumului potrivit sau nepotrivit. Adam a ales răul, dar nu pentru că nu putea face altfel.

După ce a ales, a suportat consecinţele alegerii sale. El a dat astfel orientarea omenirii şi a stabilit drumul pe care fiecare dintre muritori trebuia să meargă. «Astfel dar…», (Rom. 5. 18).

Adam este punctul de plecare al omenirii. De el a depins ca izvorul să se desvolte într-un pârâu care să curgă pe un câmp mănos sau într-un veşnic torent care să se lovească de stânci, aducând jalea suferinţelor şi pustiirea prin locurile pe care le va străbate.

43

Dumnezeu nu poate fi învinovăţit pentru îndelungata tragedie a omenirii. Răul aparţine lui Adam care a avut posibilitatea să aleagă. Ori el a ales minciuna Diavolului în locul adevărului lui Dumnezeu. Istoria omenirii, de atunci şi până astăzi, caută să redobân-dească poziţia pierdută de Adam.

«Dar aceasta nu e dreptate» putem spune noi. «De ce să suferim noi cei de azi, pentrucă omul acela îndepărtat peste milenii, a păcătuit?».

— Ei bine, de ce omenirea nu a reparat greşala de-alungul veacurilor? Dece pedeapsa păcatului ne urmăreşte zilnic ca o umbră?

Să ne întoarecem la izvorul istoriei, la izvorul acelei istorii păcătoase, care se rostogoleşte în alergarea sa, în adâncul sumbru al prăpăstiilor. De ce nu curge acest izvor peste câmpiile roditoare din jurul său? De ce nu-şi părăseşte albia tristă şi nu revine la acea fericire pe care o cunoştea ca izvor cristalin în momentul apariţiei sale pe pământ?

Nu o face pentrucă nu poate. Nu are puterea de a face altceva decât ceea ce a făcut până acum. Odată ce a inundat ţărmurile în întunecime e neputincios să se mai ridice la lumina curată a soarelui.

Aceasta este istoria păraului, istoria omului, începând din vremea lui Adam, în drumul ei încălcit, care se adânceşte tot mai mult în întuneric. Cu toate că am strigat după ajutor, până la urmă, la fel ca şi Adam am ales tot răul. In nenorocirea noastră, ne întoarcem împotriva lui Dumnezeu, acuzându-L pe El. Punem sub semnul întrebării înţelepciunea şi dreptatea Sa. Vedem greşela în îndurarea şi dragostea Sa. Uităm că Adam este capul omenirii, ca Şeful Statului într-o ţară. Şeful Statului este un model de viaţă pentru cetăţeni. Hotărârea preşedintelui valorează cât hotărârea poporului. Adam este socotit capul omenirii. Pentru greşeala lui au căzut toţi oamenii care l-au urmat, Biblia afir-mând foarte clar, că urmările păcatului lui Adam vor fi simţite de fiecare dintre urmaşii lui. Cu toţii cunoaştem adevărul dureros al Cuvântului lui Dumnezeu care descrie marea tragedie a omului: «Omului i-a zis…», (Gen. 3. 17 – 19).

Evei Dumnezeu îi spune: «Voi mări…», (Gen. 3. 16).

Cu alte cuvinte, din cauza păcatului lui Adam, pă-mântul care făcea odată să crească vegetaţie frumoasă şi folositoare, face acum să crească deopotrivă binele şi răul. Iar omului care nu avea decât să se plimbe prin grădină, întinzând doar mâna după fructe, care n-avea nevoie de îmbrăcăminte sau de adăpost, acum în toate zilele trebuie să muncească din greu, ca să-şi asigure cele trebuitoare lui şi familiei sale.

Prin Adam păcatul a trecut asupra omenirii, iar omenirea zadarnic a încercat să se elibereze de vechiul ei păcat. Noi toţi am moştenit caracterul păcătos şi orice am face, nu putem scăpa de acest caracter înnăscut. Am folosit toate mijloacele pentru a recâştiga poziţia pierdută de Adam dar n-am reuşit. Prin posibilităţile noastre limitate, am încercat să facem ceea ce

Dumnezeu dorea, să fim prin fiinţa noastră fără de păcat. Iniţial intenţiile erau bune, dar treptat faptele omului se îndepărtau dela o viaţă sfântă. Cunoştiinţele noastre, descoperirile şi planurile noastre ambiţioase ne împing puţin înainte, ca apoi să cădem din nou acolo de unde am pornit.

Noi facem greşeala pe care a făcut-o şi Adam. Sân-tem ispitiţi să

ne bazăm numai pe propriile noastre puteri, în loc să-1 lăsăm pe Dumnezeu să ne dirijeze. Dumnezeu în marea Sa dragoste, L-a trimis pe Fiul Său ca să ne arate un drum de ieşire din greutăţile noastre. L-a trimis pe Fiul Său, ca să experimenteze ispitele care l-au înconjurat şi pe Adam şi să le biruie. Diavolul L-a ispitit pe Domnul Isus, întocmai ca şi pe Adam. Diavolul i-a promis lui Isus Lumea, dacă renunţă la Dumnezeu, întocmai cum a promis şi lui Adam acelaşi lucru prin mijlocirea Evei.

Deosebirea stă în împotrivirea lui Isus. Când Diavolul i-a promis toate frumuseţile şi puterile lumii, cu condiţia de a-1 urma, Domnul Isus i-a spus: «Pleacă…», (Mat. 4. 10).

Hristos a repurtat o biruinţă desăvârşită asupra Diavolului şi astfel a descoperit făptura Sa neprihănită pentru toată omenirea.

Prin slăbiciunile şi natura noastră stricată, am arătat că suntem fiii lui Adam şi că îl urmăm cu fidelitate. In zadar îl blestemăm pe Adam, căci îl urmăm întocmai. Nu e zi în care să nu dăm acelaşi examen pe care l-a dat Adam.

Râvnim după ziua în care înşelăciunea, boala şi moartea vor lua sfârşit, dar acest vis nu se va transforma în realitate, până nu vom deveni noi născuţi al celui de al doilea Adam.

Trebuie să se întâmple ceva cu păcatele noastre. In cele ce urmează vom vedea că Dumnezeu a făcut ceva pentru omenire în această problemă fundamentală.

Dela începutul existenţei sale şi până astăzi, omul a căutat stăruitor gloria şi şi-a folosit libertatea de acţiune pentru fericirea eului său, ceea ce l-a dus la prăpăd. Ruinile multor civilizaţii stau ca mărturie tuturor, exprimând ideia că fără Dumnezeu nu se poate creia o civilizaţie.

In zilele noastre noi ruine, noi nenorociri. Oamenii de azi merg pe acelaşi drum ca altădată. In timp ce omul procedează în felul acesta, Dumnezeu în înţelepciunea Sa, cu cea mai mare răbdare şi milă, aşteaptă ca să dea mântuirea fiecăruia care se apropie de scaunul îndurării Sale.

Aceleaşi două drumuri care stăteau în faţa lui Adam, stau şi în faţa noastră azi. De noi depinde viitorul: suntem liberi să alegem. Trăim în epoca harului, în care Dumnezeu nu ne pedepseşte după păcatele noastre, deşi am merita-o. Păcatul îl opreşte pe om să fie

fericit. Păcatul este piedeca în calea idealurilor pe care omul ar dori să le atingă.

Orice plan, orice civilizaţie se sfărâmă, pentrucă fiecare lucrare a omului este făcută în neadevăr. Rui-

nele care ne înconjoară astăzi, sunt mărturiile păcatelor care umple lumea.

Omul uită că lumea noastră nu este aşa cum a creiat-o Dumnezeu ci că ea s-a alterat. Dumnezeu a făcut o lume bună, dar păcatul a smuls acest bine din ea. Dumnezeu 1-a făcut pe om neprihănit, dar odată păcatul pătruns în om, acesta a fost înveninat.

Păcatul a rămas neschimbat până în zilele noastre. Păcatul poate apare sub diferite înfăţişări, dar în esenţă este acelaşi. Acelaşi păcat îl face pe negrul din pădurile Africei să înfigă lancea în semenul său, ca şi pe omul aparţinând popoarelor civilizate să sboare deasupra aceloraşi păduri ale Africei şi să arunce bombe pentru nimicirea omului.

Aceste două grupuri de oameni, sunt despărţite prin cultura câtorva sute de ani. Despre unii se poate spune că sunt într-un aşa zis progres faţă de ceilalţi.

Unul este beneficiarul civilizaţiei, în timp ce celălalt se află în stadiul primitivităţii. Dar oare se deosebesc cu adevărat aceştia între ei? Nu-i desparte aceeaşi frică şi neîncredere de semenii lor? Nu cumva amândoi au într-înşii acelaşi egoism, care-i face să producă rău fratelui lor? Oare e mai brutală lancea decât bomba modernă?

Putem aştepta deslegarea problemelor până când în loc să se iubească, oamenii se vor ucide între ei? Fiecare gând rău, dureros, tragic, ruşinos al omenirii poate fi cuprins într-un singur cuvânt: «păcatul».

Nu e un cuvânt plăcut, niciun cuvânt modern, dar

e foarte adevărat. Oamenilor nu le place să fie numiţi păcătoşi. Totuşi Biblia se exprimă astfel: «Căci toţi au păcătuit… «, (Rom. 3. 23). Biblia arată că pe pă-mânt toţi oamenii sunt păcătoşi înaintea lui Dumnezeu. Ori de câte ori auzim că cineva se îndoieşte de această realitate, să ne amintim de povestea cu acel membru al Bisericii, care a venit la păstorul său, spunându-i: «v-am ruga să nu mai vorbiţi atâta şi aşa direct despre păcat, că dacă veţi continua aşa, copiii noştri vor deveni chiar păcătoşi. Dece nu spuneţi păcatului «greşeală», dece nu

spuneţi că el este cauza unor hotă-rârî greşite? Dece să vorbiţi aşa de direct despre păcat?.» Atunci păstorul a adus o sticlă pe care era scris cu litere mari: «otravă» «Nu atingeţi!». Pastorul 1-a întrebat pe musafirul său: «După părerea dumneavoastră, ce ar trebui să scrie pe sticla aceasta? Credeţi că ar fi bine dacă în locul acestei etichete, aş pune alta, pe care să scrie «Esenţă de mentă»? Nu vă daţi seama că cu cât eticheta este mai dulceagă, cu atât otrava e mai periculoasă?»

Păcatul de azi este acelaşi care a provocat căderea lui Adam. Nu avem nevoie să denumim păcatul cu alte cuvinte noi, ci doar să cercetăm cum se cuvine esenţa acestui cuvânt deja cunoscut. Căci cu toate că păcatul domneşte şi azi peste tot, oamenii rămân neştiutori, nu-1 cunosc. Calea multora spre mântuire este barată de ş-îndirea lor uşuratică despre păcat. Şi tot aceasta îi împiedecă pe mulţi creştini să-şi trăiască viaţa pe urmele lui Christos.

49

Ette foarte necesar aşa dar, să vedem care este părerea Bibliei despre păcat. încercăm în mod uşuratic să **numim** păcatul drept «slăbiciune omenească». încercăm să-1 numim «o nimica toată» sau «un fleac». Dar Dumnezeu îl numeşte o tragedie! Putem încerca să-1 desconsiderăm, dar această atitudine este contrară voin-**ţei** lui Dumnezeu.

Oamenii caută să scape de ideia păcatului, dar Dumnezeu vrea să-i scape de robia păcatului. Păcatul **nu** e de loc un fleac, ci o grozăvie, care trebuieşte ocolită.

Renumitul teolog modern, Dr. Richard Deal, denumeşte păcatul în cinci feluri:

1.) Păcatul este nelegiuire.

El este încălcarea legilor lui Dumnezeu (1 Ioan 3. 4). Dumnezeu a pus hotar între cei buni şi păcătoşi şi ori de câte ori trecem acest hotar, ajungem pe terenul păcatului şi încălcăm legea lui Dumnezeu.

Ori de câte ori desconsiderăm cele 10 porunci, ori de câte ori lucrăm împotriva predicei Domnului Isus **depe** munte, săvârşim păcat. Ap. Iacov arată că toţi sun-icin păcătoşi. «Fiecare este ispitit, când este atras de pofta lui însuşi şi momit. Apoi pofta, când a zămislit, ol naştere păcatului; şi păcatul odată făptuit, aduce moartea.» (Iac. 1. 14 – 15). Aceasta se datoreşte încăl-i mm legilor lui Dumnezeu şi prin aceasta devenim cu toţii păcătoşi.

') **Biblia** priveşte păcatul ca o nedreptate. Nedrep-50

tatea este o ocolire a dreptăţii. Nedreptatea se referă la ceea ce noi dorim să ascundem de ochii lui Dumnezeu şi de ochii oamenilor. Nu este vorba atât de faptele la realizarea cărora împrejurările ne duc în mod obligatoriu, ci despre acele fapte care sunt rezultatul fiinţei noastre stricate. Domnul Isus a spus despre această putreziciune: «Căci dinlăuntru, din inima oamenilor, ies gândurile rele, preacurviile, curviile, uciderile, furtişagurile, lăcomiile, vicleşugurile, înşelăciunile, faptele de ruşine, ochiul rău, hula, trufia, nebunia. Toate aceste lucruri rele ies dinlăuntru, şi spurcă pe om.» (Marc.

7.21 – 23).

3) Biblia explică păcatul prin greşirea ţintei. Dumnezeu este reprezentat pe pământ prin Christos. Scopul final al vieţii noastre este trăirea prin Christos. El a venit ca să ne arate că oamenii pot trăi la fel ca El pe pământ. Dacă uităm să-I urmăm pilda, atunci greşim ţinta şi nu trăim în dorinţa lui Dumnezeu.

4) Păcatul este nerespectarea unei reguli. Păcatul nu este numai cu totul negativ, nu numai lipsa dragostei pentru Dumnezeu. El este alungarea binelui şi ne pune împotriva lui Dumnezeu. Păcatul este concentrarea iubirii pentru noi înşine, în loc să-L îmbrăţişăm cu iubirea noastră pe Dumnezeu. De aceea egoismul este un semn al păcatului tot atât de autentic ca şi furtul sau crima. Este însă un păcat rafinat, pe care cu greutate se poate vedea eticheta păcatului.

Oamenii care se iubesc numai pe ei înşişi, care îşi îndreptă privirea numai asupra propriei lor persoane,

51

cei care lupta numai pentru ei, sunt tot aşa de păcătoşi

CB şi preacurvarii sau beţivii.

Domul Isus spune: «Ce foloseşte unui om să câştige toată lumea, dacă îşi pierde sufletul?» (Marc. 8. 36).

In termeni moderni, am putea spune: Ce-i foloseşte omului care zideşte un atelier uriaş, dacă acesta se va distruge fără să-i dea vreo bucurie în viaţă. La ce-i poate folosi unui dictator, cucerirea lumii întregi, dacă trebuie să tremure de frica glonţului ucigaş sau de cuţitul asasinului?

Ce le-ar folosi unor părinţi copiii pe care i-au crescut, dacă la bătrâneţe, aceştia se vor lepăda de ei şi îi vor renega? Egoismul este într-adevăr un păcat de moarte!

5) Păcatul este necredinţă. Pentrucă el jigneşte dreptatea lui

Dumnezeu. «Cine crede în Fiul lui Dumnezeu, are mărturisirea aceasta în el; cine nu crede pe Dumnezeu, II face mincinos, fiindcă nu crede mărturisirea, pe care a făcut-o Dumnezeu despre Fiul Său.» (1 Ioan 5. 10). Necredinţa închide poarta cerului şi deschide poarta iadului. Necredinţa renunţă la cuvântul lui Dumnezeu şi la Christos ca Salvator. Necredinţa îi face pe oameni să rămână surzi la cuvântul Evangheliei, şi să tăgăduiască puterea lui Christos. Nici îngerii, nici oamenii nu sunt în stare să se salveze din păcat. Numai în Christos găsim remediul contra păcatului. Numai El e capabil să ne scape de soarta pe care o aduce cu sine păcatul.

«Fiindcă plata păcatului este moartea: «dar darul 52

fără plată al lui Dumnezeu este viaţa veşnică în Isus Christos, Domnul nostru.» (Rom. 6. 23).

«Sufletul care păcătuieşte, acela va muri.» (lv/. oc. 18.4).

«Nu pot să se răscumpere unul pe altul, nici să dea lui Dumnezeu preţul răscumpărării.» (Ps. 49. 7).

«Nici argintul, nici aurul lor nu vor putea să-i izbăvească, în ziua mâniei Domnului.» (Ţef. 1. 18).

Numai crucea de pe dealul Căpăţânei poate elibera pe om de păcat. Un tâlhar atârna pe o cruce, un ucigaş pe altă cruce, iar în mijloc, cel cu coroana de spini. Sângele îi curgea peste ochi, în timp ce gloata II batjocorea.

A cui era trupul acesta zdrobit? Cine era acest om pe care unii se grăbeau să-L umilească şi să-L omoare? El e Fiul lui Dumnezeu, Prinţul Păcii, Solul Cerului, trimis pe pământ şi ajuns în păcat, sângerând, părăsit, pe lemnul crucii. Ce 1-a adus pe El aici? Cine a provocat atâta durere Celui venit să ne înveţe dragostea?

Fiecare dintre noi am fost pricina, din cauză păcatelor noastre a fost Christos răstignit pe cruce. In clipele acelea nemuritoare, omenirea a experimentat influenţa cea mai neagră a păcatului, omul s-a scufundat în adâncimile cele mai negre ale substanţei sale păcătoase. Nu-i de mirare că în acele clipe dramatice, soarele n-a putut privi tabloul ce i se înfăţişa şi şi-a ascuns faţa.

Insă lovitura care L-a ţintuit pe Isus pe cruce, a devenit lovitura care a deschis omului porţile eliberării

53

din păcat. Rezultatul urii şi ruşinii realizate prin păcat, s-a transformat în rezultatul îndurării şi al iertării. Prin moartea pe cruce

a Mielului lui Dumnezeu, însăşi păcatul a ajuns pe cruce, pentru cei care cred în Domnul Isus. Moartea Sa este fundamentul speranţei noastre. Ea este făgăduinţa biruinţei noastre. Domnul Isus, prin trupul Său, a urcat pe cruce şi păcatele care ne învăluie mereu. El a murit în locul nostru şi a înviat. El a adeverit justeţea făgăduinţelor pe care Dumnezeu le-a făcut omului.

Cei care prin credinţă vor să-L primească pe Isus, vor rupe şi ei legăturile păcatului. Vor sta şi ei neclintiţi în adevărul, că prin iubirea lui Christos, sufletul lor a fost spălat de păcat, au fost salvaţi dela pierzare!

Capitolul 5 PUTEREA DIAVOLULUI

54

Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii şi sângelui ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitori-lor întunerecului acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii cari sunt în locurile cereşti. Efes. 6.12

Şi balaurul cel mare, şarpele cel vechi, numit Diavolul şi Satana, acela care înşeală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; şi împreună cu el au fost aruncaţi şi îngerii lui. Apoc. 72. *9*

Ştim că Diavolul lucrează ca să încurce omenirea. Influenţa i se poate recunoaşte pretutindeni.

In grădina Eden, Diavolul 1-a învins pe om şi e convins de-atunci că şi urmaşii lui Adam vor păţi la fel. Nu există om care să nu se gândească la existenţa Diavolului. Nici-o îndoială asupra existenţei sale. Peste tot îi vedem influenţa. Nu se pune întrebarea dacă există Diavolul. Ci dece şi cum a apărut?

Ştim din istoria **lui** Adam şi a Evei că Diavolul exista înainte de crearea lor. Dacă n-ar fi existat Diavolul, Dumnezeu n-ar fi aşezat în grădină pomul bine-

55

lui şi al răului. Nu era nevoie de un asemenea copac dacă n-ar fi existat cel rău, şi dacă omul nu avea să se apere împotriva lui.

Aici dăm peste cele mai însemnate probleme, care cuprind în acelaş timp şi un secret. Cum se poate ca Dumnezeu cel atotputernic, desăvârşit şi plin de dragoste, să creieze răul? Cum să-i permită El Diavolului să facă rău? Dece a trebuit ca Adam să fie ispitit, dece nu a

distrus Dumnezeu pe Diavolul, atunci când şarpele a încercat să-i strecoare gânduri întunecate? Biblia spune prea puţin din care am putea scoate răspunsul. E foarte clar însă, că nu asupra omului cade întreaga răspundere, din moment ce Dumnezeu îi permite Diavolului să-şi desfăşoare planul. înainte de căderea lui Adam, chiar cu mult înainte de existenţa sa, se vede că Universul era împărţit în zone direrite de influenţă, sub conducerea a câte unui Arhanghel, care răspundea nemijlocit înaintea lui Dumnezeu.

Pavel vorbeşte despre «căpetenii şi stăpâniri, de puteri şi de domnii», care aparţin lumii nevăzute. (Efes. 1. 21). In multe locuri, Biblia vorbeşte despre îngeri şi arhangheli, acest lucru fiind semnificativ asupra diferenţierii lor ca putere şi atribuţiuni. Şi Diavolul, probabil avea un sector ceresc, în raza căruia intra şi pământul. Cunoscut sub numele de Lucifer, Strălucitorul, el s-a hotărât însă la un moment dat, să nu mai fie un subaltern al lui Dumnezeu, ci să fie pe aceiaşi treaptă cu Dumnezeu. Din acest moment, Cosmosul a cunoscut marea catastrofă. Universul, care era în ar-

monie s-a desbinat, o parte a lui împotrivindu-se lui Dumnezeu.

Diavolul a încercat să instaureze domnia sa. A renunţat la poziţia de conducător al sectorului său şi a început să afirme pe toată întinderea Universului, că el nu e mai prejos de Dumnezeu. Dumnezeu îl aşezase conducător al pământului şi nu 1-a înlăturat din această poziţie. Doar moartea şi învierea lui Isus, a făcut posibil ca Dumnezeu să-1 îndepărteze. Din acel moment îndepărtat al catastrofei pe pamânt, Diavolul e într-o continuă luptă cu Dumnezeu. Din calitatea sa de conducător de oşti cereşti, Diavolul a ajuns să domine pământul. Puterea lui din această zonă, justifică menţiunea Bibliei. Dacă Diavolul nu s-ar fi împotrivit lui Dumnezeu şi nu ar fi vrut să-L concureze, atunci istoria Edenului ar fi luat o cu totul altă direcţie, ar fi avut o altă desvoltare. Dacă Diavolul nu s-ar fi împotrivit lui Dumnezeu, nu era nevoie de cele 10 porunci, nici ca Isus să moară pe cruce.

Isus şi ucenicii Săi erau convinşi de existenţa Diavolului. Matei redă o conversaţie între Isus şi Diavolul. (Mat. 4. 1 – 10). Şi Fariseii credeau în existenţa Diavolului. Ca dovadă că II socoteau pe Isus ca fiind însuşi Diavolul. (Mat. 12. 24). Existenţa Diavolului e arătată şi în Epistola lui Iuda, care spune: «Arhanghelul Mihail, când se împotrivea diavolului şi se certa cu el pentru trupul lui Moise, n-a îndrăznit să

rostească împotriva lui o judecată de ocară, ci **doar** a **zis:** Domnul să te **mustre!» (Iuda v. 9).**

57

I

Din cauza înfăţişărilor ce i s-au dat Diavolului în epoca medievală, civilizaţia modernă are păreri neclare asupra naturei Diavolului. Oamenii l-au prezentat în forme comice: cu coarne, coadă, în mână i-au pus o furcă, cu ochii crucişi, i-au dat o înfăţişare de nebun, apoi şi-au zis între ei: cine să se mai teamă de o asemenea arătare?

Mare greşală! Căci Diavolul e o făptură foarte inteligentă, puternic şi cu multe posibilităţi, cu un spirit foarte iscusit. Noi oamenii uităm prea uşor, că el a fost probabil cel mai mare dintre îngerii lui Dumnezeu. Avea o situaţie privilegiată. S-a hotărât însă, ca darurile şi priceperea primită dela Dumnezeu, să le întrebuinţeze în scopuri personale. Iscusinţa Diavolului este într-adevăr extraordinară, planurile strălucite, logica lui aproape perfectă, de o mare viclenie, capabil ca să profite de orice ocazie potrivită. Diavolul e capabil în toate privinţele, să scoată la iveală proorocul mincinos de care Biblia ne avertizează foarte insistent.

Pe ruinile necredinţei, sau ale credinţei îndoielnice, se ridică anticrist. El vrea să creieze o religie fără Mântuitor, o comunitate fără de Christos. Cheamă oamenii la slăvirea lui Dumnezeu fără de Cuvântul divin.

Apostolul Pa vel a prevăzut acestea, când a spus: «Dar mă tem ca, după cum şarpele a amăgit pe Eva cu şiretlicul lui, tot aşa şi gândurile voastre să nu se strice dela curăţia şi evlavia care este faţă de Christos. In adevăr, dacă vine cineva să vă propovăduiască un

58

alt Isus pe care noi nu l-am propovăduit, sau dacă este vorba să primiţi un alt duh pe care nu l-aţi primit, sau o altă Evanghelie, pe care n-aţi primit-o, oh, cum îl îngăduiţi de bine!» (2 Cor. 11. 3 – 4).

«Oamenii aceştia sunt nişte apostoli mincinoşi, nişte lucrători înşelători, cari se prefac în apostoli ai lui Christos (v. 13).

Ştim că Anticristul va veni şi va înşela vieţile şi inimile multora. Semnele venirii lui sunt vizibile. Panica, tulburarea şi frica domneşte printre oameni. Apariţia proorocului mincinos este evidentă. Dintre noi, probabil că mulţi vor fi martori unor grozave momente, atunci când va începe ultimul capitol al vechei drame. Lucrul acesta se poate

întâmpla chiar în epoca noastră, aşa de bogată în evenimente, ca să vedem pe oameni, bărbaţi şi femei, decizându-se fie de partea lui Dumnezeu, fie de partea Diavolului. Va fi o luptă pe viaţă şi pe moarte. Cei care sunt ai Diavolului, vor rămâne acestuia, iar cei care vor fi ai lui Christos, vor rămâne ai Săi.

Faza aceasta, omul în luptă cu Diavolul, a început încă de atunci când Diavolul a atras omenirea dela Dumnezeu şi a făcut ca miliarde de oameni să se lupte între ei, ca omul să umble pe drumurile Diavolului şi nu pe ale lui Dumnezeu. «Noi rătăceam cu toţii ca nişte oi, fiecare îşi vedea de drumul lui.» (Isa. 53. 6). Aceasta va dura până la sfârşitul omenirii, când cel victorios din această luptă, binele ori răul, se va aşeza pe tron ca împărat.

59

In această fază a istoriei, Trinitatea acţionează, Trinitatea formată din Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, dar acţionează şi trinitatea falsă. Diavolul insistă ca oamenii să adere la trinitatea falsă în locul Trinităţii sfinte. Trinitatea falsă, Diavolul, Anticrist şi Proorocul mincinos, e descrisă de Apocalipsa lui Ioan: «Apoi am văzut ieşind din gura balaurului, şi din gura fiarei, şi din gura proorocului mincinos trei duhuri necurate» (Apoc. 16. 13).

Niciodată, fie că suntem treji sau dormim, nu ne aflăm în afara vreuneia dintre aceste influenţe. Nu avem niciodată momente în viaţă, când nu putem şti dacă mergem spre bine, sau spre rău. Diavolul stă lângă noi ca să ne înşele, să ne amenințe, sau să ne linguşească. In acelaş timp, de cealaltă parte, stă Domnul Isus. El, cel care iubeşte şi iartă, aşteaptă ca să ne întoarcem spre El, să-i cerem ajutor, să ne împotrivim păcatului.

In clipele cele mai grele ale vieţii, ne copleşeşte de multe ori îndoiala, pesimismul. In aceste momente, Diavolul vine şi vrea să profite de slăbiciunile noastre, spre a ne atrage pe drumul pe care a mers şi Adam. In aceste momente periculoase să ne aducem aminte că Isus nu ne-a părăsit şi nu ne-a lăsat fără apărare.

El 1-a biruit pe ispititor şi noi prin puterea Lui, vom putea să biruim. Să ne gândim ce spune textul biblic: «Fiul lui Dumnezeu s-a arătat ca să nimicească lucrările Diavolului» (1 Ioan 3. 8).

Aceeaşi carte, care mereu ne vorbeşte despre dragostea lui Dumnezeu, ne avertizează de Diavol, care

dorește să se întrepună între om și Dumnezeu, pentru a-i înșela pe oameni. Biblia spune: «Fiți treji, și vegheați IPentrucă protivnicul vostru, Diavolul dă târcoale ca un leu care răcnește, și caută pe cine să înghită.» (1 Petr. 5. 8).

Biblia vorbește despre Diavol ca fiind acela ce stăpî-nește asupra unor cete de demoni care înșală pe om, înfluenţându-1 în acțiunile lui. Să nu ne îndoim nicio clipă măcar de existența reală a Diavolului, el este schimbător și cu mult deasupra înțelepciunii omului. Oamenii, femei și bărbați, nu ar avea gândurile pe care le au, dacă n-ar fi sub stăpânirea puterilor întunere-cului. Dar oare inima omenească, plină de dragostea și bunătatea lui Dumnezeu, este ea în stare să plănuiască și să înfăptuiască faptele dictate de cel rău?

Ar putea oare oamenii Inteligenți și înzestrați să nu se înțeleagă între ei, dacă gândirea nu le-ar fi alterată de Diavol și dacă n-ar fi cu capul în nori? Cine este așa dar răspunzător pentru mizeriile lumii, pentru groaza și frica morții pe care le vedem în jurul nostru? Cum le-am putea explica, dacă Diavolul n-ar avea atâta putere? Educația modernă ne îngrădește sufletul, făcându-ne să renunțăm la ideia existenței Diavolului, fără ca prin aceasta să facem ca să dispară Diavolul.

Ca o putere uriașă, păcatul stă împotriva tuturor acțiunilor bune din viața noastră. Păcatul stă ca o umbră, gata să întunece lumina de sus, care ar veni spre noi. Cu toții o știm din experiență, cu toții o vedem la fiecare pas, la fiecare acțiune a noastră.

61

Păcatul putem să-1 numim oricum, dar suntem încredințați de existența sa efectivă. «Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunerecului acestui veac, împotriva duhurilor răutății cari sunt în locurile cerești.» (Efes. 6. 12). Cei care neagă pe Diavolul și aliații săi, cum pot explica iuțeala cu care se propagă răul în lume? Cum își explică ei atâtea cauze de poticnire care sunt presărate pe drumul adevărului? Cum pot explica faptul că relele viclene lucrează în ascuns, pe când lucrurile constructive cer timp și muncă istovitoare?

Spune o minciună, lasă liberă o limbă clevetitoare, și cuvintele otrăvite se vor propaga cu o forță vrăjită, până la cele mai mari depărtări. Dar proclamă un adevăr, sau fă un bine și forțele nevăzute vor împiedeca răspândirea lui. Nimeni nu ridică conștient temple

Diavolului, nici amvoane de la care să se predice numele lui şi totuşi, cuvintele Diavolului creaza pretutindeni efectele rele. Dacă lucrarea Diavolului nu e reală, cum putem explica faptul că oamenii au tendinţa să se îndrepte spre rău, spre josnic, în loc să se bucure de sfinţenie şi de adevăr? Ar trece careva dintre noi pe lângă un fruct frumos şi copt, ca să rupă un altul putred de alături, dacă n-ar fi îndemnat de o forţă obscură? Mereu dăm la o parte experienţele bogate şi de valoare, ca să căutăm lucrurile lipsite de valoare, care ne trag în jos.

Aceasta este acţiunea Diavolului, care este vizibilă

62

peste tot. Ceea ce vedem întâmplându-se pe pământ, nu este decât o uriaşă luptă dintre bine şi rău. Ne gândim cu satisfacţie la faptul că pământul este centrul Universului, dând astfel prea mare importanţă la ce se întâmplă pe pământ. Prostia îngâmfării e aşa de mare, că nu credem decât ceeace putem vedea cu ochii noştri.

O luptă mult mai mare se duce însă în lumea nevăzută. Oamenii înţelepţi din trecut ştiau acest lucru. Erau siguri de existenţa unor lucruri pe care ochii omului nu le-au văzut şi urechile nu le-au auzit.

Omul modern se mândreşte cu inventarea radioului şi a televiziunei. Adevărul este că energiile care explică existenţa acestor aparate, au existat întotdeauna şi că sunt încă în univers mai minunate lucruri, pe care încă nu le ştim. Despre existenţa acestora, profeţii au aflat prin imaginaţie. Marea datorie pe care Adam trebuia s-o achite, a fost nesocotită tocmai din cauză că a dat ascultare Diavolului, care 1-a făcut să piardă legătura cu Dumnezeu.

Adam a pierdut pentru sine şi pentru întreaga omenire, posibilitatea de a vedea, auzi şi înţelege realităţile imateriale. El a rămas în afara minunatei şi glorioasei lumi a nevăzutului. Şi-a pierdut puterea de profet şi de pricepere şi prin aceasta şi-a îngrădit posibilitatea de a înţelege influenţa prezentului nevăzut. Şi-a pierdut simţul orientării sale şi a raportului său cu calelalte vietăţi. S-a despărţit de Dumnezeu şi s-a schimbat într-o fiinţă străină de împărăţia Sa. Depărtându-se de Dumnezeu, Adam a devenit un tele-

63

vizor defect, care transmitea în mod fals realităţile. Dacă vedem la televizor o imagine ştearsă, nu condamnăm pentru aceasta postul de emisiune. Dacă nu găsim programul dorit, sau dacă ecranul este neclar, nu acuzăm pe inventatorul televizorului. Vom recunoaşte greşeala în

aparat. Şi nu vom declara că toate aparatele sunt defecte, când de fapt la noi este defectul, antena, locul nepotrivit, pentru recepţie sau altă cauză.

Dar în viaţa de toate zilele, dacă vin peste noi nenorociri şi suferinţe, ca consecinţe a păcatelor noastre, obişnuim să-L acuzăm pe Dumnezeu. Suntem răbdători şi toleranţi cu aparatele defecte, dar suntem nemulţumiţi şi revoltaţi, dacă primim imagini neclare din împărăţia lui Dumnezeu. Dacă cineva reuşeşte în afacerile sale iar noi nu, îl învinovăţim pe Dumnezeu. Am dori să ştim dece admite Dumnezeu asemenea nedreptăţi. Pierdem din vedere că Dumnezeu, ca un mare post de emisiune, transmite totdeauna lumina şi chipul desăvârşit al dragostei sale. Deci dacă imaginea este tulbure, noi suntem cei vinovaţi. Trăirea noastră în păcat tulbură imaginea pe care Dumnezeu ne-o dă ca model, ca să fim copiii lui curaţi.

Şi în loc să fim copiii lui Dumnezeu, devenim copiii celui rău. In locul nostru vorbeşte Pa vel când spune: «Căci binele, pe care vreau să-1 fac, nu-1 fac, ci răul, pe care nu vreau să-1 fac, iacă ce fac!» (Rom. 7. 19). Pavel recunoaşte forţa ameninţătoare a întunericului, ce luptă împotriva omului şi strigă: «Nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?

Mulţămiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Isus Christos, Domnul nostru!» (Rom. 7. 24 – 25). Pavel recunoaşte cele două forţe în luptă şi îşi dă seama că e atras când într-o parte, când în cealaltă. Puterea binelui i-a atras inima spre Dumnezeu, iar puterea răului caută să-1 atragă în păcat, în putreziciune, în moarte.

Şi noi suntem prinşi între cele două forţe: între moarte şi viaţă. Să alegem drumul lui Dumnezeu şi vom găsi viaţa. Dacă îl alegem pe Diavol, vom dobândi moartea. Numai noi singuri putem face această alegere şi într-o zi, trebuie să alegem!

64

3 Pacea cu dumnezeu

Capitolul 6 CE SE ÎNTÂMPLĂ DUPĂ MOARTE?

Dar viu este Domnul şi viu este sufletul tâu, că nu este decât un pas între mine şi moarte. 1 Sam. 20. 3

Se spune că toată viaţa nu este decât o pregătire pentru moarte. Psalmistul spune: «Este vreun om care să poată trăi şi să nu vadă

moartea, care să poată să-şi scape sufletul din locuinţa morţilor?» (Ps. 89.48). Epoca noastră este socotită epoca libertăţii de gândire. Am încercat să schimbăm lumea şi legile prin ştiinţă, descoperiri, filosofie şi gândire. Am încercat să aşezăm pe tron dumnezei străini: banul, gloria şi înţelepciunea umană. Dar cu toate încercările noastre sfârşitul ră-mâne acelaşi: Biblia afirmă: «După cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata.» (Evr. 9. 27).

Vii fiind, moartea ne apare în aspectele ei concrete. Maşina salvării, camera mortuară, simţământele care ne încearcă, un cortegiu funerar străbătând străzile, toate acestea ne amintesc că groaznica moarte ne poate chema la sine oricmd. Niciunul dintre noi nu ştie clipa aceea, dar toţi ştim că odată ne va ajunge.

Un savant, Dr. John S. Wimbish, a exprimat clar această ideie: «Viaţa noastră se desfăşoară în condiţii

fragile; fiecare clipă a vieţii noastre este însoţită de grota întunecată a mormântului. Moartea este duşmanul Universului. Şi viaţa regilor este curmată de coasa nemiloasă a morţii. Oamenii de ştiinţă, medicii, caută să îndepărteze moartea dela poarta palatelor, dar ea se strecoară pe lângă straja porţii, se furişează pe culoare, intră în camera stăpânului şl – 1 învelește în mantia neagră a morţii.»

Mulţi care călătoresc în maşină nu ştiu că fac ultimul lor drum. Mii şi mii de oameni pier în locuinţele lor, cu toate că nu se gândiseră la moarte. Ea seceră cu nemiluita, cu toate că ştiinţa medicală duce o continuă luptă împotriva ei. In cele din urmă, moartea totuşi învinge.

Sunt posibilităţi acordate de ştiinţă ca să ne lungim viaţa cu câţiva ani. Totuşi ea ne aşteaptă la capătul drumului şi viaţa obişnuită a omului nu depăşeşte anii amintiţi de Biblie. Bolile de inimă sting şi azi multe vieţi în floarea vieţii. Cancerul cauzează dureri imense în nenumărate trupuri omeneşti. Tuberculoza, bolile sângelui, paralizia infantilă, fac jertfe continuu, cu toate că descoperirile medicale au adus la iveală multe medicamente împotriva acestor boli. E adevărat că numărul bolilor s-a micşorat astăzi, dar oricât de optimiste ar fi statisticile, longevitatea vieţii n-a depăşit media din anul 1900.

Se poate că şi crimele sau alte decese neaşteptate s-au redus la număr, totuşi moartea nu poate fi ocolită. Şi azi tot ea are ultimul cuvânt. Din clipa naşterii,

67

omul luptă contra morţii. O mamă duce o luptă continuă pentru apărarea vieţii copilului ei. Se îngrijeşte *d$* îmbrăcămintea, hrana şi mediul înconjurător al copilului, ea urmează recomandaţiile medicului. Totuşi, împotriva tuturor acestor îngrijiri, copilul se întâmplă să moară. Inaintând în viaţă, apar la om simptomele slăbiciunii sale: dentistul trebuie să-i refacă dantura, oftalmologul să-i recomande ochelari, cu timpul pielea se zbârceşte, spatele se încovoaie, iar paşii devin tot mai nesiguri şi mersul tot mai domol. Declinul trupului omenesc ia proporţii din ce în ce mai mari. Puterea scade văzând cu ochii. Aceasta înseamnă că ne apropiem de moarte. Avem nevoie de îngrijiri medicale, de spitalizare. Facem asigurări de moarte, ca prin ele să fie achitate cheltuielile de înmormântare, sau să ne asigurăm urmaşii.

In sfârşit, viaţa este o luptă continuă cu moartea. Dece vrem mereu să atenuăm puterea morţii, deşi ştim că ea tot va birui? Care să fie oare secretul acestui duşman al nostru, care este moartea? Ea este tot atât de mistică ca şi viaţa. Căci viaţa pe care o vedem în diferitele ei forme în jurul nostru, nu ne-o putem explica. Şi moartea e tot atât de inexplicabilă, cu toate că e inevitabilă, ca o realitate a existenţei. Nu contează faptul că viaţa ne smulge lacrimi? In momentul de faţă, peste 3 miliarde de fiinţe omeneşti populează planeta noastră. Peste o sută de ani însă, toţi cei de azi vor fi morţi. Trupul nu va mai simţi nimic după aceea, dar ce va fi cu sufletul care este nemuritor? Aici e

68

secretul! Ce dispare la moartea omului, unde pleacă elementul nevăzut din om?

Să facem deosebirea între moartea creştinilor şi a celor necredincioşi. Christos a adus cu Sine o nouă concepţie despre moarte. întotdeauna omul a văzut un mare duşman în moarte. Christos spune că a zdrobit boldul morţii. El a fost foarte realist în **sfaturile** Sale date oamenilor, îndemnându-i să se pregătească pentru moarte, ca pentru ceva inevitabil. Isus spunea ca să nu ne îngrijorăm de moartea trupului, ci mai degrabă de viaţa veşnică. Biblia vorbeşte despre două feluri de morţi: moartea fizică şi cea spirituală, veşnică. Isus ne face atenţi, să dăm o mai mare importanţii morţii spirituale. Moartea a doua sau iadul, înseamnă o veşnică despărţire de Dumnezeu. Isus a accentuai că moartea trupului nu ne poate despărţi de Dumne/eu.

Cuvintele unor muribunzi ne dau indicaţii importante în această privinţă. Aşa de pildă o profesoară eminentă, Dr. Effie Jane Wheeler, cunoscută prin blân-deţea cât şi prin erudiţia sa, cu ocazia unei aniversări a Institutului în care preda, le-a scris profesorilor şi studenţilor, următoarele: «Găsesc preţioase clipele pe care le veţi petrece citind «această scrisoare, înainte de plecarea d-voastră în vacanţă, cunoscând noutatea pe care am aflat-o vinerea trecută despre mine. Medicul mi-a comunicat diagnosticul bolii care mă supără: Cancer incurabil! Dacă acest medic ar fi fost credincios, nu s-ar fi speriat de această situaţie, căci el putea şti cum ştiţi şi d-voastră, că viaţa şi moartea le es; e

69

indiferentă celor care sunt ai lui Christos. Dacă Domnul a hotărât să mă duc la mai bine, primesc cu bucurie. Nu vă spun adio, ci un cald la revedere. Am să vă revăd în ţara de veci, acolo unde şi d-voastră mă veţi urma. Din inimă vă salut pe toţi.» La două săptămâni după această scrisoare, Prof. Dr. Wheeler a păşit înaintea tronului ceresc. învăţătorul şi Mântuitorul ei şi-a ţinut promisiunea că va zdrobi boldul morţii.

Biblia ne învaţă că avem suflete nemuritoare. Sufletul trăieşte şi va trăi mereu, cu alte cuvinte aceasta este ceea ce gândeşte în om, simte, meditează, doreşte. Eul personalităţii nu va muri niciodată. Biblia ne învaţă că sufletul va locui în unul din locurile veşnice, în cer sau în iad. Dacă nu suntem credincioşi şi născuţi din nou, Biblia arată că sufletul va merge la locul numit de Isus «Hades». In acest loc vom aştepta judecata lui Isus. In legătură cu iadul, Biblia spune foarte multe. Ce înseamnă cuvântul iad? Este cunoscut faptul că iadul reprezintă una din cele mai zguduitoare realităţi ale creştinismului. Sunt oameni care învaţă că în cele din urmă, toţi vor fi izbăviţi, pentru că Dumnezeul dragostei nu va îngădui ca oamenii să sufere. Pentru aceştia cuvintele: în vecii vecilor, adică pentru totdeauna, nu exprimă încă veşnicia.

Dar acelaşi cuvânt se foloseşte şi pentru definirea cerului. In mod just se pretinde, că pedepsirea celor vinovaţi şi răsplătirea celor neprihăniţi, să fie măsurate cu acelaşi cântar al dreptăţii.

Cuvântul veşnic din limba greacă, se foloseşte pentru

70

ambele stări. Alţii învaţă că necredincioşii vor dispare fără

urmă. Dacă răsfoim însă Biblia, nu găsim o bază pentru această ideie, Biblia învaţă că sufletul îşi continuă viaţa, fie în fericire, fie în osândă. Alţi oameni stabilesc că după moarte se va mai putea obţine mântuirea, căci Dumnezeu va oferi o a doua ocazie pentru aceasta. Biblia însă, nu ne poate confirma nici această ideie; dimpotrivă, ne face atenţi: «Iată că acum este vremea potrivită; iată că acum este ziua mân-tuirii.» (2 Cor. 6. 2).

S-ar putea cita zeci de texte biblice care descriu iadul, unde vor trăi cei care nu-1 vor primi pe Isus ca Mântuitor personal.

Pilda bogatului nemilostiv ne spune: «Căci grozav sunt chinuit în văpaia aceasta.» (Luc. 16. 24).

Christos învăţa: «oricine va zice fratelui său «Ne-bunule», va cădea supt pedeapsa focului gheenei.» (Mat. 5. 22).

«Fiul omului va trimete pe îngerii Săi, şi ei vor smulge din împărăţia Lui toate lucrurile, cari sunt pricină de păcătuire şi pe ceice săvârşesc fărădelegea, şi – i vor arunca în cuptorul aprins; acolo va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor.» (Mat. 13. 4l – 42).

«Tot aşa va fi şi la sfârşitul veacului. îngerii vor ieşi, vor despărţi pe cei răi din mijlocul celor buni, şi-i vor arunca în cuptorul aprins; acolo va fi plânsul şi scrâşnirea dinţelor.» (Mat. 13.49 – 50).

«Apoi va zice celor dela stânga Lui: Duceţi-vă dek

71

Mine, blestemaţilor, în focul cel veşnic, care a fost pregătit diavolului şi îngerilor lui.» (Mat. 25, 41). «Pleava o va arde într-un foc care nu se stinge.»

(Mat. 3. 12).

«Intr-o flacără de foc, ca sa pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu şi pe cei ce nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Christos. Ei vor avea ca pedeapsă o pierzare veşnică, dela faţa Domnului şi dela slava puterii Lui.» (2Tes. 1. 8 – 9).

«Va bea şi el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui; şi va fi chinuit în foc şi în pucioasă, înaintea sfinţilor îngeri şi înaintea Mielului. Şi fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor. Şi nici ziua, nici noaptea n-au odihnă.» (Apoc. 14.10 – 11).

«Şi Moartea şi Locuinţa morţilor au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua. Oricine n-a fost găsit scris în cartea vieţii, a fost aruncat în iazul de foc.» (Apoc. 20. 14 – 15).

«Dar cât despre fricoşi, necredincioşi, scârboşi, ucigaşi, curvari, vrăjitori, închinătorii la idoli, şi toţi mincinoşii, partea lor este în iazul, care arde cu foc şi cu pucioasă, adică moartea a doua.» (Apoc. 21. 8). Unii spun: nu cred în iad, ci mă încred în cuvintele lui Isus rostite pe munte; Să vedem atunci o parte din predica lui Isus depe munte: «Dacă deci ochiul tău cel drept te face să cazi în păcat, scoate-1 şi leapădă-1 dela tine; căci este spre folosul tău să piară unul din mădularele tale, şi să nu-ţi fie aruncat tot trupul în

gheenă. Dacă mâna ta cea dreaptă te face să cazi în păcat, taie-o şi leapăd-o dela tine; căci este spre folosul tău să piară unul din mădularele tale, şi să nu-ţi fie aruncat tot trupul în gheenă.» (Mat. 5. 29 – 30).

Aici Isus s-a exprimat clar despre existenţa iadului, întotdeauna Isus a îndepărtat pe oameni dela vieţuirea în făţărnicie păcătoasă. Nu este nici-o îndoială că oamenii păcătoşi, într-un anumit sens şi pe pământ trăiesc tot în iad.

Biblia spune: «Să ştiţi că păcatul vostru vă va ajunge» (Num. 32. 23). Apoi în altă parte: «Ce sa-mănă omul, aceea va şi secera» (Gal. 6. 7). Cu toate acestea, unor păcătoşi le merge bine pe pământ, în timp ce cei drepţi suferă. Biblia ne învaţă că va sosi vremea unei egalizări între oameni, când vom ajunge la judecata cea mare.

Va trimite Dumnezeul dragostei pe oameni în iad? Răspunsul sună astfel: da, dar nu cu plăcere. De fapt omul se trimite el însuşi în iad, dacă nu primeşte calea salvării prin Christos. Dumnezeu recomandă dragoste şi îndurare, drumul salvării şi drumul mântuirii. Omul însă, în prostia, încăpăţânarea şi orbirea sa, complă-cându-se în păcate, renunţă la calea lui Dumnezeu care l-ar salva din prăpădul veşnic.

Presupunem că fiind bolnavi, trimitem după medic şi acesta ne dă o reţetă. Apoi ne gândim să renunţăm la medicamente. Dacă medicul revine din nou peste câteva zile şi constată că suntem grav bolnavi, atunci îl vom acuza pe medic? L-am face pe el răspunzător?

Bl ne-a dat medicamentele, dar noi am renunţat la ele. Tot aşa şi Dumnezeu. Recomandă medicamente pentru omenire. Medicamentele sunt: credinţa în Chri-stos şi predarea. Dacă cu bună ştiinţă, renunţăm

la El, ne putem aştepta soarta. Dumnezeu e vinovat oare pentru faptul că noi renunţăm la medicamentele Lui?

Unii se întreabă: Ce ştim despre natura păcatului? Patru cuvinte care în Biblie sunt traduse prin termenul de iad. Un cuvânt este «Şeol», care în Vechiul Testament este amintit de 31 ori. Aceasta este acea viaţă subterană de care aparţin morţii, cunoscut sub expre-siunea: locuinţa morţilor. In legătură cu acest termen, chinurile şi pustiirile sunt potrivite pentru a-1 defini.

Al doilea cuvânt este «Hades», denumirea greacă a lumii celor morţi. Acest termen e folosit de 10 ori în Noul Testament şi are acelaşi înţeles ca «Şeol». De acest cuvânt se leagă osânda şi suferinţa veşnică.

Al treilea cuvânt este «în adânc» (tartaros), care e amintit o singură dată în Noul Testament, la 2 Petr. 2. 4. Textul ne aminteşte că îngerii neascultători au fost aruncaţi «în adânc». Acest termen defineşte o stare asemănătoare cu închisoarea în care domneşte întunericul deplin.

Al patrulea termen este «Gheena», care e folosit de 11 ori în Noul Testament şi este tradus prin cuvântul «iad». El a fost rostit de Isus în *valea.* Hinomului, care era un loc în afara Ierusalimului, unde se ardeau gunoaiele.

Alţii întreabă Biblia ce înţelege prin cuvântul foc? 74

Este vorba de fenomenul fizic al focului? Fără îndoială că Biblia întrebuinţează cuvântul acesta în mod simbolic. In orice caz, Dumnezeu are un foc ce arde, fără să se consume. Moise a văzut rugul aprins care însă nu se mistuia. Cei trei tineri aruncaţi în foc, nu au ars şi nici măcar un fir de păr de pe capul lor nu le-a fost atins.

In altă parte Biblia spune că limba noastră este încinsă de focul iadului, ori de câte ori vorbim de rău pe semenul nostru. (Iac. 3. 6). Aceasta nu înseamă că atunci are loc o ardere reală, în înţelesul propriu al cuvântului. Faptul că acest cuvânt «foc» îl înţelegem simbolic, sau în înţelesul lui propriu, nu schimbă cu nimic realitatea lui. Dacă Dumnezeu nu vorbeşte despre un foc în sens fizic, atunci simbolizează ceva ce întrece chiar şi focul material.

In esenţă, iadul înseamnă depărţirea de Dumnezeu. Aceasta reprezintă a doua moarte, care se referă la despărţirea veşnică de fericire, de adevăr, de bine, de tot ce e lumină. Biblia are multe exprimări în legătură cu această groaznică stare, în care un suflet va ajunge în prima secundă după moarte.

Interesant de notat că omul se pregăteşte pentru orice, numai pentru moarte nu. Ne pregătim pentru desvoltarea noastră în profesia respectivă, pentru căsătorie, pentru bătrâneţe, pentru toate, numai pentru clipa morţii nu. Şi cu toate acestea, Biblia spune că tuturor le vine rândul să moară odată.

Moartea e o stare care i se pare nenaturală omului,

când aceasta se referă la propria lui persoană. Dar i se pare ceva foarte natural „când se referă la alţii. Moartea îi duce pe toţi în acelaşi loc. Bogaţilor, moartea le răpeşte milioanele lor, iar dela săraci zdrenţele. Ea pune capăt zgârceniei şi potoleşte focul patimilor. Oricine s-ar lipsi de moarte, dar nu se poate, căci toţi trebuie s-o guste. Prinţul şi omul simplu, nebunul şi înţeleptul, criminalul ca şi sfântul, deopotrivă. Moartea nu cunoaşte hotare şi deosebiri între oameni. Toţi se tem de ea.

Spre sfârşitul vieţii sale, un cunoscut teolog Daniel Webster povestea ce a auzit.4a o predică într-un sat. Predicatorul era un bătrânel blând şi simplu. După cântarea de introducere, el s-a urcat la amvon spre a face cunoscut textul predicii sale, apoi, foarte simplu a spus: Fraţilor, numai odată putem să murim!

Daniel Webster referindu-se la această predică, a mărturisit «oricât de neînsemnate şi reci păreau cuvintele acestui bătrân simplu, pentru mine au fost cele mai mişcătoare pe care le-am auzit vreodată în viaţa mea.»

Moartea este pentru oricine un lucru hotărât. Venirea morţii este o problemă de timp. Alte treburi şi afaceri le putem lăsa pe planul al doilea, dar moartea nu o putem ignora. O singură dată vom avea de a face cu ea, fără să o putem ocoli. Dacă ar fi vorba numai de moartea trupului, n-ar fi cazul să ne temem atât de mult.

Biblia ne face atenţi la o altă moarte care înseamnă o veşnică despărţire de Dumnezeu. De aici se desprinde o latură luminoasă. In timp ce Biblia promite păcătoşilor iadul, celor mântuiţi ea le promite cerul, t Vrui c*mai uşor de obţinut decât iadul şi totuşi **Biblia** voi beşte despre amândouă. Când te duci într-o I.un ii ic, vrei să cunoşti amănunte în legătură cu ea. Dacă **mergi** într-un oraş, ai vrea să ştii ceva despre drumurile sale, industrie, aşezămintele de cultură sau priveliştele Inimoase, etc. Deoarece veşnicia o vom trăi undev. i, în orice caz trebuie să ştim şi despre ea câte ceva. In Biblie găsim

descrieri despre cer. Desigur că e normal să ne gândim şi să vorbim despre cer. Dacă ne ocupăm de cer pe care îl comparăm cu pământul, acesta din urmă va părea foarte mic înaintea noastră. Dacă avem cunoştinţe despre cer, atunci lucrurile depe pământ apar fără importanţă. Credinciosul adevărat încă aici pe pământ trăieşte în cer, are pace sufletească. In mijlocul nevoilor ştie să zâmbească, inima îi este senină, privirea surâzătoare. Biblia promite cerul adevăratului credincios.

Intr-o dimineaţă, cineva 1-a întrebat pe un bătrân credincios cum se simte. Acesta a răspuns: «bine, foarte bine, dar casa în care trăiesc nu se simte bine.» Deşi casa în care locuim e bolnavă şi neputincioasă, totuşi ne putem simţi fericiţi, dacă suntem cu adevărat credincioşi. Domnul Isus ne-a învăţat că există un cer.

Am putea cita în acest sens multe texte. Cel mai potrivit îl găsim la Ioan 14. 2 – 3: «In casa Tatălui Meu sunt multe locaşuri. Dacă n-ar fi aşa, v-aş fi spus.

Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Şi după ce Mă voi duce şi vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce şi vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiţi şi voi.» Pavel era atât de convins despre cer, încât a spus: «Suntem plini de încredere, şi ne place mult mai mult să părăsim trupul acesta, ca să fim acasă la Domnul.» (2 Cor. 5. 8). Este o mare deosebire între concepţia credinciosului şi concepţia păgânului. Pavel spune întotdeauna: «ştim», «suntem mângâiaţi», «avem o credinţă tare.» Despre Avraam, Biblia spune: «Căci el aştepta cetatea care are temelii tari, al cărei meşter şi ziditor este Dumnezeu.» (Evr. 11. 10).

Mulţi oameni întreabă: credeţi că cerul este cu adevărat un loc definit? Da, a spus-o Isus: «Merg să vă pregătesc un loc.» Biblia ne arată că Enoch şi Ilie s-au ridicat cu trupurile lor spre un loc real. Acest loc este tot atât de precis ca şi Paris, Rio de Janeiro sau Cairo. In continuare, Biblia spune că cerul este o ţară minunat de frumoasă. Biblia descrie cerul ca o construcţie a lui Dumnezeu, ca un oraş, ca un mai bun locaş, ca un loc de veşnică slavă.

Se poate pune întrebarea: ne vom recunoaşte unii pe alţii în cer? In mai multe locuri Biblia arată că ne vom întâlni cu toţii. Alţii întreabă: oare şi copiii vor fi mântuiţi? Da, Biblia spune că Dumnezeu nu pedepseşte niciun copil, până când acesta ajunge în stare de aşi da

seama de vinovăţie. Biblia spune că cerul va fi locul în care vom înţelege toate acele lucruri, care pe pământ ne erau necunoscute.

78

Marele Newton descoperitorul gravitaţiei terestre, spre sfârşitul vieţii sale, i-a spus unuia care îi lăuda înţelepciunea: «sunt ca un copil depe ţărmul mării, care culege ici o piatră, dincolo o scoică, cu toate acestea, Oceanul realităţilor rămâne mai departe o taină pentru mine.»

Alt geniu al oamenirii, Thomas Edison a spus odată: «nu cunosc nici a milioana parte din sutimea unui ceva.»

Multe taine ale lui Dumnezeu le vom cunoaşte acolo, în cer şi mai ales, că El ne-a ascultat durerile noastre. Mulţi se întreabă: ce vom face în cer? Vom sta ad-mirând frumuseţile cerului? Nu. Biblia ne arată că-I vom sluji lui Dumnezeu. Vom petrece mult timp în proslăvirea Numelui Său. Biblia spune: «Nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo. Scaunul de domnie al lui Dumnezeu şi al Mielului vor fi în ea. Robii Lui Ii vor sluji.» (Apoc. 22. 3).

Biblia mai arată, că după despărţirea de trup, omul ajunge în faţa lui Dumnezeu. In momentul în care un suflet credincios moare, merge în faţa tronului lui Dumnezeu. Sufletul aşteaptă acolo momentul învierii, când trupul se va uni cu sufletul.

Mulţi se întreabă: Cum vor învia asemenea trupuri, care s-au distrus sau au ars? Oamenii de ştiinţă stabilesc că materia nu dispare, ci se transformă. Aşa dar. pentru Dumnezeu e foarte uşor să unească din nou trupul cu sufletul. Trupul nou pe care-1 vom primi, va fi proslăvit ca şi trupul lui Isus. Va fi un trup veş-

79

nic. Acest trup nu va cunoaşte lacrimi, nevoi sufleteşti, jale, boală, suferinţe sau moarte.

Aşa dar, aici este vorba de două lumi opuse. Toţi copiii lui Adam, vor ajunge fie într-un loc, fie în celălalt. Ambele lumi sunt învăluite în mistere, dar sunt suficente îndicii în Biblie, care luminează idea, că una este lumea durerii şi a întunericului, iar cealaltă lume este locul slavei şi a luminii.

Acestea au fost câteva mari întrebări ale omenirii. La prima vedere par tulbure şi complexe. In fond însă, sunt simple. Toate se cuprind în cele două realităţi; păcat şi mântuire.

PARTEA II

SOLUŢIA

Capitolul 7 PENTRU CE A VENIT ISUS?

V-am învăţat înainte de toate, aşa cum atu primit şi eu: că Christos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; că a fost îngropat şi a înviat a treia zi, după Scripturi. 1 Cor. 15. 3 – 4

Izvorul tuturor relelor, al durerilor, al temerilor oamenilor, stă cuprins în cuvântul păcat. Păcatul a schimbat firea şi a distrus armonia interioară a vieţii omeneşti, lipsind-o de nobleţea ei iniţială. Din cauza păcatului omul a căzut în cursa întinsă de Diavol. Tulburările sociale şi războaiele au avut ca origine păcatul. El aduce tulburare în creieri şi otravă în inimă. El este descris în Biblie ca o boală nimicitoare, care cere un remediu radical. El este ca un cancer mortal, care roade inima omului, sau ca un torent ce mătură totul în calea sa.

Din cauza păcatului, cupa vieţii e plină de amărăciuni, toate drumurile sunt presărate cu capcane în drumul oamenilor. Păcatul întunecă inteligenţa omenească, adoarme conştiinţa, împietreşte inima, provoacă ură şi nenorociri, oferă uneori libertatea şi aduce sclavia, promite nectarul vieţii şi dă fierea. Oamenii erau pierduţi în întuneric, orbiţi de boala păcatului, căutând o ieşire; aveau nevoie de cineva care

să-i scoată din confuzie şi din labirintul moral, să-i salveze din închisoarea Diavolului. Satana se bucura de marea sa victorie din grădina Edenului.

Dela omul primitiv până la marile civilizaţii ale Egiptului, Greciei şi Romei, oamenii şi-au pus aceleaşi întrebări: Cum aş putea deveni mai bun? Ce trebuie să fac? După cum am aflat în Biblie, Dumnezeu este un Domn al dragostei. El voia să facă ceva pentru om, voia să-1 elibereze de blestemul păcatului. Omul a fost înştiinţat încă de la început că dacă va asculta pe Diavol, va muri fizicește şi sufletește. Trebuia deci găsită o soluţie. Dumnezeu a făgăduit că într-o zi va veni un Mântuitor, un Eliberator, deci a dat omului o speranţă, care avea să-1 susţină de-a lungul secolelor. Dumnezeu a început să-şi învețe poporul Său, că omul nu putea fi mântuit, decât printr-un înlocuitor, care să plătească preţul mântuirii omeneşti.

Dar să ne întoarcem o clipă în grădina Edenului. Dumnezeu a spus: «… în ziua când vei mânca din fructul pomului oprit, vei muri.»

(Gen. 2. 17). Şi omul n-a ascultat şi a suferit consecinţele. Să ne închipuim că Qumnezeu ar fi spus atunci: Adam, ai făcut o greşeală, te iert, dar să nu mai faci altădată. Atunci desigur, Dumnezeu s-ar fi negat pe Sine însuşi, nemai fiind nici sfânt, nici drept. Trebuia deci ca Dumnezeu să-şi ţină Cuvântul, ca omul să moară fizicește şi sufletește, să sufere şi să plătească propriile păcate. Adam este primul om, după el toţi au păcătuit. «De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul

în lume, şi prin păcat a intrat moartea, şi astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toţi au păcătuit.» (Rom. 5. 12).

Deci păcatul trebuia scos complect, fără să lase urme, omul trebuia restabilit în aşa fel, încât să nu rămână în el nicio necurăţie, nicio pată. Cu alte cuvinte, omul trebuia readus la starea pe care o avea înainte de căderea în păcat. Oamenii în orbirea lor, au încercat să se întoarcă în Eden, dar n-au reuşit să găsească Paradisul pierdut, deşi au luat multe cai să atingă acest scop.

Educaţia este necesară, dar ea nu întoarce pe om la Dumnezeu. La rândul lor, religiile false sunt un narcotic, care uneori îndulcesc temporar mizeria. Până şi instituţia Naţiunilor Unite apare ca o realizare practică, menită să amelioreze relaţiile internaţionale. Dar dacă Naţiunile Unite ar aduce o pace deplină în lume, omul ar putea spune lui Dumnezeu: Noi nu mai avem nevoie de Tine. Noi am adus pacea pe pământ, am organizat omenirea în dreptate. Dar de fiecare dată când oamenii au vrut să lucreze fără Dumnezeu, ei au dat greş, au fost condamnaţi la eşecuri.

Deci întrebarea persistă: Cum poate fi drept Dumnezeu faţa de Sine însuşi, faţă de sfinţenia Sa şi în acelaşi timp să-1 facă de păcătos după voia Lui; Fiecare individ fiind cu propriile lui păcate, niciun altul nu putea contribui la mântuirea celorlalţi oameni, toţi erau molipsiţi de aceeaşi boală. Singura soluţie era ca un om fără păcat să moară de bună voie, ca un înlocuitor care să ia asupra sa judecata omului, pedeapsa şi moartea sa. Dar unde să se găsească acest om fără păcat? Desigur, nu pe pământ, căci Biblia spune: «Toţi au păcătuit…» (Rom. 3. 23). Nu era decât o posibilitate. Fiul unic al lui Dumnezeu era singurul capabil să ia asupra Sa toate păcatele omenirii.

Biblia ne relatează despre trinitatea divină, nu spune că sunt trei Dumnezei, ci un Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul şi Dumnezeu

Duhul Sfânt. Fiul lui Dumnezeu, Isus Christos, este egal cu Dumnezeu Tatăl – Dumnezeu întrupat, Mântuitorul viu.

Biblia mai spune că Isus Christos nu are început, fiindcă El n-a fost creat, ci prin El au fost create Cerurile, pământul, ca şi miriadele de stele. Naşterea lui Isus Christos, pe care o sărbătorim la Crăciun, nu este aniversarea începutului existenţei Lui. Originea Lui este învăluită în acelaşi mister ca şi originea lui Dumnezeu însuşi. Biblia ne spune numai că: «La început a fost Cuvântul şi Cuvântul era cu Dumnezeu, şi Cuvântul era Dumnezeu.» (Ioan 1.1). Apoi adaugă: «El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, cel întâi născut din toată zidirea. Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri şi pe pământ, cele văzute şi cele nevăzute: fie scaune de domii, fie stăpâniri. El este mai înainte de toate lucrurile şi toate se ţin prin El.» (Col. 1. 15 – 17). Cu alte cuvinte, universul întreg s-ar preface în miliarde de atomi, dacă n-ar fi la mijloc puterea lui Isus Christos. Se continuă în Biblie: «La început, Tu, Doamne, ai întemeiat pă-

mântul; şi cerurile sunt lucrarea mâinilor Tale. Ele vor pieri, dar Tu rămâi; toate se vor învechi ca o haină; le vei face sul ca pe o manta şi vor fi schimbate; dar Tu eşti acelaşi; şi anii Tăi nu se vor sfârşi.» (Evr. 1.

10 – 12).

Vorbind despre El însuşi, Isus spune: «Eu sunt Alfa şi Omega, începutul şi sfârşitul.» (Apoc. 1. 8). Deci numai El avea puterea să aducă din nou pe om la Dumnezeu. El a voit-o cu toate că pentru aceasta trebuia să vină pe pământ, să se facă asemenea oamenilor, să se smerească şi să fie ascultător până la moarte. El trebuia să se împotrivească păcatului, să întâlnească şi vă învingă pe Satana, duşmanul sufletului omenesc. El trebuia să răscumpere pe păcătoşi, desfăcându-le legăturile, eliberându-i cu preţul propriul Său sânge. El trebuia să împace pe om cu Dumnezeu şi să fie astfel Marele Mijlocitor dintre om şi Dumnezeu, să moară în locul omului păcătos. El trebuia să facă totul de bună voie. Slăvit să fie Domnul, pentru că aşa s-a întâmplat!

Din înaltul Cerului, El a văzut pământul nostru condamnat infernului. El ne-a văzut pe fiecare doborâţi sub povara păcatelor, deaceea a luat marea hotărâre. El a venit la noi, spre a descoperi oamenilor pe Dumnezeu. Deci, scopul precis al venirii lui Christos în

lume a fost de a-şi da viaţa ca sacrificiu pentru păcatele oamenilor. Umbra morţii Lui s-a întins ca un văl de doliu de-a lungul celor 33 de ani ai vieţii Lui.

In noaptea când s-a născut Isus, Satana a tremurat.

87

Iii a încercat să-L omoare îndată după naştere, pentru că decretul lui Irod prevedea masacrarea tuturor pruncilor, tocmai în scopul uciderii lui Isus. Isus a fost singurul om care a trăit fără să păcătuiască. El putea înfrunta pe oameni spunându-le: «Cine dintre voi Mă poate dovedi că am păcătuit.» (Ioan 8. 46). Deci, El a fost hârţuit zi şi noapte de duşmani, dar era perfect. Născut într-un staul de vite, Isus a trăit o viaţă umilă în satul Nazaret, unde s-a îndeletnicit cu tâmplăria. El n-a căutat nicio înălţare din partea oamenilor. A strâns în jurul Său un grup de oameni umili, pentru a-i face discipoli; a fost un om între oameni, dar niciun om n-a fost vreodată mai smerit ca El.

Isus însă preda învăţătura lui cu atâta putere, încât contemporanii Lui spuneau: «Niciodată n-a vorbit vreun om ca omul acesta.» (Ioan 7. 46). Fiecare cuvânt rostit de El era adevărat din punct de vedere istoric, ştiinţific şi moral, nimic ascuns în concepţiile şi expunerile Lui, absolut just atât pentru epoca în care trăia, cât şi pentru secolele ce aveau să urmeze. Cuvintele Lui profetice s-au dovedit perfect adevărate. Prin întrebări viclene, învăţători ai legii au încercat să-I închidă gura, dar n-au reuşit niciodată; răspunsurile pe care le da Isus erau clare şi precise. Nu exista nicio îndoială în argumentele Lui, nicio nesiguranţă, nicio ezitare în cuvintele Lui. El cunoştea totul. Vorbea cu autoritate şi totodată cu simplitate, încât oamenii din popor U ascultau cu plăcere. Deşi cuvintele Lui erau adânci, erau totuşi clare, adânc grăitoare, uşor de 88

înţeles, oricine putea să-L urmărească fără greutate.

Domnul Isus a vindecat pe mulţi bolnavi, a potolit furtuni şi a adus bucurie şi speranţă oamenilor care-L ascultau. El n-a arătat niciodată teamă, nu făcea nimic cu grabă, totdeauna ordonat şi cu precizie; perfect echilibrat, cu o deplină siguranţă în tot ce făcea.

înaintea lui Pilat, a răspuns calm: «N-ai avea nicio putere asupra Mea, dacă nu ţi-ar fi fost dată de Sus.» (Ioan 19. 11). A mers spre cruce cu demnitate, calm şi cu siguranţă, împlinind profeţia scrisă despre El cu opt sute de ani mai înainte: «Ca un miel pe care-1 duci la măcelărie şi ca o oaie mută, înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura.» (Isa. 53.

7). El mergea ca un suveran glorios, cunoscând dinainte misiunea pe care o avea de împlinit. Ştia că venise să salveze pe omul păcătos, să învingă infernul şi moartea. In faţa lui nu exista decât o singură cale şi un fel precis de a-şi împlini scopul.

Moartea Lui fusese vestită cu multe mii de ani înainte, întâi în grădina Edenului, apoi prin profeţii şi alte semne. Avraam a avut revelaţia acestei morţi, atunci când a sacrificat berbecul dăruit lui de Dumnezeu. Copiii lui Israel simbolizau moartea Lui prin sacrificii. De fiecare dată când se vărsa sânge pe altar, acesta reprezenta sângele Mielului lui Dumnezeu, care avea să vină într-o zi, spre a ridica păcatul lumii. David, în unii psalmi a proorocit în mod amănunţit această moarte a lui Isus. Isai a scris capitole întregi, precizând moartea Mesiei.

Isus Christos a spus că El avea puterea să-şi dea

viaţa: «Pastorul cel bun îşi dă viaţa pentru oi.» (Ioan 10. 11). Şi mai departe: «Tot aşa trebuie să fie înălţat şi Fiul Omului pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică.» (Ioan 3. 14 – 15). Isus Christos şi-a văzut crucea din veşnicie. De-a lungul secolelor, El a privit spre ziua morţii Sale, care se apropia. încă de la naşterea Lui, umbra crucii se projecta pe drumul vieţii Lui. El a luat trup de om, ca să poată muri. Şi când ne amintim de toate supliciile prin care a trecut, înţelegem cu durere în suflet, că El a suferit cum niciun om pe pământ n-a suferit vreodată.

Dar adevărata durere a lui Isus n-a fost numai durerea fizică. Mulţi înaintea Lui au murit ca martiri. Groaza calvarului Lui a fost moartea spirituală, căci El a suferit urmările păcatului nostru, adâncindu-se în prăpastia durerii, atunci când Dumnezeu şi-a întors faţa de la El. Isus a strigat atunci: «Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?» (Mat. 27. 46). Singur în ora supremă a istoriei omenirii, Christos a pronunţat aceste cuvinte, pentru ca omul să ştie câte lucruri nu-i sunt îngăduite în viaţă. El care n-a cunoscut păcatul în viaţă, a devenit păcat pentru noi, pentru ca noi să putem primi prin El, neprihănirea lui Dumnezeu. Pe cruce El a fost făcut păcat şi părăsit de Dumnezeu, pedeapsa care a primit-o pentru o vină ce nu era a Lui. Aceasta depăşeşte înţelegerea omenească. El a fost acolo unde trebuia să fim noi oamenii. Toate sacrificiile şi simbolurile Vechiului Testament şi-au găsit împlinirea la crucea lui Isus. Sacrificiul lui este

ispăşitor, înlocuitor,

90

izbăvitor, aşa cum ne învaţă textul biblic: *«Şi după* cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată. iar după aceea vine judecata, tot aşa, Christos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora.» (Evr. 9. 27).

Acum, când temelia mântuirii a fost pusă, păcătosul n-are de făcut altceva, decât să creadă în Fiul lui Dumnezeu şi să obţină astfel pacea cu Dumnezeu. «Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică.» (Ioan 3. 16). In crucea lui Christos putem vedea trei aspecte.

1) Intâi, adâncimea păcatului omenesc. Să nu învinovăţim pe cei ce L-au răstignit pe Isus; noi toţi suntem tot atât de vinovaţi ca şi ei. Nu norodul, nici soldaţii romani, sunt cei ce L-au răstignit pe cruce, ci păcatele noastre ale fiecăruia L-au obligat să se sacrifice.

2) In al doilea rând, în jertfa de pe Golgota trebuie văzută dragostea de nepătruns a lui Dumnezeu. Dacă ne vom îndoi vreodată de dragostea lui Dumnezeu, să privim la cruce, căci ea este expresia celei mai depline iubiri divine.

3) In al treilea rând, crucea e singura cale spre mân-tuire. Isus a spus: «Eu sunt calea, adevărul şi viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.» (Ioan 14. 6). Nu există altă cale de a fi scăpat de păcat, decât ali-pindu-ne de Christos cel crucificat. El a trebuit să ia locul nostru. Oamenilor nu le place să le vorbeşti de acest subiect, căci la cruce nu mai rămâne nimic din

91

mândria lor. Adesea auzim spunându-se: Oare n-aş putea fi salvat urmând învăţăturile lui Isus şi viaţa morală predicată de El? Dar chiar dacă am putea trăi viaţa arătată de Isus, vom rămâne tot păcătoşi. Trebuie să aducem păcatul la cruce şi să aşteptăm iertarea.

Se povesteşte, că împăratul Carol Cvintul împrumutase o mare sumă de bani de la un negustor din Anvers. La scadenţă, împăratul n-a fost în stare să plătească. Atunci negustorul a oferit un banchet. Şi când toţi oaspeţii erau adunaţi, negustorul a pus în faţa împăratului o farfurie mare pe care ardea un foc. Scoţând apoi din buzunar chitanţa împăratului, a pus-o pe foc până ce s-a prefăcut în cenuşă. Atunci

împăratul a îmbrăţişat pe creditorul său şi a plâns profund mişcat.

Noi toţi la fel suntem datornicii lui Dumnezeu şi nu ne putem plăti datoria. Dar acum două mii de ani, Dumnezeu a invitat omenirea la banchetul Evangheliei şi în agonia Lui pe cruce, Domnul a isprăvit cu păcatele noastre, până la ultima rămăşiţă a vinovăţiei omeneşti. Biblia spune: «Fără vărsare de sânge, nu este iertare.» (Evr. 9. 22). Mulţi nu sunt de acord, între-bându-se: De ce Dumnezeu cere sânge, de ce a trebuit să moară Christos pentru mine? Ei nu admit ispăşirea. Cu toate acestea ea există în Biblie. Ea reprezintă însăşi miezul creştinismului. Fără ea, noi nu putem fi salvaţi, căci sângele este adevăratul simbol al morţii lui Christos.

Christos n-a rămas ţintuit pe cruce, ci a fost coborât

şi pus într-un mormânt, deasupra căruia a fost **prăvălită** o lespede grea, mai mulţi soldaţi rămânând s. vl. păzească. Ucenicii Lui au petrecut toată ziua de sâmbată pradă unei întristări copleşitoare. Doi dintre d au plecat spre Emaus. A doua zi de dimineaţă, **prima** dimineaţă de Paşte, Măria, mama lui Isus, Măria **Mag** dalina şi Salome s-au dus la mormânt, pentru **a** în miresma trupul lui Isus. Când au ajuns, au rămas uimite, găsind mormântul gol. Un înger aflat aici, Ic-a întrebat: «Pe cine căutaţi?» La răspunsul femeilor: «Căutăm pe Isus din Nazaret», îngerul le-a anunţat marea veste: «Nu este aici, a înviat!»

Pe acest mare fapt se bazează tot planul de mântuire al lui Dumnezeu. Fără înviere, n-ar fi existat mântuire. Christos vestise învierea Sa în mai multe rânduri, şi mai ales când a spus: «După cum Iona a stat trei zile si trei nopţi în pâncetele chitului, tot aşa şi Fiul Omului va sta trei zile şi trei nopţi în inima pământului.» (Mat. 12. 40). Isus a înviat, după cum vestise. Această înviere înseamnă că Qumnezeu a primit lucrarea de mântuire săvârşită de Christos pe cruce, lucrare absolut necesară pentru salvarea noastră, aşa cum ne spune Biblia: «Christos, Domnul nostru, care a fost dat morţii din pricina fărădelegilor noastre, a înviat din pricină că am fost socotiţi neprihăniţi.» (Rom 4. 25).

învierea este astfel o dovadă a unei drepte judecăţi. Biblia ne mai învaţă că corpurile noastre, ale credincioşilor, vor merge în mormânt, dar vor învia **în marea** dimineaţă a învierii. Christos ne spune: «Am fost mort,

şi iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu ţin cheile morţii şi ale Locuinţei morţilor.» (Apoc. 1. 18). El ne mai face şi această făgăduinţă: «Pentru că Eu trăiesc şi voi veţi trăi.» Acum putem spune cu psalmistul: «Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morţii, nu mă tem de niciun rău, căci Tu eşti cu mine. Toiagul şi nuiaua Ta mă mângâie.» (Ps. 23. 4).

Apostolul Pavel se putea bucura la gândul morţii şi aceasta datorită învierii lui Christos: «Căci Christos este viaţa mea şi moartea îmi este un câştig.» (Filip. 1. 21). Biblia promite că într-o zi vom vedea în faţă pe Christos cel înviat şi vom avea un trup de slavă asemenea Lui.

94

Capitolul 8 CUM ŞI UNDE SĂ ÎNCEPEM?

Adevărat vă spun că, dacă nu va. ve (i in toarce la Dumnezeu şi nu vă veţi face < t nişte copilaşi, cu niciun chip nu veţi intra în împărăţia cerurilor. Mat. IH..1

Dumnezeu este un Dumnezeu sfânt şi drept, care nu poate îngădui păcatele, căci ele ne despart de Dumnezeu şi atrag mânia Lui asupra sufletului omenesc. Omul 1-a pierdut pe Dumnezeu şi nu-L va regăsi, până nu va găsi calea care duce la El. Aceasta nu este calea raţiunii, nici aceea a moralei. Nu prin raţiune ne întoarcem la Dumnezeu; deoarece raţiunea omenească este în dezacord cu cea divină. Duhul firii pământeşti este vrăjmaş lui Dumnezeu. Nu prin morală ne putem întoarce la Dumnezeu, pentru că omul are caracterul corupt prin păcat. Totuşi, ne stăruie în minte întrebarea: Ce este de făcut? De unde să începem? Ce mijloc avem de întoarcere la Dumnezeu? Nu există decât o cale, şi anume aceea precizată de însuşi Christos: «Dacă nu vă veţi face ca nişte copilaşi, cu niciun chip nu veţi intra în împărăţia cerurilor.» Deci Christos cere o prefacere a omului. Cu asta trebuie să începem. Acesta este punctul de plecare. Intâi de toate trebuie să ne schimbăm firea.

Mulţi confundă întoarcerea la Dumnezeu cu păzirea

95

Legii. Legea lui Moise este dată în Biblie în termeni precişi şi scopul ei este clar. Ea nu este un leac universal, destinat să vindece răul de care suferă omenirea. Ci mai curând ea este un diagnostic, care ne arată starea reală a omului. Legea arată cauzele mizeriei noastre,

dar nu şi leacul. Biblia spune: «Ştim însă că tot ce spune Legea, spune celor ce sunt sub Lege, pentru ca orice gură să fie astapată şi toată lumea să fie găsită vinovată înaintea lui Dumnezeu.» (Rom. 3. 19). Legea a descoperit vinovăţia omului: «Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui prin faptele Legii», cum recitim la (Rom. 3. 20). Nu-i cu putinţă să ne schimbăm doar prin ascultarea Legii. Legea este o oglindă morală. Ea pedepseşte, dar nu transformă. Descoperă răul, dar nu schimbă pe om. Ea arată ceea ce nu trebuie făcut, dar nu oferă harul.

Mulţi oameni pretind că religia lor este aceea a predicii de pe munte. Dar nu s-a născut omul care să poată trăi după predica de pe munte. Biblia spune că: «Toţi au păcătuit şi sunt lipsiţi de slava lui Dumnezeu.» (Rom. 3. 23). Unii mai pretind să trăiască după principiul: poartă-te cu alţii cum ţi-ar plăcea să se poarte alţii cu tine. Dar şi aceştia se înşeală când cred că aşa vor izbuti. Faptele noastre vorbesc din păcate, mult mai mult decât vorbele. Este adevărat că după toate aparenţele, ne putem uneori purta cu milă faţă de semenii noştri, putem lua parte la nenorocirile lor, dar gândurile ascunse ale inimii noastre sunt adesea atât de diferite faţă de cuvintele ce le rostim.

Una din cele mai mari ispite ale omului este aceea de a se înşela pe sine însuşi. Se merge pinii acolo ca, îşi ascunde lui însuşi propriile-i motive sau sentimentele cele mai tainice. Ne place să dăm impresia dl mărinimie, ca alţii să ne socotească generoşi şi drepţi. Dar dacă ne examinăm mai de-aproape, dacă dese ii r. un mecanismul tainic al inimii noastre, aşa cum face Dumnezeu, atunci ne dăm îndată seama că bunătatea, ca şi înţelegerea faţă de aproapele durează doar atât cât nu ne costă nimic, sau cât timp aproapele nostru este de acord cu ideile sau atitudinea noastră.

Atunci când Christos a rostit regula de aur, El n-a limitat-o. De pildă, n-a spus: Fiţi buni cu aproapele vostru numai atâta timp cât el este de acord cu voi, atâta timp cât amabilitatea şi simpatia voastră nu vă pricinuiesc vreo dificultate. Nu, ci Isus a spus clar: Aşează-te în locul lui şi întreabă-te dacă ţi-ar plăcea să fii criticat, să se flecărească pe socoteala ta sau să fii scuzat pe nedrept.

Ceea ce Christos cere dela noi nu-i lucru uşor, ci dimpotrivă. Este atât de greu, înéât cei mai mulţi oameni nici nu încearcă s-o pună în practică. Şi noi toţi cunoaştem răul, durerile şi suferinţele

nenumărate ce le provoacă neîncetat nerespectarea acestei reguli. Să ne observăm propriile noastre intenţii ascunse –, înainte de a hotărî dacă suntem în afară de orice reproş, dacă trăim în aşa fel, îneât nu avem nevoie să ne întoarcem la Dumnezeu. Să privim cinstit în propria noastră inimă, înainte de a pretinde că în-

toarcerea la Dumnezeu este bună pentru alţii, dar pentru noi înşine este de prisos.

In fond, ce este întoarcerea la Dumnezeu? întrebarea o întâlnim în toate mediile sociale, la oameni de toate vârstele şi toate îndeletnicirile. La această întrebare există poate mai multe răspunsuri decât la oricare alta din domeniul religiei. Ce este întoarcerea la Dumnezeu? Care este conţinutul ei? Cum se înfăptuieşte ea? Care sunt efectele ei?

Totuşi în general ideea de convertire nu este ceva neobişnuit în societatea noastră. Orice bun negustor ştie că trebuie să-şi convertească clientela sa în favoarea mărfii ce o vinde, a o face să gândească în felul lui ca vânzător. Serviciul de publicitate al întreprinderii trebuie să convertească pe cumpărătorii mărcii respective, în defavoarea altei mărci. Oamenii politici se convertesc când părăsesc o doctrină, spre a adopta altă convingere politică. In timpul ultimului război, industria de pace s-a convertit în industrie de război; iar în locuinţele noastre, multe instalaţii de încălzire cu păcură au fost convertite în încălzire cu gaze naturale, într-adevăr, a te converti înseamnă a te întoarce dela ceva, aţi schimba părerea sau cum se spune la armată: a face stânga-mprejur, a adopta o altă atitudine. In domeniul religios această atitudine a fost exprimată în mod diferit şi anume: A te pocăi. A te naşte din nou. A primi harul. A face o experienţă religioasă. A obţine siguranţa mântuirii. A te întoarce la Dumnezeu.

98

Un beţiv înrăit de mult, pică întâmplător şi probabil din curiozitate, la o adunare de evanghelizare. El se adresă predicatorului cu toată sinceritatea: Uite ce, mă îndoiesc că este ceva adevărat în ceea ce aţi predicat, dar vreau să-L pun la încercare pe Christosul vostru: dacă se va împlini cât de puţin din ceea ce aţi spus, îmi voi schimba apucăturile pe viaţă. Câteva săptămâni mai târziu, el i-a spus

predicatorului, că de fiecare dată când încerca să bea, parcă ceva îl oprea. Negreşit, Christos îi dăduse biruinţă asupra păcatului. Astăzi, fostul beţiv spre fericirea familiei sale, trăieşte pentru Christos. Cu alte cuvinte, el s-a întors la Dumnezeu, schimbându-şi drumul vieţii şi felul de a gândi. Deci, s-a convertit.

întoarcerea la Dumnezeu poate lua diferite forme. Aceasta depinde mult de individ, de temperamentul său, de sensibilitatea sa, de cei care îl înconjoară, de trecutul lui şi de felul de viaţă. întoarcerea la Dumnezeu se poate produce, fie în urma unei mari încercări în viaţă, după ce preţioase valori au fost pierdute, sau după o mare dezamăgire, când dispare siguranţa zilei de mâine prin pierderea bunurilor materiale, sau când omul se vede lipsit de o afecţiune scumpă. Un bărbat sau o femeie care a făcut eforturi spre a obţine un avantaj material sau o situaţie socială, ori cineva care şi-a concentrat toată afecţiunea asupra cuiva, încearcă o senzaţie de gol înfiorător atunci când dispare ceea ce dădea sens vieţii lui. In astfel de momente tragice, când individul se simte lipsit de orice bucurie de a trăi,

când fiinţa iubită este dincolo de orice întoarcere, el simte pustiul singurătăţii sale. Atunci Duhul Sfânt poate face să cadă legătura ce-i acoperea ochii şi să lucreze în om, pentru prima dată, să vadă clar şi să-şi dea seama că Dumnezeu este singurul izvor de putere reală, de dragoste adevărată şi de însoţire statornică.

întoarcerea la Dumnezeu poate avea loc şi în culmea puterii şi a prosperităţii personale a cuiva, deci, când totul merge bine şi când mila darnică a lui Dumnezeu s-a revărsat din belşug asupra omului. Marea bunătate a **lui** Dumnezeu poate să ne facă să recunoaştem că Lui îi datorăm totul şi astfel, să ne conducă spre pocăinţă. In asemenea cazuri, întoarcerea la Dumnezeu poate fi spontană şi vizibilă, ca aceea a păgânilor, care trec asupra persoanei lui Christos afecţiunea şi credinţa pe care o puneau altădată în indolii lor de piatră sau de lemn.

întoarcerea la Dumnezeu însă nu este totdeauna spontană, asemenea unei străluciri ce iluminează brusc inima omenească. Nu există totdeauna o criză morală. Adesea întoarcerea la Dumnezeu nu se înfăptuieşte decât după un lung şi penibil conflict interior. Pentru mulţi oameni acest eveniment se produce printr-o înţelegere gradată a nevoilor lor şi după ce au cunoscut planul divin de mântuire. Această lungă evoluţie interioară sfârşeşte prin acceptarea conştientă a lui

Christos ca Mântuitor personal şi renunţarea la voia personală omenească. Deci, putem spune despre întoarcerea la Dumnezeu, că ea poate fi: *l) O* lucrare

100

ce se produce brusc. 2) O criză în care omul are parte de o descoperire clară a dragostei lui Dumnezeu. 3) O descoperire gradată, cu un moment crucial, în care sufletul trece frontiera dintre moarte şi **viaţa** veşnică.

Totuşi, sunt unele întoarceri la Dumnezeu care nu pot fi incluse în categoriile menţionate. Astfel, unii oameni nu pot să-şi amintească ziua sau ora în care au devenit creştini; sunt siguri însă că a existat în viaţa lor un moment în care au primit pe Christos. Mulţi tineri, crescuţi în familii evlavioase având o educaţie creştină, nu ştiu când şi-au predat viaţa lui Christos. Alţii îşi amintesc doar ziua când au făcut în mod public mărturisirea lor de credinţă. Relatările întoarcerii la Dumnezeu din Noul Testament arată că cele mai multe dintre ele au fost spontane şi hotă-râte.

Mult timp ştiinţa psihologiei nu s-a ocupat deloc de problema întoarcerii la Dumnezeu şi de experienţele religioase. Dar în ultimul sfert de veac, psihologii au făcut multe studii în această privinţă. Ei spun despre convertire că nu este o experienţă exclusiv creştină. Ci că ea se poate întâlni şi în alte religii; că nu este un fenomen neapărat religios, ci că el se poate produce şi în medii lipsite de orice pregătire spirituală. Se admit trei etape ale convertirii: Intâi, un sentiment de şovăială şi de nelinişte. Apoi, o încordare care tinde spre o cotitură. In sfârşit, o destindere exprimată prin odihnă şi bucurie interioară. Savantul Starbuck spune

101

că există două feluri de convertiri: una însoţită de un puternic sentiment al păcatului şi alta însoţită de un sentiment al imperfecţiunii omeneşti, de năzuinţă după o viaţă deschisă, senină şi cu o vădită dorinţă după o revelaţie spirituală.

Valoarea studiilor psihologice asupra convertirii a fost subestimată. Nu trebuie să le trecem cu vederea, pentru că ele ne-au adus lumini reale; dar puţine sunt studiile care acceptă convertirea biblică sub aspectul unei experienţe supranaturale.

De fapt, întoarcerea la Dumnezeu are trei aspecte: două active şi

unul pasiv. Cele două active sunt: pocăinţa şi credinţa. Pocăinţa este punctul de plecare, este căinţa, părăsirea vechii vieţi; credinţa este partea pozitivă: întoarcerea la Dumnezeu. Al treilea aspect, cel pasiv, este ceea ce numim în general «naşterea din nou» sau «reînoirea».

Pentru a merge în cer, Christos ne spune că trebuie să ne întoarcem la Dumnezeu. Nu este o părere a unui om, ci" însuşi a lui Christos. El spune: «Adevărat vă spun că, daca nu vă veţi întoarce la Dumnezeu şi nu vă veţi face ca nişte copilaşi, cu niciun chip nu veţi intra în împărăţia cerurilor» (Mat. 18. 3).

Adevărata întoarcere la Dumnezeu cuprinde mintea, inima şi simţurile omului. Mii de oameni s-au întors la Dumnezeu doar cu mintea. Ei cred toată Biblia, cred ce ne învaţă ea despre Isus, dar n-au venit niciodată până la Isus Christos.

In al doilea capitol al Evangheliei după Ioan, ni se

spune că sute de oameni urmau pe Isus, la începutul activităţii Sale. Mulţi dintre ei au crezut în El. Dar Isus nu se încredea în ei, căci El cunoştea inimile tuturor. De ce nu se încredea în ei? Pentru că aceştia credeau doar cu mintea, nu şi cu inima. Este o mare deosebire între întoarcerea la Dumnezeu numai cu mintea şi una totală, care angajează şi inima omenească. Aceasta din urmă conduce la o schimbare în felul nostru de a gândi şi în atitudinea noastră faţă de Christos.

Mii de oameni au făcut o oarecare experienţă emotivă, pe care ei o numesc întoarcerea la Dumnezeu; dar ei nu au fost niciodată cu adevărat întorşi la Christos. Christos cere o schimbare în felul nostru de a trăi, ori dacă viaţa noastră nu este conforma cu experienţa noastră, atunci avem toate motivele să ne îndoim de o astfel de experienţă. Când venim la Christos începem la urâm păcatul şi să iubim neprihănirea. Afecţiunile noastre suferă o schimbare radicală. Devotamentul nostru pentru Christos nu mai are limite, dragostea noastră pentru El devine totală.

Chiar dacă am primit pe Christos cu mintea şi am fost mişcaţi sufleteşte» tot nu este deajuns. Trebuie să aibă loc şi o predare a voinţei noastre! Trebuie să fim hotărâţi să ascultăm pe Christos şi Să-L urmăm. Trebuie să vrem a fi pe placul lui Christos.

Când stăm în faţa crucii, Duhul Sfânt ne face să înţelegem că suntem păcătoşi. Atunci El îndreaptă credinţa noastră spre Christos, care a murit în locul nostru.

In acel moment, Duhul Sfânt împlineşte minunea naşterii din nou. Devenim în adevăr o nouă fiinţă morală, luând naştere în noi firea dumnezeiească. Devenim părtaşi ai vieţii lui Dumnezeu. Christos prin Duhul Sfânt, vine să locuiască în inima noastră.

întoarcerea la Dumnezeu este atât de simplă, încât şi un copil poate s-o facă; dar în acelaşi timp ea este tot atât de profundă, încât teologii tuturor timpurilor au căutat să-i pătrundă misterul. Dumnezeu a făcut calea mântuirii atât de simplă, încât «cei ce vor merge pe ea, chiar şi cei fără minte, nu vor putea să se rătăcească» (Isa. 35. 8). Nimeni nu va fi lipsit de împărăţia lui Dumnezeu, pentru faptul că n-ar fi putut s-o înţeleagă. Bogatul ca şi săracul, savantul ca şi omul de rând, se pot întoarce la Dumnezeu.

In rezumat, întoarcerea la Dumnezeu înseamnă «o schimbare.» Când cineva se întoarce la Dumnezeu, va continua poate să iubească aceleaşi lucruri ca înainte, dar cauzele pentru care le iubeşte s-au schimbat. In alte cazuri, omul trebuie să părăsească ceea ce iubea mai înainte. Poate e cazul să se despartă de vechi prieteni, nu pentru că-i dispreţuieşte, căci mulţi dintre ei sunt cumsecade şi amabili, ci pentru că omul se simte atras spre creştini spre oamenii cu aceleaşi concepţii ca şi el.

Omul întors la Dumnezeu va începe să iubească multe din cele ce ura altădată, şi să urască altele care le iubea înainte. Există şi o schimbare de sentimente faţă de Dumnezeu. Chiar omul de vază şi apreciat în so-

cietate, altădată nepăsător faţă de Dumnezeu, încearcă faţă de El sentimente de respect şi încredere, arată ascultare şi dragoste faţă de El. Acolo unde nu exista mai înainte decât satisfacerea simţurilor, a speculaţiilor intelectuale sau câştigarea de bani, acum predomină simţul dreptăţii, al sincerităţii, sfinţenia inimii şi plăcerea de a trăi o viaţă cu adevărat creştină.

O tânără funcţionară din oraşul New-York, a plecat spre Los Angeles să se mărite. Făcuse cunoştinţă cu un tânăr, pe când lucrau amândoi într-o întreprindere din acel oraş, idila lor luând naştere într-un decor de petreceri de noapte. Plin de ambiţie şi sigur de reuşită, tânărul se transferă la sucursala din California, rămînind

hotărât ca tânăra să-1 urmeze aici peste şase luni şi să se căsătorească.

Dar la o săptămână după sosirea ei la Los Angeles, unde spera să ducă o viaţă fericită, fata descoperi că tânărul se îndrăgostise de o artistă de cinema, însă n-avuse curajul să-i scrie, mărturisindu-i adevărul.

Fata s-a găsit deci singură, în acest oraş unde nu cunoştea pe nimeni, cu toate planurile distruse, cu mândria ei rănită de moarte, iar înaintea ei un viitor întunecat, fără nicio perspectivă. In sfâşietoarea ei durere, ea nu ştia unde să caute un sfat, o consolare.

Pe când se plimba pe o stradă necunoscută, încereând să-şi biruiască dezamăgirea şi umilirea, s-a trezit în faţa unei mari clădiri, cu lume multă la intrare, unde

105

avea loc o mare adunare de evanghelizare. Mai târziu, ea ne-a spus că n-a ştiut de ce a intrat, dar îndurerată s-a aşezat jos şi a rămas acolo până la sfârşit. A doua zi a venit din nou, apoi în toate serile săptămânii, până când prin norii amărăciunii ce o învăluiau a auzit glasul lui Dumnezeu şi a primit mântuirea.

Când sentimentul de păcătoşenie omenească şi părăsire totală i s-a risipit, prin credinţa în Domnul Isus Christos, ea a înţeles că dragostea pierdută n-a fost decât o trambulină spre o dragoste mult mai mare şi mai bogată. Sentimentul de umilinţă, care o împiedica să se întoarcă la lucrul ei dela New-York, dispăru complect şi în loc să-şi mai vadă viaţa goală şi fără sens, dimpotrivă aceasta îi păru, mai mult ca oricând, demnă de a fi trăită. Numai că, în loc să-şi risipească talentele în cercuri de petreceri, a deveneit o membră activă în biserica ei.

Imaginaţia întrebuinţată altădată spre a-şi distra colegii de muncă, era folosită acum spre a face cât mai vii povestirile biblice, pentru tinerii care o înconjurau. Iscusinţa ei era acum folosită în serviciul Domnului. Pastorul Bisericii respective spunea că iniţiativele ei erau de nepreţuit pentru harul duhovnicesc al celor din jur. Departe de a fi dispreţuită şi părăsita, ea era mereu căutată de membrii bisericii, şi pe deasupra, sentimentul ei de singurătate se risipise, căci ea ştia că Isus Christos este totdeauna cu ea, gata oricând s-o consoleze, s-o călăuzească şi s-o apere.

Toate acestea sunt urmarea întoarcerii la Dumnezeu.

106

Desamăgita dela New-York, a părăsit drumul pustiu, gol şi lumecs pe care mergea şi s-a întors la Domnul şi Stăpânul ei Isus Christos! Ea a găsit pacea cu Dumnezeu!

107

Capitolul 9 POCĂINŢA

Va fi mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăieşte, decât pentru nouăzeci si nouă de oameni neprihăniţi care n-au nevoie de pocăcinţă.

Luc. 15, 7

Am văzut ca Christos cere o întoarcere la Dumnezeu şi că cele trei faze ale acestei întoarceri sunt următoarele: pocăinţa, credinţa şi naşterea din nou. Ordinea în care ele apar poate varia, dar ele se produc în general, în acelaşi timp, fie că suntem sau nu conştienţi.

Dacă credinţa ar putea fi explicată printr-un singur cuvânt, s-ar putea spune că ea înseamnă renunţare. Şi anume la ce? Răspunsul se poate rezuma şi el tot printr-un cuvânt: la păcat. Biblia ne învaţă că păcatul este călcarea Legii, este negarea autorităţii lui Dumnezeu şi refuzul de a-L asculta. Păcatul a apărut atunci când, în grădina Edenului, Adam şi Eva au fost ispitiţi şi au căzut. De la acest dezastru, virusul păcatului a infectat pe toţi oamenii, căci spune Biblia: «toţi au păcătuit» (Rom. 3. 23). «Nu este niciunul care să facă binele, niciunul măcar.» (Rom. 3. 12). Păcatul a distrus relaţiile noastre cu Dumnezeu şi ca urmare, el a compromis şi relaţiile cu aproapele nostru, şi chiar cu noi înşine.

N-am fi ajuns niciodată să avem pace cu Dumnezeu, pace cu aproapele nostru şi cu noi înşine, dacă nu s-ar fi petrecut ceva cu privire la această «urâciune pe care o ureşte Dumnezeu». (Ier. 44. 4). Ni se. spune că trebuie să renunţăm nu numai la pornirea spre păcatul cuprins în firea noastră, ci şi la păcate în general, (în sens plural). Trebuie să renunţăm la apucăturile lumeşti, la firea noastră veche şi la ispitele Diavolului. La această chestiune nu e loc de niciun compromis, de nicio ezitare. Christos cere o renunţare absolută. Dar şi aici intervine pornirea dragostei divine, căci atunci când iubim din toată inima pe Christos, pierdem şi plăcerea de a face lucruri pe care El le urăşte, sau care II înfioară. Vom renunţa automat la toate păcatele noastre, când vom capitula înaintea Lui, plini de credinţă. Prin urmare, pocăinţa şi credinţa îşi dau mâna. Nu ne putem pocăi sincer, fără să

avem credinţa care mântuieşte.

Azi, din nefericire, cei mai mulţi predicatori evită să utilizeze cuvântul «pocăinţă». Acesta este un ter-mem foarte nepopular. Cu toate acestea Isus, când a început pentru prima dată să predice, a spus: «Po-căiţi-vă, căci împărăţia cerurilor este aproape.» (Mat. 4. 17). Dumnezeu era Cel ce vorbea prin Fiul S.ui. Christos a venit la noi cu o inimă plină de dragoste si de milă, dar îndată ce a pornit să înveţe, a început să insiste asupra vinovăţiei şi păcatelor omenirii. El a cerut oamenilor să-şi recunoască greşelile lor şi să se întoarcă de la necredinţa lor. El a refuzat să cadă la

108

109

învoială cu nelegiuirea. Insistând asupra unei schimbări radicale a oamenilor, El le va putea apoi descoperi dragostea, harul şi mila Sa.

Intr-o zi I s-a provestit lui Isus, ce li se întâmplase unor galileeni, pe când o legiune romană înăbuşise o revoltă a unor reacţionari evrei, al căror sânge Pilat 1-a amestecat cu jertfele lor. Deasemeni ei au povestit despre prăbuşirea turnului din Siloam, cu care ocazie au fost omorâte mai multe persoane. Isus a răspuns: «Credeţi voi că aceşti Galileeni au fost mai păcătoşi decât toţi ceilalţi Galileeni? Eu vă spun: nu; ci, dacă nu vă pocăiţi, toţi veţi peri lafel.» (Luc. 13. 2 – 3). Christos a spus deci că pedeapsa este aceeaşi pentru toţi oamenii, fie că mor în mod violent, fie că mor de moarte naturală sau accidente, dacă nu se întorc la Dumnezeu pocăindu-se, oamenii vor fi la fel de pierduţi.

Ştim că mântuirea este cu totul întemeiată pe harul lui Dumnezeu. Am văzut că jertfele, ritualurile şi lucrările Legii n-au fost niciodată în stare să mân-tuiască un singur suflet. Biblia spune că niciun om nu devine plăcut lui Dumnezeu prin Lege, ci «Cel neprihănit va trăi prin credinţă.» (Rom. 1. 17). Mântuirea, iertarea şi neprihănirea se bizuie în întregime pe lucrarea de ispăşire a lui Christos. Totuşi, pentru ca jertfa lui Christos de pe cruce să fie folositoare, trebuie ca orice om indiferent de vârstă, să se pocăiască de păcatul său şi să primească pe Christos prin credinţă.

110

Iona a predicat pocăinţa în Ninive, până când cetatea s-a pocăit.

Ezechiel a predicat pocăinţa spunând: «De aceea vă voi judeca pe fiecare după căile lui, casă a lui Israel, zice Domnul, Dumnezeu. Intoarceţi-vă şi abateţi-vă dela toate fărădelegile voastre, pentruca să

nu vă ducă nelegiuirea la pieire.» (Ezec. 18. 30).

Marea misiune a lui Ioan Botezătorul a fost chemarea oamenilor la pocăinţă, atunci când îndemna: «Pocăiţi-vă, căci împărăţia cerurilor este aproape.» (Mat. 3. 2).

In Noul Testament, pocăinţa este menţionată de şaptezeci de ori. Isus a afirmat: «Dacă nu vă pocăiţi, toţi veţi peri la fel.» In ziua Rusaliilor, Petru a predicat: «Pocăiţi-vă şi fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Christos, spre iertarea păcatelor.» (Fapt. 2. 38). Pavel, de asemenea predica pocăinţa: «să vestesc Iudeilor şi Grecilor: pocăinţa faţă de Dumnezeu şi credinţa în Domnul nostru Isus Christos.» (Fapt. 20. 21). Biblia afirmă că Dumnezeu cere pocăinţa: «Dumnezeu nu ţine seama de vremurile de neştiinţă şi porunceşte acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască.» (Fapt. 17. 30). Aceasta este o poruncă divină, un imperativ: Pocăiţi-vă! Căci altfel veţi pieri!

Ce înţelege Isus prin pocăinţă? De ce revine El mereu asupra pocăinţei în tot cuprinsul Bibliei? Dicţionarul dă acestui cuvânt următoarea definitei: Regrs-tul pe care îl ai pentru păcatele tale. Dar cuvintele

originale greco-ebraice, pe care le-a întrebuinţat Isus, înseamnă mult mai mult decât un simplu regret pentru păcatele săvârşite. Pocăinţa, în înţeles biblic al cuvân-tului înseamnă schimbare, întoarcere. Este vorba deci de o putere şi de o acţiune, de o radicală schimbare a omului. Când Biblia ne cheamă la pocăinţă, înseamnă că noi trebuie să facem o întoarcere completă, să ne îndreptăm în direcţia opusă păcatului şi la tot ceea ce implică el.

Isus a istorisit pilda fiului risipitor, pentru a explica clar ce înţelegea El prin cuvântul pocăinţă. Când fiul risipitor s-a pocăit, el nu s-a mulţumit doar să se plângă de păcatele sale. El n-a rămas indiferent, şovăitor. El n-a mai rămas lângă porcii săi, ci i-a părăsit. Şi-a îndreptat paşii în altă direcţie, a căutat pe tatăl său, s-a smerit în faţa lui şi atunci a primit răsplata.

Prea mulţi creştini moderni au pierdut din vedere ceea ce Biblia înţelege prin pocăinţă. Ei gândesc că a te pocăi înseamnă doar să dai din cap şi să spui mai hotărât ca deobicei: sunt într-adevăr mâhnit de faptele pe care le-am făcut! Pentru ca apoi să continui să trăieşti ca înainte.

Adevărata pocăinţă înseamnă: schimbarea, întoarcerea, pornirea într-o nouă direcţie. A regreta numai nu este de ajuns. Iuda a fost ros de remuşcări, a regretat, dar nu s-a pocăit. Oricât ne-am chinui trupul, oricât ne-am frământa sufletul, Domnul cel Atotputernic nu va fi satisfăcut. Nelegiuirile noastre au fost ispăşite de Christos pe cruce. Acolo El a suferit pedeapsa păca-

112

tului. Orice suferinţă ne-am impune-o noi, nu ne va duce la pocăinţă.

Nici prin tânguiri nu vom ajunge la asta. Mulţi dintre predicatori învaţă, că pentru a te pocăi, trebuie să te mâhneşti un anumit timp. Un predicator creştin foarte inteligent, povestea cum în momentul întoarcerii sale la Dumnezeu, păstorul şi ascultătorii aşteptau de la el o astfel de manifestare emotivă, încât era cât pe-aci să-1 împiedice de a veni la Christos.

Emoţia creată în unele adunări de trezire, a fost o piatră de poticnire pentru multe suflete care căutau sincer pe Dumnezeu. Dar pocăinţa adevărată este doar cea biblică: ea influenţează deopotrivă mintea, inima şi voinţa omului.

La început, este nevoie de o perfectă cunoaştere a păcatului. Biblia spune: «căci toţi au păcătuit şi sunt lipsiţi de slava lui Dumnezeu.» (Rom. 3. 23). Când / Isaia a fost convins de păcatele sale a strigat: «Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate.» (Isa. 6. 5). Când Iov şi-a dat seama că era păcătos, a spus: «Mi-e scârbă de mine şi mă pocăiesc.» (Iov 42. 6). Petru, convins şi el de păcatele sale, a spus: «Doamne, pleacă dela mine căci sunt un om păcătos.» (Luc. 5. 8). In sfârşit, Pavel se numeşte pe el însuşi: «cel dintâi dintre păcătoşi.» (1 Tim. 1. 15).

Duhul Sfânt este acela care conduce pe om spre această convingere. Pocăinţa nu se poate produce cu adevărat, fără ca mai întâi Duhul Sfânt să lucreze în inimă şi în mintea omului. Duhul Sfânt poate folosi

113

rugăciunile unei mame, predica unui păstor, o emisiune radiofonică creştină vederea unui turn de biserică, sau moartea unei fiinţe dragi, pentru a conduce pe om spre pocăinţă. Totuşi s-au văzut oameni cutremurându-se de această convingere, fără a regreta însă păcatele lor. Este posibil să fii convins de păcat, să verşi chiar lacrimi şi

să rămâi totuşi nepocăit.

Pocăinţa cuprinde şi o emoţie, ca de altfel orice adevărată experienţă religioasă. Pavel spune că există o tristeţe după voia lui Dumnezeu, care aduce pocăinţa. Unii se tem de orice emoţie, încât evită întoarcerea la Dumnezeu de teama unei emoţii false. Desigur, emoţia falsă care urmăreşte un ţel propriu este periculoasă; dar aceasta nu exclude cazurile de veritabilă emoţie şi nici sentimentele profunde.

Marele predicator englez W. E. Sangster spune, în cartea sa: Lasă-mă să-ţi fiu stărân următoarea frază importantă: «Omul care scoate strigăte de entuziasm la un match de football, dar care vorbeşte de primejdii ale emoţiei şi nu poate suporta să vadă pe păcătos plângând la cruce, acel om merită puţină atenţie.»

In sfârşit, pocăinţa atinge şi voinţa omului. In voinţă se află adevăratul miez al pocăinţei. Trebuie să aibă loc hotărârea de a părăsi păcatul, de a-ţi schimba atitudinea faţă de tine însuţi, faţă de păcat şi faţă de Dumnezeu; de a-ţi schimba sentimentele, voinţa, hotărârile şi intenţiile.

Numai Duhul Sfânt poate să ne îndemne să luăm hotărârea pentru o adevărată pocăinţă. Aceasta în-

seamnă mult mai mult decât rugăciunea copilului care spune: Fă-mă Doamne cuminte, dar nu de tot, ci atât ca să nu fiu bătut.

Mulţi oameni îşi au numele scris în registrele ţinute de biserici. Merg acolo numai când au plăcere. Dau bisericii contribuţia lor şi susţin lucrările ei. Strâng mâna predicatorului împărtăşindu-i părerile lor bune despre predica ţinută. întrebuinţează un limbaj creştin şi unii chiar pdt spune pe dinafară un număr respectabil de citate biblice; cu toate acestea ei nu s-au pocăit în realitate niciodată. Au o atitudine cu totul nesigură faţă de credinţă. Se îndreaptă spre Dumnezeu şi se roagă Lui când sunt la strâmtoare, dar în restul timpului ei nu se prea gândesc la Dumnezeu. Biblia spune că atunci când cineva vine la Christos, se petrece în el o schimbare care se oglindeşte în toate faptele lui.

Nu există niciun verset în Biblie în care să se spună că poţi fi creştin şi să trăieşti totuşi după cum vrei. Când Christos intră într-o inimă, El cere să-i fie stăpân; El cere o predare totală. El cere stăpânirea asupra facultăţilor noastre intelectuale. El cere să-I fim

supuşi Lui cu trupul, cu talentele şi capacităţile noastre şi tot ce facem cu vorba sau cu fapta, să facem totul în numele Lui.

In zilele noastre, mulţi creştini doar cu numele, ar renunţa mai degrabă la biserica lor decât la frigider; şi dacă ar fi să aleagă între un frumos voiaj şi contribuţia lor la construcţia unei şcoli duminicale, este uşor de înţeles ce hotărâre ar lua. Mulţi pretinşi creştini

115

pun banii şi confortul lor mai presus de învăţăturile predăm Lui doar pe jumătate. Nu aşa îşi împlineşte lui Cnnstos. Găsim timp să mergem la cinema, la Dumnezeu minunile! El vrea o predare totală Lui.

meciuri de football sau box, dar nu pentru a sluji pe Când omul este hotărât să renunţe la păcat şi să se

Uumnezeu. Put-pm *urnnnr*-.; *:* u". – ___. ^, <,. ^, ir_____

Dumnezeu. Putem economisi bani pentru cumpărarea unei case, sau a unui aparat de radio, dar ne vine greu să plătim zeciuiala menţionată în Biblie. Aceasta este un fel de idolatrie.

Trebuie să se schimbe situaţia! Dispreţuim pe păgâni şi pe adoratorii de idoli, dar singura diferenţă între ei şi noi este că idolii noştri sunt acoperiţi cu metale inoxidabile şi au termostate în loc să aibă ochi din pietre preţioase; afară de acestea, noi îi adorăm tot atâta de mult că şi păgânii şi gândim că viaţa fără ele ne-ar fi imposibilă.

Isus vrea stăpânirea peste toate lucrurile. El doreşte ca să-I predăm tot ceea ce priveşte viaţa noastră socială, familiară, şi chiar afacerile noastre. El trebuie să aibe primul loc, în tot ce facem, în tot ce gândim sau spunem, căci atunci când ne-am pocăit, ne-am întors spre Dumnezeu cu toate fiinţa noastră.

Christos ne-a înştiinţat că nu ne va primi în împărăţia Sa, dacă nu suntem gata să părăsim totul, să renunţăm la păcatul din viaţa noastră. Să nu încercăm să facem aceasta doar în parte. Să nu spunem: Voi părăsi unele păcate şi voi păstra pe altele. Voi consacra o parte din viaţa mea lui Isus şi cealaltă dorinţelor mele proprii. Christos cere o predare sută la sută, pe care apoi o răsplăteşte însutit. Să nu aşteptăm însă ca El să ne dea o jumătate de răsplătire, dacă ne

116

predea cu totul lui Christos, va face un mare pas spre pacea cu Dumnezeu.

Capitolul 10 CREDINŢA

Căci />n «*har aţi fost mântuiţi, prin credinţă. Şi aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni. Efes. 2. 8 – 9*

Iată-ne gata să facem încă un pas, spre pacea cu Dumnezeu. Gata să părăsim viaţa trecută cu păcatele noastre. Vrem această schimbare în viaţa noastră? Să ne apropiem de dragostea lui Dumnezeu, de mila şi ocrotirea Lui. Chiar de ne-ar fi dificil să facem acest pas, totuş să alegem această cale. Este calea pe care Moise a apucat-o acum trei mii cinci sute de ani, când a părăsit comorile Egiptului şi s-a hotărât pentru Dumnezeu.

El avea patruzeci de ani când a luat această mare hotărâre, când a ajuns la concluzia că adevărul şi credinţa, urmate de suferinţă şi greutăţi, erau de preferat bogăţiei şi gloriei, lipsite de dragostea lui Dumnezeu. Puţini oameni însemnaţi ai istoriei, au fost puşi în situaţia de a lua o hotărâre de o asemenea importanţă.

Moise era un om de o vastă cultură, fiul fiicei Faraonului, deci obişnuit cu toate privilegiile rangului său. La dispoziţia lui era cea mai bogată, mai puternică şi minunată ţară din acele vremuri.

Totuşi Biblia spune că: «Prin credinţă Moise, când

8-a făcut mare, n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon, ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului. El socotea ocara lui Christos ca o mai mare bogăţie decât comorile Egiptului, pentru-că avea ochii pironiţi spre răsplătire. Prin credinţă a părăsit el Egiptul, fără să se teamă de mânia împăratului; pentrucă a rămas neclintit, ca şi cum ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut.» (Evr. 11. 24 – 27).

In adevăr, este bine să luăm în seamă că el «a refuzat» şi «a părăsit». Aceasta este de fapt adevărata pocăinţă. Se mai spune că Moise a făcut acest pas, «prin credinţă». într-adevăr, pasul următor este credinţa. Moise nu a luat marea hotărâre într-un moment de emoţie sufletească, pe care unii psihologi o pretind necesară în experienţa religioasă. Moise n-a fost determinat de un insucces suferit în viaţă. Nu era niciun ratat, niciun nestatornic. Moise n-a ales calea lui

Dumnezeu, ca o compensaţie pentru avantajele ce i le-ar fi refuzat viaţa. Nu s-a îndreptat spre viaţa religioasă din plictiseală, sau apatie generală. Nu căuta nici vre-un interes, distracţie sau plăceri.

Argumentele care se dau adesea, drept cauze ale căutării vieţii cu Dumnezeu, nu sunt valabile în cazul lui Moise. Nimic nu-1 silea să fugă de firea pământ-tească şi de Satana. El a făcut-o prin libera sa alegere. Moise nu a fost un naiv, sau un om lipsit de voinţă. Nu era un copil care se agăţa de siguranţa ce o dă o ordine prestabilită. Niciun om de nimic, ce căuta

119

celebritate ieftină şi prestigiu. N-avea niciuna dintre aspiraţiile acelora care râd de religie. Bunurile lui Moise întreceau tot ceea ce mulţi bogaţi ar fi vrut să aibă. Cu toate acestea, Moise a renunţat la bogăţie, poziţie socială şi tot respectul celor din jur, a făcut-o cu judecată sigură şi ca om în puterea vârstei, a ales credinţa lui Dumnezeu.

Când auzim că numai cei fără nădejde, persecutaţii şi cei ce se cred neînţeleşi de semenii lor, caută consolare în religie, să ne gândim la Moise. Dacă analizăm bine problema, cercetând persoanele care nu vor să primească pe Christos ca Mântuitor şi Stăpân, vom constata că ei nu o fac, pentrucă le displace doctrina creştină din punct de vedere intelectual, ci din cauza răspunderilor şi obligaţiilor ce le implică viaţa creştină. Mai curând inima şi nu mintea lor, oricât de strălucitoare ar fi ea, este aceea care îi desparte de Christos. Ei nu vor să se supună şi să părăsească totul pentru Christos.

Moise a dat toată atenţia cerinţelor şi obligaţiilor inerente religiei. El a înţeles că dacă vrea să primească pe Dumnezeu, trebuie să sacrifice ceea ce oamenii caută mai mult în viaţă. El n-a făcut un examen pripit, ajungând la concluzii greşite sub impulsia unei emoţii. El ştia ce era în joc şi a luat hotărârea după o matură judecată. Alegerea lui finală n-a fost o simplă experienţă trecătoare, el n-a ales credinţa ca o soluţie provizorie, ci era vorba de o convingere bine gândită, cu un scop precis, o convingere care nu putea fi clătinată

120

nici de aspectul bogăţiei şi nici de reversul sărăciei de lungă durată. El a avut grijă să-şi taie toate punţile, ce i-ar fi făcut posibilă o întoarcere la vechea lui poziţie socială. In timpul acestei mari crize, la vârsta de patruzeci de ani, Moise s-a încredinţat lui Dumnezeu şi

poruncilor fără nicio reservă, pentru totdeauna, în toate.

Cât de diferită a fost această hotărâre a lui Moise, de aceea a faimosului scriitor cunoscut prin biografiile sale, Gămăliei Brandford, care, spre sfârşitul vieţii sale spunea: «Nu îndrăznesc să citesc Noul Testament de teamă să nu deştept în mine o furtună de îngrijorări, de îndoieli şi de frică, descoperind că am apucat un drum fals şi că am trădat pe Dumnezeu.»

Moise nu a cunoscut această teamă interioară. Niciun om nu trebuie să se teme, dacă se va îndrepta spre Christos prin credinţă, din toată inima. Nu trebuie să-şi spună: «Am să încerc creştinismul pentru un timp şi dacă-mi convine, voi continua; iar dacă nu, voi avea timp să aleg un alt fel de a trăi.» Venind la Christos, punţile trebuiesc tăiate în urmă, fără să ne gândim la reîntoarcere.

In antichitate, când acvila romană proiecta o umbră ameninţătoare asupra întregei lumi de atunci, războinicii îndrăzneţi au fost trimişi de Cezar să cucerească insula care este Anglia de azi. Când corăbiile romane au apărut la orizont, mii de cetăţeni ai insulei, s-au adunat pe malurile înalte, ca să-şi apere ţara. Dar spre marea lor mirare, au văzut că Romanii abia de-

barcaţi, primul lucru pe care l-au făcut, a fost să dea foc corăbiilor lor, lipsindu-se astfel de singura lor posibilitate de retragere la nevoie. Animaţi de un asemenea spirit, puteau ei să nu izbândească? Aşa dar, nu-i de mirare că a devenit stăpână lumii, mica localitate de altă dată, de pe malurile Tibrului.

Christos cere la fel o capitulare, şi devotament absolut. El a zis: «Oricine pune mâna pe plug şi se uită înapoi, nu este destoinic pentru împărăţia lui Dumnezeu.» (Luc. 9. 62).

Moise a făcut alegerea decisivă, când era la o răscruce a vieţii sale. Mintea lui logică a sântărit toate, în raport cu hotărârea luată. El a meditat mult, cu atenţie asupra căilor ce-i stăteau în faţă, a cântărit pentru şi contra, apoi a hotărât să-şi pună încrederea în Dumnezeu.

El a privit mai întâi calea largă, lumească, plină de putere, lux, veselie, bogată în comori, pe care lumea le numeşte plăceri. Moise cunoştea bine această cale, doar o parcursese patruzeci de ani. Dar el ştia că ea duce la nimicire şi în infern.

Moise a privit apoi cealaltă cale: strimtă, greu de urmat, a văzut toate greutăţile, încercările, umilirile şi neajunsurile ei. A văzut cu

toată seriozitatea şi grijile, mâhnirile ce le aduce ea, dar le-a văzut pe toate prin credinţă. Şi tot prin credinţă a văzut biruinţele, precum şi răsplata vieţii veşnice.

Un om cu mai puţină judecată şi mai puţină ex- 122

perienţă decât Moise ar fi fost ispitit să **aleagi prima** cale. Egiptul era atunci cea mai mare puton- <lm omenire, căci dispunea de valea roditoare a Nilului, grânarul lumii de pe aceea vreme. Dispunea de armate neînvinse, iar şcolile şi universităţile Egiptului au devenit un model pentru secolele următoare. Puţini oameni au fost chemaţi să părăsească pentru **Dumnezeu** atâtea lucruri preţioase. Puţini oameni pot rezista la ispite atât de felurite. Puţini muritori au azi la dispo ziţia lor luxul şi plăcerile pământeşti dela curtea Faraonului Egiptului.

Erau rare marile averi în timpul lui Moise, deci puţini oameni au avut perspectiva de a deveni cel mai bogat om din lume, cum a avut Moise. Hotărându-se să slujească lui Dumnezeu, Moise a făcut un mare sacrificiu, dar în schimb a primit o mare răsplată.

Credinţa lui 1-a făcut să înţeleagă, că oricât avea să sufere, cea mai mare valoare o avea: viaţa veşnică, pe care avea să o primească. Mulţi se încred în judecata lor: mai mult valorează ce ai în prezent, decât ce vei avea în viitor.

Ei i-ar fi putut spune lui Moise: Eşti stăpânul Egiptului. Un om ca tine, care dispune de atâta bogăţie şi putere, poate face lucruri mari, joacă-ţi deci **cartea** şi Egiptul va stăpâni lumea. Poţi cuceri toate ţările din jur, să elimini toţi concurenţii, să dirijezi economia lumii după placul tău. Acesta este modul de a **gândi** şi vorbi, aşa strâng avere acesţi oameni. De **acMt** şi astăzi îşi bat joc de cineva care crede în **Dumnezeu**

123

şi în Christos, spunând: Credinţa nu-i o afacere bună. Este demodată!

Dar Biblia ne învaţă că prin credinţă avem acces la Dumnezeu: «Cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este şi că răsplăteşte pe cei ce-L caută.» (Evr. 11.6). Credinţa este ceea ce place mai mult lui Dumnezeu: «Fără credinţă este cu neputinţă să fim plăcuţi Lui!» (Evr. 11.6).

Mulţi oameni îşi chinuiesc trupul, umblă în zdrenţe, uneori se automutilează, sau se lipsesc de cele necesare vieţii, petrec timp îndelungat în rugăciune, jertfesc toate, cu intenţia de a ajunge să fie

plăcuţi lui Dumnezeu. Şi totuşi, cel mai bun lucru pe care trebuie să-1 facem spre a fi plăcuţi lui Dumnezeu, este doar să credem în El.

într-adevăr, ce-ar spune un prieten al nostru dacă, după ce i-am arătat multă măgulire, i-am spune deodată că n-avem încredere în el. Toate cuvintele de măgulire spuse ar fi de prisos.

Astfel, calea cea mai sigură de a fi plăcut lui Dumnezeu este de a crede în Cuvântul Lui. Isus, vorbind ascultătorilor Săi, căuta să-i convingă, când spunea: «Credeţi-Mă că Eu sunt în Tatăl şi Tatăl este în Mine; credeţi cel puţin pentru lucrările acestea.» (Ioanl4.11). Biblia spune despre credinţă că este de cea mai mare însemnătate. Se nasc de aici tot felul de întrebări: Ce este credinţa? Care este definiţia ei? Cum se poate şti dacă avem sau nu avem credinţă adevărată? Şi câtă credinţă trebuie să avem?

124

Să le luăm la rând. Biblia repetă mereu că nu putem primi mântuire fără credinţă, afirmându-ne: «Crede în Domnul Isus şi vei fi mântuit tu şi casa ta.» (Fapt. 16. 31).

«Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu.» (Ioan 1. 12).

«Şi oricine crede, este iertat prin El de toate lucrurile de care n-aţi putut fi iertaţi prin Legea lui Moise.» (Fapt. 13. 39).

«Celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socoteşte pe păcătos neprihănit, credinţa pe care o are el, îi este socotită ca neprihănire.» (Rom. 4. 5). «Deci, fiindcă suntem socotiţi neprihăniţi, prin credinţă, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Christos. «(Rom. 5. 1).

«Noi nu suntem din aceia care dau înapoi ca să se peardă, ci din aceia cari au credinţă pentru mântuirea sufletului.» (Evr. 10. 39).

«Căci prin har aţi fost mântuiţi, prin credinţă. Şi aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu.» (Efes. 2. 8).

Suntem noi cu adevărat mântuiţi prin credinţă? Indiscutabil că nu. Căci mântuirea noastră se datoreşte harului lui Dumnezeu, dar ajungem la ea prin credinţă. Aceasta este doar canalul prin care vine la noi harul lui Dumnezeu. Este mâna întinsă care primeşte darul dragostei lui Dumnezeu. «Credinţa este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică în-

125

credinţare despre lucrurile care nu se văd.» (Evr. 11. 1). A avea

credinţă înseamnă a te lăsa în seama cuiva, a capitula. Credinţa este o încredere totală, absolută. Marea majoritate dintre noi n-am fost niciodată la Polul Nord, totuşi ştim şi credem că el există. Pentru că ne-au spus-o atâţia, am citit în cărţi, am văzut hărţi şi atlase geografice şi avem încredere în oamenii care au scris despre Polul Nord. Deci primim prin cele relatate credinţă.

Biblia spune: «Credinţa vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Christos.» (Rom. 10. 17). Noi credem ce ne spune Dumnezeu cu privire la mântuire.

Luther a tradus textul de la Evrei 11.27, în felul următor: «Moise a rămas neclintit, ca şi cum ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut.»

Credinţa nu este ceva tainic. In privinţa ei Domnul Isus ne învaţă să ne asemănăm copiilor mici, aşa cum îşi pun ei toată încrederea în părinţii lor, aşa să ne punem şi noi încrederea în Dumnezeu.

La fel ca pocăinţa, credinţa cuprinde trei elemente: cunoaşterea, emoţia sau sentimentul, şi voinţa. Pentru a cunoaşte cuvintele lui Dumnezeu trebuie să citim Biblia, aşa vom cunoaşte şi învăţătura privitoare la mântuirea sufletului. Desigur, pentru a fi mântuit, este suficient să ştim că. suntem păcătoşi şi că Isus a murit pentru noi. Este poate destul să cunoaştem cuvintele din Evanghelia după Ioan 3. 16. Mulţi s-au întors la

126

) umnezeu numai cu acest text biblic. Totuşi, pentru o chestiune atât de importantă, trebuie să fim cât mai bine informaţi şi singurul mijloc de a ne lămuri în tot ce priveşte mântuirea, este Biblia.

Mulţi îşi spun: Nu înţeleg mare lucru din Biblie, aşa că nici nu încerc s-o citesc! Nu-i deloc înţeleaptă, [o asemenea judecată. Există poate multe lucruri în Biblie, neînţelese pentru mulţi dintre noi. Mintea noastră limitată nu va şti niciodată totul despre în-finit. Nici despre televiziune mulţi nu ştiu mare lucru, dar din această cauză nu refuză s-o folosească. O acceptăm deci prin credinţă.

Pe lângă asta Dumnezeu nu cere imposibililul. Pentru a ne întoarce la El nu ne cere să bâjbâim în necunoscut. Credinţa în Christos este bazată pe cel mai clar mesaj, care este Biblia. Chiar dacă nu înţelegem totul, putem s-o credem pentru că ea purcede dela Dumnezeu. Unul dintre primele atacuri pe care Diavolul îl dă împotriva omului, este acela prin care tinde să-1 facă să se îndoiască de cuvântul lui Dumnezeu. Dacă omul începe să se îndoiască în ce priveşte Biblia,

atunci greutăţile vor apărea cu certitudine. Ceea ce trebuie să ştim mai întâi, este că suntem păcătoşi, că Christos a murit şi pentru păcatele noastre, că a înviat pentru neprihănirea noastră. Moartea, mormântul şi învierea lui Christos sunt însăşi miezul Evangheliei. Acesta este minimul ce trebuie crezut şi primit, pentru a ne întoarce la Dumnezeu.

După ce credem, se nasc în noi sentimentele creştine.

127

Biblia spune: «Frica de Domnul este începutul ştiinţei». (Prov. 1. 7). Iar Apostolul Pavel menţionează: «Dragostea lui Christos ne strânge.» (2 Cor. 5.14). Dorinţele, dragostea şi teama sunt sentimente. Nu este posibil să le înlăturăm, nu e posibil să îndepărtăm sentimentul din personalitatea noastră. Nu ne putem închipui viaţa fără căldura înviorătoare a sentimentelor. Se poate oare închipui o familie, în care toţi membrii ei ar lucra numai din simţul datoriei? Putem oare cere în căsătorie o femeie după ce i-am declarat că n-avem pentru ea niciun sentiment?

Cum spune Dr. Sangster: «Ar fi să ceri imposibilul, ca un crainic al lui Dumnezeu că anunţe oamenilor darul iertării păcatelor şi al binecuvântării cereşti, interzicând totuşi orice manifestare de bucurie.»

In mod firesc, se produce o emoţie în inimă, emoţie care diferă după împrejurări şi după individ. Unii oameni sunt temperaţi, alţii entuziaşti, dar totdeauna există la ei un sentiment. Când iubim cu adevărat pe Isus Christos, nu ne putem stăpâni emoţia, când auzim vorbindu-se despre El.

Al treilea element al credinţei este voinţa. Ea are rolul cel mai important. Pentru a înţelege aceasta, să ne închipuim trei personagii, primul numindu-se «Raţiune», al doilea «Sentiment» şi al treilea «Voinţă». Raţiunea ne spune că Evanghelia este logică. Sentimentul face presiuni asupra voinţii, spunând: «Eu iubesc pe Christos», sau «Eu mă tem de judecata Lui.» In sfârşit, al treilea persoanj, numit «Voinţă «, joacă

128

rolul de arbitru. El stă cu bărbia proptită pe palme, adâncit într-o profundă meditaţie, încercând să ia o hotărâre, pentru că la drept vorbind, voinţa este aceea care ia hotărârea finală şi definitivă. Este posibil să ai o convingere cu privire la Dumnezeu, chiar

sentimente frumoase pentru El, totuşi să nu fii întors la Christos. Credinţa trebuie să aibe o bază, aşa cum se înţelege din textul Biblic: «Credinţa fără fapte este zadarnică.» (Iac. 2. 20).

Să luăm cazul unui acrobat celebru, care acum câţiva ani, traversa cunoscuta cascadă Niagara din Statele Unite, mergând pe un cablu şi împingând în faţa lui un cărucior. Mii de oameni care asistau pe maluri, îl aplaudau. Apoi acrobatul a pus în cărucior un sac greu de 60 Kg. traversând din nou pe cablu în sens invers de unde plecase. După această ispravă, s-a întors spre mulţime şi a întrebat: Cine dintre d-voastră crede să eu pot să trec dincolo, cu un om în cărucior?

Toată lumea 1-a aplaudat, confirmând astfel că toţi îl credeau în stare de aşa ceva. Un spectator aflat chiar lângă acrobat, şi-a manifestat această convingere cu un entuziasm deosebit. Atunci acrobatul, arătându-1 cu degetul i-a spus: Atunci, vino cu mine!

Dar omul a ezitat. Să treci astfel Niagara? Prea riscat! Spectatorul nu credea deci cu adevărat, că faptul este posibil. El voia doar să-şi arate admiraţia, dar nu era gata să încerce el însuşi această traversare.

La fel fac oamenii cu Christos. Ei îşi exprimă **cre-**

dinţa în El, spun că-1 urmează, dar nu i-au loc în cărucior. Nu-şi închină viaţa lor lui Christos.

Unii întreabă: Cât de multă credinţă trebuie să am? Isus a spus că este destul să avem credinţă, «cât un grăunte de muştar.» (Mat. 17. 20).

Alţii vor să ştie cam ce fel de credinţă trebuie să avem? Dar nu-i vorba de un fel special de credinţă, pentru că nu există decât una singură. Ceea ce contează este obiectul credinţei şi acesta trebuie să fie Christos. Nu trebuie să credem în ceremonii religioase, în jertfe sau în noi înşi-ne, ci să avem credinţă în Christos.

Biblia spune că în trei moduri se poate arăta credinţa: In învăţătură, adică în ceea ce credem. Apoi în cult, adică împărtăşirea noastră cu Dumnezeu şi cu ceilalţi credincioşi. Al treilea, în viaţa morală, adică felul de a trăi şi a ne comporta.

Biblia mai spune, că credinţa nu se termină cu încrederea în Christos pentru mântuirea dobândită. Credinţa continuă, credinţa

creşte. Ea poate fi slabă la început, pentru ca apoi să devină tare, de neclintit, după ce începem să citim Biblia, să ne rugăm, să mergem la biserică şi sa punem la încercare credinţa în Dumnezeu, în viaţa noastră creştină. Când ne pocăim de păcatele noastre şi când primim pe Christos prin credinţă, atunci ne punem încrederea în El pentru a ne bizui tot mai mult pe Christos în toate împrejurările, în toate încercările cotidiene. Atunci vom învăţa a spune la fel ca Apostolul Pavel: «Am fost răstignit împreună cu Christos şi trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Christos trăieşte în mine. Şi viaţa, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credinţa în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit şi S-a dat pe Sine însuş pentru mine.» (Gal. 2. 20).

Atunci, când pentru a fi mântuiţi, ne punem încrederea în Isus Christos, facem un nou pas pe drumul care ne duce spre pacea cu Dumnezeu.

130

131

Capitolul 11 NAŞTEREA DIN NOU

Dacă un om nu se naşte din nou, nu poate vedea Împărăţia lui Dumnezeu.

Ioan 3. 3

Mulţi oameni, într-o convorbire absolut sinceră, desigur că ar spune: Am încercat să-mi stabilesc reguli personale de viaţă, dar n-am ajuns decât la amare lecţii, prin suferinţă şi experienţe triste. Ce n-aş da să mă pot naşte din nou! Ce n-aş da să pot lua viaţa de la capăt, urmând o altă cale!

Dacă aceste cuvinte vin din inimă şi sunt ecoul gândurilor omeneşti, atunci este cazul să ne gândim că Isus a spus că ne putem naşte din nou! Omul poate deci începe o viaţă nouă, mai bună. Poate părăsi eul lui păcătos, devenind o fiinţă nouă, curată, paşnică şi cu păcatele iertate.

Puţină importanţă are trecutul pătat şi lipsa de perspective în viitor, atâta timp cât există o ieşire din această situaţie, dar numai una singură. Există doar un singur drum, părăsind poteca întortochiată şi fără ieşire pe care omul a urmat-o până acum.

Fără îndoială, omul poate continua viaţa de până acum, rămânând tot nemulţumit, nenorocit şi desgustat de el însuşi. Dar se şi poate hotărî să se nască din nou. Oricând se poate lua această hotărâre, care aduce şter-

gerea trecutului încărcat de păcate; se poate face un nou început, se poate lua chiar în momentul de faţă un nou start de data aceasta cel bun, se poate lua deci hotărârea de a deveni un om după făgăduinţa dată de Isus.

Se naşte întrebarea: Cum pot căpăta această nouă viaţă? Cum să mă nasc din nou? Cum pot face un început nou?

Aceasta a fost şi întrebarea pe care a pus-o Nicodim Domnului Isus, într-o seară acum aproape două mii de ani. A te naşte din nou înseamnă ceva mai mult decât a pleca de la zero, decât a întoarce o pagină din viaţă, sau a te transforma radical. Biblia spune că numai o singură dată ne naştem din punct de vedere fizic şi că deci firea noastră spirituală se naşte şi ea din păcat; cum arată textul biblic: sunteţi «morţi în greşelile şi în păcatele voastre.» (Efes. 2.1).

Biblia mai spune că în firea noastră păcătoasă nu-i nimic care să producă viaţa: «Păcatul odată făptuit, aduce moartea.» (Iac. 1. 15). Suntem deci toţi morţi duhovniceşte, din care cauză, nu putem trăi o viaţă sfântă şi dreaptă. Mulţi oameni încearcă s-o facă, dar cad doborâţi, căci un cadavru duhovnicesc nu poate da naştere la viaţă.

Firea noastră veche nu poate sluji pe Dumnezeu. Biblia spune: «Omul firesc nu primeşte lucrurile Duhului lui Dumnezeu… şi nici nu le poate înţelege.» (1 Cor. 2. 14). In firea noastră naturală noi suntem în

vrăjmăşie cu Dumnezeu. Nu suntem supuşi legilor lui Dumnezeu şi nici nu putem fi. (Rom. 8. 7).

Biblia ne mai spune că omul vechi din noi este cu totul corupt: «Din tălpi până-n creştet, nimic nu-i sănătos: ci numai răni, vânătăi şi carne vie.» (Isa. 1.6). «Inima este nespus de înşelătoare şi de des-nădăjduit de rea» (Ier. 17. 9). Ea este coruptă de pofte înşelătoare.

Biblia mai spune că firea noastră veche este egoistă şi când ne naştem din nou, noi nu o cârpim, ci suntem dezbrăcaţi de ea. Vechiul «EU» egoist trebuie răstignit, nicidecum îngrijit. Isus spune că dacă curăţim paharul pe dinafară, interiorul lui rămâne tot plin de răutate, ca şi înainte.

Deci, dacă nu ne naştem din nou, nu vom intra în împărăţia cerurilor. Isus spune aceasta cu multă putere: «Trebuie să vă naşteţi din nou» (Ioan 3. 7). Nu este vag, nici ceva la voia noastră. Cine vrea să intre în împărăţia lui Dumnezeu trebuie să se nască din nou.

A fi mântuit înseamnă a fi o fiinţă nouă, născută din Dumnezeu în adevărată dreptate şi sfinţenie. Naşterea din nou nu este numai o schimbare a firii, sau o îmbunătăţire a inimii noastre, ci o viaţă nouă, o a doua naştere. «Trebuie să vă naşteţi din nou»

Dumnezeu nu primeşte nimic de la firea noastră veche. Nimic din ea. nu este în bună stare. Omul vechi este prea slab pentru a urma pe Christos. Pavel spune: «Nu puteţi face tot ce voiţi». (Gal. 5. 17). Cei ce

trăiesc după firea pământească, nu pot sluji lui Dumnezeu. Scriptura declară: «Oare din aceeaş vână a izvorului ţâşneşte şi apă dulce şi apă amară? Fraţii mei, poate oare un smochin să facă măsline?» (Iac. 3. 11 – 12).

Iată cum este descris omul vechi de Pavel, în epistola către Romani 3. 13 – 18: «Gâtlejul lor este un mormânt deschis; se slujesc de limbile lor ca să înşele; supt buze au venin de aspidă; gura le este plină de blestem şi de amărăciune; au picioarele grabnice să verse sânge; prăpădul şi pustiirea sunt pe drumul lor; nu cunosc calea păcii; frica de Dumnezeu nu este înaintea ochilor lor.»

Isus ştiind că este imposibil să repari, să schimbi sau să reformezi fiinţa omenească, a spus: «Trebuie să vă naşteţi din nou». «Ce este născut din carne, este carne.» (Ioan 3. 6). In altă parte, Biblia precizează: «Poate un Etiopian să-şi schimbe pielea, sau un pardos să-şi schimbe petele?» (Ier. 13.23). Iar în epistola către Romani, (7.18) se spune: «Ştiu, în adevăr, că nimic bun nu locuieşte în mine, adică în firea mea pământească.» Mereu Biblia îndeamnă: «Urmăriţi pacea cu toţi şi sfinţirea, fără care nimeni nu va vedea pe Domnul.» (Evr. 12. 14).

Viaţa dobândită prin naşterea din nou, nu poate fi obţinută printr-un efort personal. Pentru a trăi viaţa din Dumnezeu, este nevoie de firea lui Dumnezeu. Naşterea din nou se poate asemăna cu o monedă cu două feţe. A primi noua viaţă, înseamnă a avea o parte divină şi alta omenească. Ne-am ocupat de partea omenească, atunci când am tratat despre «întoarcerea la Dumnezeu.» Am văzut atunci ce trebuie să facă omul; acum să vedem ce face Dumnezeu.

Naşterea din nou este în întregime opera Duhului Sfânt. Omul nu poate face nimic spre a o obţine. Biblia vorbind despre Isus, aminteşte: «Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celorce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu; născuţi

nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu.» (Ioan 1. 12 – 13).

Deci nimeni nu se naşte creştin. Putem avea părinţi creştini, dar aceasta nu înseamnă că am şi devenit creştini. Istoricul din antichitate, Tertulian, caracteriza în acest fel biserica creştină, încă din veacul al III-lea după Christos.

Nu ne putem naşte, din voia vreunui om. Această naştere nu se poate produce prin mijloace, sau sisteme omeneşti. Mulţi cred că trec automat prin naşterea din nou, atunci când aderă la o biserică, dacă împlinesc ritualuri religioase, ori luând hotărâri bune de anul nou, sau când fac o donaţie importantă vreunei opere de binefacere. Toate acestea sunt bune, dar ele nu produc naşterea din nou.

Niciun om nu se poate naşte din voia sa, ci din voia altuia. Naşterea din nou este în întregime străină de voinţa noastră. Cu **alte** cuvinte, naşterea din nou este o lucrare divină – ne naştem din Dumnezeu.

Nicodim nu **putea** înţelege **cum era** posibil să **te**

naşti a doua oară. Nedumerit, el a întrebat în două rânduri: «Cum se poate face aşa cevaî».

Deşi naşterea din nou pare ceva tainic, ea nu este mai puţin reală. Putem să nu înţelegem fenomenul electricităţii, dar vedem că ea ne luminează casele şi pune în acţiune aparatele de radio şi televiziune. De-asemeni, nu putem înţelege de ce oile au lână, vacile păr şi păsările fulgi şi aşa mai departe, dar ştim că aceasta e realitatea. Multe taine nu le pricepem, dar putem accepta prin credinţă realitatea, că în momentul în care ne recunoaştem păcatele şi ne apropiem cu credinţă către Isus Christos, primim naşterea din nou. Devenim copii ai lui Dumnezeu prin împărtăşirea firii dumnezeieşti în inima noastră. Primim viaţă din viaţa lui Dumnezeu. Christos, prin Duhul Sfânt, îşi stabileşte locuinţa în inimile noastre. Suntem astfel uniţi cu Dumnezeu pentru veşnicie. Aceasta înseamnă că dacă ne-am născut din nou, vom trăi tot atât cât va trăi şi Dumnezeu, pentru că avem parte de viaţa Lui. Naşterea din nou ne va aduce mai multe rezultate: Intâi, ea ne va lărgi priceperea şi înţelegerea. Biblia spune «Căci Dumnezeu, care a zis: Să lumineze lumina din întuneric, ne-a luminat inimile, pentruca să facem să strălucească lumina cunoştinţei slavei lui Dumnezeu pe faţa lui Isus Christos.» (2 Cor. 4.6). Sau «Să vă lumineze ochii inimii, ca să

pricepeţi.» (Efes. 1.18). întreaga noastră mentalitate se schimbă. Dumnezeu devine centrul întregei noastre gândiri. «EUL» nostru egoist este detronat dela locul lui.

137

In al doilea rând şi inima noastră va suferi o transformare. Biblia spune: «Vă voi da o inimă nouă, şi voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră, şi vă voi da o inimă de carne.» (Ezec. 36. 26). Apoi, «Voi pune Legea Mea înlăuntrul lor, o voi scrie în inima lor.» (Ier. 31. 33).

Afecţiunile noastre ajung altele. Noua noastră fire iubeşte pe Dumnezeu şi lucrările Lui, ele devin cele mai frumoase şi mai înalte; părăsim astfel cele urâte şi josnice. Căpătăm o nouă concepţie asupra problemelor sociale care ne frământă. Inima ni se umple de milă pentru cei care au mai puţine mijloace decât noi.

In rândul trei, voinţa noastră sufere şi ea o radicală transformare. Hotărârile sunt acum altele şi scopurile ce le urmărim s-au schimbat. Biblia spune: «Dumnezeul păcii… să vă facă desăvârşiţi în orice lucru bun, ca să faceţi voia Lui, şi să lucreze în noi ce-I este plăcut.» (Evr. 13. 20 – 21).

Această fire nouă pe care am primt-o de la Dumnezeu este întru totul supusă voinţei Lui. Nu dorim să facem decât voia Lui. Ii suntem devotaţi. Avem acum noi înclinări, alte principii de viaţă şi alte dorinţe. Căutăm să slăvim pe Dumnezeu, căutăm părtăşie cu alţi credincioşi, iubim Biblia şi rugăciunea. întreaga noastră fire este schimbată. Altă dată, viaţa noastră era stăpânită de necredinţă, aici era şi rădăcina oricărui păcat. Pe când altă dată ne îndoiam de Dumnezeu, acum credem în El în mod deplin şi în Cuvântul Lui. Era un timp când ne stăpânea mândria şi ambiţiile şi eram preocupaţi de puterea, plăcerile şi planurile noastre; acum însă voinţa ni s-a schimbat. Este posibil ca înainte ura, invidia, nemulţumirea şi viclenia să ne fi umplut sufletul. Dar şi în privinţa aceasta lucrurile s-au schimbat.

A fost un timp când rosteam cu uşurinţă o minciună. Era multă falsitate şi ipocrizie în gândurile, cuvintele şi faptele noastre. Şi acestea dispar. înainte ne dedam plăcerilor trupeşti. Şi acestea au dispărut. Suntem născuţi din nou. Desigur, că ne mai putem poticni în vreuna din capcanele pe care Satana le pune în drumul nostru, dar acum regretăm imediat, ne mărturisim păcatul şi cerem iertare. Aceasta este dovada că firea noastră intimă s-a schimbat.

Este o veche poveste cu un gospodar, care a luat un porc şi 1-a dus în casă. L-a îmbăiat, 1-a curăţit, 1-a parfumat, i-a pus şi o panglică în jurul gâtului, apoi l-a adus în salon. Porcul era minunat, arăta frumos şi era pietenos cu cei din jur. Pentru câteva minute, porcul a fost un musafir foarte plăcut; dar îndată ce s-a deschis uşa, porcul s-a năpustit afară în prima mocirlă găsită în calea lui. De ce? Pentrucă el rămăsese tot porc în lăuntrul său. Firea nu i se schimbase, ci suferise doar o transformare exterioară.

Dacă luăm un miel şi procedăm cu el la fel, scoţân-dul iarăşi în curte, vom vedea că mielul se va feri de orice murdărie. De ce? Pentrucă firea lui de miel nu se împacă cu murdăria.

Putem lua un om la întâmplare, pe care im-

brăcându-1 îngrijit, să-1 punem în primul rând al credincioşilor adunaţi într-o biserică: el va arăta ca un sfânt. Chiar şi cei mai buni prieteni ai lui se vor înşela văzându-1, pentruca a doua zi, la locul său de muncă, el îşi va da pe faţă adevărata sa fire. Da, firea lui nu s-a schimbat, el nefiind născut din nou.

In momentul în care ne naştem din nou, primim firea lui Dumnezeu şi ajungem într-o stare după voia lui Dumnezeu. A fi după voia lui Dumnezeu, înseamnă a fi făcut neprihănit: lucrare prin care Dumnezeu face desăvârşit pe un om nelegiuit. Dumnezeu ne priveşte atunci, ca şi când n-am fi păcătuit niciodată. Pavel spune: «Cine va ridica pâră împotriva aleşilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela, care-i socoteşte neprihăniţi!» (Rom. 8. 33). Păcatele ne-au fost iertate. Dumnezeu le-a îngropat în adâncul mării, le-a şters cu desăvârşire, le-a aruncat departe de faţa Sa, le-a uitat. In felul acesta, ne găsim înaintea lui Dumnezeu, ca un datornic căruia i s-a iertat datoria. Suntem împăcaţi cu Dumnezeu, de unde altădată eram nişte duşmani ai lui Dumnezeu. Biblia spune: «Şi toate lucrurile acestea sunt dela Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Christos, şi ne-a încredinţat slujba împăcării.» (2 Cor. 5. 18).

Pe lângă toate, sâniem primiţi în familia lui Dumnezeu. Devenind copii ai Lui, El «ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiaţi prin Isus Christos, după bună plăcere a voiei Sale.» (Efes. 1. 5).

Suntem acum membrii familiei domnitoare din ceruri. Suntem copiii supremului Domn. O nouă scân-teie străluceşte acum în ochii

noştri. Suntem născuţi din nou.

Şi încă alte schimbări vor avea loc, acum când suntem născuţi din nou. Avem o altă atitudine faţă de păcat, îl vom urî şi detesta aşa cum face şi **Dumnezeu.**

Intr-o adunare de evanghelizare, un om a ajuns la naşterea din nou. El se ocupa cu comerţul de băuturi spirtuoase. A doua zi după întoarcerea sa la Dumnezeupus pe uşă anunţul următor: «încetare de comerţ.» O puternică dovadă a naşterii din nou este dorinţa de a asculta pe Dumnezeu, cum spune Biblia: «Prin aceasta ştim că îl cunoaştem, dacă păzim poruncile Lui.» (1 Ioan 2. 3).

Apoi ne vom despărţi de cele lumeşti, cum la fel ne învaţă Biblia: «Nu iubiţi lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubeşte cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în El.» (1 Ioan 2. 15).

Vom avea acum o nouă şi mai caldă dragoste pentru aproapele nostru. Biblia spune: «Noi ştim că am trecut din moarte la viaţă, pentruca iubim pe fraţi.» (1 Ioan 3.14).

In sfârşit nu vom mai trăi în păcat. Biblia spune: «Ştim că oricine este născut din Dumnezeu, nu păcătuieşte.» (1 Ioan 5.18).

Este cunoscută istoria unui om, care în fiecare dimineaţă, avea obiceiul să-şi lege calul de un par în faţa unei cârciumi. Intr-o dimineaţă, cârciumarul văzu calul legat în faţa bisericii, înăutrul căreia intrase stă-

140

141

pânul calului. Fiind întrebat de cărdumar, acesta îi **ad: r: dAseară *rr*ântors k du –**

obicei dIereVan-eIlZare Şi aCUm mi" am s* obiceiul. lata ce înseamnă a te naşte din nou: înseamnă sa-ţi schimbi punctul de plecare.

142

Capitolul 12 SIGURANŢA VIEŢII ÎN DUMNEZEU

V-am scris aceste lucruri ca să ştiţi că voi, cari credeţi în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveţi viaţa veşnică. 1 Ioan 5.13

Mulţi oameni au îndoieli şi nesiguranţă cu privire la viaţa creştină. Unii sunt creştini sinceri, care însă par că nu au încă nici bucurie, nici siguranţa vieţii în Dumnezeu, pentru că ei nu au înţeles un adevăr fundamental al experienţei creştine.

Să încercăm ca să sintetizăm această experienţă creştină. Am

văzut ce înseamnă a te pocăi, a avea credinţă şi a te naşte din nou. Cum putem fi siguri, că toate acestea ni s-au întâmplat cu adevărat. Mai întâi, trebuie să ţinem seamă că nu devenim creştini prin ştiinţă sau cultură.

Cu câţiva ani în urmă, un predicator susţinea că: «Trebuie să îndrumăm educaţia religioasă a tineretului în aşa fel, încât el să aibă impresia că a fost totdeauna creştin.» Acest principiu a fost prea adesea urmat, aşa încât, multe persoane au trecut cu vederea esenţialul experienţei creştine, pentru că educaţia religioasă: i luase locul.

La începutul secolului nostru, profesorul Starbuck, un psiholog celebru, a observat că în general, adevăraţii creştini se recrutau dintre oamenii care avuseseră o

experienţă clară a întoarcerii la Dumnezeu. El a remarcat de asemenea, că acei care aveau o concepţie clară despre ceea ce înseamnă întoarcerea la Dumnezeu, proveneau mai ales dintr-un mediu, în care nu primiseră decât o elementară sau incompletă educaţie religioasă.

Această observaţie nu este o critică adusă educaţiei religioase. Ci a greşelii ce se face cu ea, punând-o în locul experienţei naşterii din nou.

Isus a spus unuia dintre cei mai religioşi oameni din timpul Său: «Dacă un om nu se naşte din nou, el nu poate vedea împărăţia lui Dumnezeu.» (Ioan 3. 3). Profundele cunoştinţe religioase ale lui Nicodim nu puteau înlocui naşterea din nou; dar nici noi, în generaţia noastră, n-am depăşit acest stadiu.

Omida stă mult timp în gogoaşa ei, fără a face prea mari progrese; dar această creştere înceată n-are importanţă, pentru că vine momentul când ea trece prin acea criză care o transformă într-un minunat fluture. Săptămânile de creştere tainică sunt importante. Dar ele nu pot înlocui experienţa interioară prin care se părăseşte ceea ce este vechi, pentru a primi noul minunat.

Este adevărat, că mii de creştini nu ştiu nici ziua, nici ora când au venit la Isus. Credinţa şi viaţa lor mărturisesc însă: cu ştiinţă sau fără, că ei s-au întors la Christos. Chiar dacă nu şi le mai amintesc, a existat totuşi un moment când ei au trecut hotarul dintre moarte şi

viaţă.

Se poate ca fiecare creştin să fi trecut prin momente 144

de îndoială şi nesiguranţă cu privire la experienţa sa religioasă. Când Moise a urcat pe muntele Sinai pentru a primi din mâinile lui Dumnezeu tablele Legii, a lipsit un timp îndelungat dintre evrei, care aşteptau cu nerăbdare întoarcerea lui. Intr-un târziu, ei au început să se îndoiască şi să spună: «Moise, omul acela care ne-a scos din ţara Egiptului nu ştim ce s-a făcut.» (Exod. 32. 1). Lepădarea lor de credinţă a rezultat tocmai din îndoieli şi nesiguranţă.

Această îngrozitoare nesiguranţă, care chinuie atâtea suflete, provine din necunoaşterea adevăratei experienţe religioase. Mulţi par să nu înţeleagă natura experienţei creştine, în timp ce alţii, rău informaţi, caută ceea ce Scriptura nu ne spune să căutăm.

Cuvântul credinţă, este menţionat în Noul Testament de peste trei sute de ori în legătură cu mântuirea omului şi adesea este subînţeles. Autorul epistolei către Evrei spune: «Şi fără credinţă este cu neputinţă să fim plăcuţi Lui. Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este şi că răsplăteşte pe cei ce-L caută.» (Evr. 11.6).

Mulţi dintre noi creştinii, confundăm cuvântul credinţă cu cuvântul sentiment, din care cauză avem atâtea greutăţi şi atâta nesiguranţă.

Credinţa are totdeauna un obiect, ceea ce înseamnă că atunci când credem, trebuie să credem în ceva. Acel ceva este o realitate. Sunt trei cuvinte care trebuie lăsate totdeauna în aceeaşi ordine. Ele ne ajută să corectăm nesiguranţa şi să avem o statornică viaţă

145

creştină. Aceste trei cuvinte sunt: realitate, credinţă şi sentiment. Este esenţial a le încadra în această ordine. Dacă le confundăm, dacă suprimăm pe unul din ele, sau adăugăm un altul, vom continua să bâjbâim în întuneric, fără bucurie, lipsiţi de încrederea omului care poate spune: «Ştiu în cine am crezut.» (2 Tim. 1.12).

Dacă suntem salvaţi de păcat, este prin credinţa personală în Evanghelia lui Christos, provovăduită în Biblie. Altă cale nu există. Biblia spune: «V-am învăţat înainte de toate, aşa cum am primit şi eu: că Christos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi.» (1 Cor. 15. 3 – 4). Noi suntem mântuiţi când credem aceste fapte adevărate. Jertfa lui Christos este o realitate, crucea Lui de asemenea, mormântul

lui este şi el o realitate şi învierea deasemenea.

Evanghelia nu este o realitate pentru faptul că oamenii au crezut în ea. Mormântul lui Christos n-a rămas gol, în aceea dimineaţă de Paşti, pentru că au crezut aceasta cei câţiva credincioşi. Realitatea este întotdeauna premergătoare credinţei. Nu putem avea credinţă, fără a avea un obiect al credinţei.

Biblia nu ne cere să credem ceva de necrezut, ci să primim un fapt istoric, o realitate care de altfel domină întreaga istorie. Biblia ne cere să credem că jertfa lui Christos a fost săvârşită pentru păcătoşi, folositoare tuturor acelora care îşi încredinţează inima lor lui Christos. A crede în El pentru mântuirea noastră veşnică, înseamnă a ne încrede într-o realitate.

146

Credinţa este al doilea din cele trei cuvinte menţionate. Ea nu-i cu putinţă acolo unde nu-i nimic de crezut. Credinţa trebuie să aibă un obiect şi un ţel. Obiectul credinţei noastre este Christos. A avea credinţă, înseamnă mult mai mult decât a recunoaşte şi consimţi ceea ce Christos cere de la noi. Credinţa pune în mişcare voinţa noastră. Ea cere fapte, căci vom trăi în viaţă, după cum ne este şi credinţa. Credinţă fără fapte este moartă. Credinţă înseamnă să părăsim voinţa noastră, pentru a face voia lui Christos. Cunoaştem pe Christos, nu prin cele cinci simţuri fizice cunoscute, ci prin al şaselea simţ, dăruit de Dumnezeu fiecărui om: capacitatea de a crede.

Sentimentul este ultimul din cele trei cuvinte şi el trebuie să rămână totdeauna ultimul în gândirea noastră. Sunt convins, că multe din frământările şi îndoielile acelora care caută sincer şi cinstit pe Dumnezeu, provin din ideea greşită, că pentru a te întoarce la Dumnezeu, trebuie să fi într-o stare emotivă deosebită.

Cei ce caută mântuirea sufletului, doresc să ştie ce fel de experienţe ne îndeamnă Biblia să facem. După ce am auzit chemarea, înţelegem că suntem păcătoşi, că avem nevoie de un mântuitor. In această situaţie des-nădăjduită am privit la Christos, pentru mântuirea noastră. Am crezut că El poate şi vrea să ne salveze. Adesea am auzit chemarea lui Isus: «Veniţi la Mine, toţi cei trudiţi şi împovăraţi, şi Eu va voi da odihnă.» (Matei 11.28). Am luat cunoştinţă de făgăduinţa:

147

«Dacă însetează cineva, să vină la Mine, şi să bea.» (Ioan 7. *37).*

Citind cu atenţie Noul Testament, pentru a afla ce fel de experienţă trebuie să facem, nu vom găsi decât o singură soluţie: credinţa. A crede este o experienţă, deşi mulţi oameni caută ceva mai mult: o senzaţie fizică deosebită, sau chiar o manifestare dramatică. Adesea se spune că trebuie să căutăm asemenea senzaţii. Biblia însă ne învaţă, că omul este mântuit prin credinţă, nu prin sentiment. Omul este mântuit crezând în jertfa ispăşitoare a lui Christos de pe cruce, iar nu printr-o surescitare sentimentală sau printr-o exaltare religioasă.

Dar atunci ce e cu sentimentele? N-au ele nicio importanţă în credinţa care mântuieşte? Firește că au, dar nu sentimentele sunt acelea care ne aduc mântuirea, ci credinţa. Oricare ar fi sentimentele pe care le încercăm, ele nu sunt decât urmările credinţei. Ele nu au vreun merit în sine, pentru mântuirea noastră.

Dragostea pentru Christos, este deasupra oricărei manifestări a simţurilor omeneşti, pentru că este o dragoste lipsită de orice egoism omenesc. Biblia spune: «Dragostea desăvârşită izgoneşte frica.» (1 Ioan 4. 18). Cei care-L iubesc pe Christos au în El această încredere care îndepărtează orice frică.

Când înţelegem că Christos prin jertfa Sa, a biruit moartea şi păcatul, atunci pierdem orice frică de moarte. Biblia spune: «El însuşi a fost deopotrivă părtaş la ele, pentruca, prin moarte, să nimicească pe

cel ce are puterea morţii, adică pe diavolul, şi să izbăvească pe toţi aceia, cari prin frica morţii erau supuşi robiei toată viaţa lor.» (Evr. 2. 14 – 15). Desigur, frica este un sentiment. A înfrunta frica prin curaj şi încredere, chiar în faţa morţii, este deasemeni un sentiment şi o experienţă. Insă nu sentimentul de curaj şi încredere este acela care ne mântuieşte, ci curajul şi încrederea sunt rodul credinţei noastre în Isus Christos.

A avea o conştiinţă încărcată este o experienţă. Psihologii pot s-o definească, ca fiind un complex de vinovăţie şi pot s-o îndepărteze prin raţionament. Dar când conştiinţa este trezită prin legea lui Dumnezeu, niciun raţionament nu o mai poate potoli. Mulţi ucigaşi s-au predat justiţiei, pentru că mustrarea conştiinţei era mai grea, chiar decât lanţurile închisorii.

Biblia spune că Christos curăţeşte şi eliberează conştiinţa: «Căci

dacă sângele taurilor şi al ţapilor şi cenuşa unei vaci, stropită peste cei întinaţi, îi sfinţeşte şi le aduce curăţirea trupului, cu cât mai mult sângele lui Christos, care, prin Duhul cel veşnic, S-a adus pe Sine însuş jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curaţi cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiţi Dumnezeului celui viu!» (Evr. 9. 13 – 14).

Aţi curaţi conştiinţa încărcată şi a fi eliberat de apăsarea ei, este firește o experienţă. Dar nu curăţirea conştiinţei este aceea care mântuieşte, ci credinţa în Christos, iar curăţirea conştiinţei este urmarea legăturii strânse cu Christos.

Bucuria este un sentiment. Pacea sufletului este un

149

sentiment. Dragostea pentru aproapele este un sentiment.

Careva ar putea spune: Cred în faptele istorice ale Evangheliei, dar nu sunt încă mântuit. Este posibil aşa ceva, pentru că aceea credinţă care mântuieşte are o calitate distinctă, ea generează ascultarea faţă de voinţa lui Dumnezeu, ea influenţează felul de a trăi.

Credinţa are ca urmare sfinţenia, adică predarea vieţii noastre în mâinile Domnului. Credinţa raţiunii noastre trebuie s-o predăm întru totul lui Christos. Să căutăm sincer mântuirea Lui şi sub călăuzirea suverană a Bibliei, să devenim copii ai lui Dumnezeu. Astfel vom împlini în viaţa noastră promisiunea sfântă, că: «Tuturor celor ce L-au primit, adică celorce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu.» (Ioan 1. 12).

Partea III

CONSECINŢELE

150

Capitolul 13 DUŞMANII CREŞTINULUI

Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii şi sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunerecului acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii cari sunt în locurile cereşti.

Efes. 6. 12

Odată ce omul s-a întors la Dumnezeu, fiind copil al Lui, se poate întreba: Prin aceasta, opera întreagă este încheiată? Mai am vreo răspundere?

Fără îndoială că da. Acesta n-a fost decât începutul vieţii creştine. Este abia născut într-o lume nouă, lumea spirituală. Totul este

nou. E ca nu prunc spiritual. Are nevoie de mângâiere, de dragoste şi îngrijire plină de duioşie. Are nevoie de hrană şi de protecţie. Nu poate trăi singur viaţa creştină, îi trebuie ajutorul unei comunităţi, iar pentru aceasta Christos a rânduit biserica.

Poate că noul născut creştin a şi descoperit că are duşmani periculoşi, care încearcă prin toate mijloacele, să-1 împiedice a trăi viaţa creştină. Chiar in momentul hotărârii lui de a se întoarce la Dumnezeu, aceşti duş-

Imani erau deja la lucru. Fie **spre** a-1 ispiti să păcătu-**iască, fie pentru a-i provoca o stare de depresiune** 153

sufletească sau de descurajare. Din moment ce omul s-a hotărât pentru Christos, nu trăieşte o viaţă autonomă; şi e firesc să aibă probleme, îndoieli şi ispite, descurajări şi greutăţi.

Biblia ne învaţă că în tot timpul vieţii, vom avea de luptat cu trei duşmani, împotrivă cărora trebuie să ne pregătim spre a-i putea respinge şi ţine la distanţă.

Să fim atenţi deci la duşmanii pe care trebuie să-i înfruntăm. Să-i demascam, pentru a şti cine sunt ei, ce sunt şi cum lucrează.

Primul duşman este Diavolul. Am văzut deja că Diavolul este puternic şi se opune lui Dumnezeu, ispitind poporul Său. Chiar dacă Christos 1-a învins la cruce, Satana are încă forţa să influenţeze în rău pe oameni. Biblia îl numeşte: «Cel rău» (Mat. 13. 19), «duh de drac» (Luc. 4. 33), «ucigaş, mincinos şi tatăl minciunii» (Ioan 8.44), «potrivnicul, care caută pe cine să înghită» (1 Petr. 5. 8), «şarpele cel vechi şi pârâşul fraţilor.» (Apoc. 12. 9 – 10).

In momentul când ne-am hotărât pentru Christos, Diavolul a suferit o mare înfrângere, din care cauză este foarte furios. De acum înainte el ne ispiteşte şi încearcă să ne facă să cădem în păcat. Dar să nu ne alarmăm, pentru că el nu poate să ne răpească mântuirea; să nu-1 lăsăm însă ca să ne răpească siguranţa în biruinţa obţinută. Diavolul face tot ce-i stă în putinţă pentru a semăna în mintea noastră îndoieli, cu privire la realitatea întoarcerii noastre la Dumnezeu. Să nu în-

154

cercăm să discutăm cu el, căci de când lumea, el este cel mai dibaci susţinător al cauzei sale.

Să ne amintim că nu trebuie să ne bazăm pe sentimentele

noastre, căci ele sunt tot atât de nestatornice ca şi o morişcă de vânt, care se suceşte după direcţia vântului. Satana va căuta să ne umple de îngâmfare, spre a ne încrede în dorinţele noastre, în forţele [şi ambiţiile noastre. Apoi, la prima ocazie, va turna ură în inima noastră, împingându-ne întâi să spunem, sau numai să gândim lucruri necuviincioase şi josnice la adresa celor ce ne înconjoară. Tot el va semăna apoi în inimă nemulţumire, invidie şi pizmă, ne va îndemna la minciună şi ipocrisie. Minciuna este unul dintre cele mai rele păcate şi ea se poate manifesta în gând, în cuvinte şi în fapte. Tot ceea ce tinde să înşele pe cineva este minciună. De aceea Diavolul se va căzni să facă din noi nişte mincinoşi şi va încerca să ne folosească spre a ispiti şi pe alţii, spre a îndepărta şi pe alţi prieteni creştini de la drumul cel bun. Dacă nu suntem vigilenţi, ne vom pomeni în slubja Diavolului. El este puternic, se foloseşte de blândeţea prefăcută, este şiret şi ipocrit; el este acela pe care Scriptura îl numeşte: «Dumnezeul veacului acestuia» (2 Cor. 4. 4), «stăpânitorul lumii acesteia» (Ioan 12. 31), «domnul puterii văzduhului.» (Efes. 2. 2).

Se naşte întrebarea: Cum vom putea să-1 biruim? Dumnezeu ne spune în Biblie că: «Nu v-a ajur. s nicio ispită, care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Şi Dumnezeu, care este credincios, nu Ta în-

gădui să fiţi ispitiţi peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit şi mijlocul să ieşiţi din ea, ca s-o puteţi răbda.» (1 Cor. 10. 13).

Să ne amintim de aceste adevăruri; dacă suntem ispitiţi, nu înseamnă că viaţa noastră nu este în bună rânduială cu Dumnezeu. Dimpotrivă, ispita nu este un păcat. Să ne amintim că Dumnezeu nu ispiteşte niciodată pe copiii Săi, nici nu-i face să se îndoiască. Toate ispitele şi toate îndoielile vin de la Diavol, dar el nu poate decât să ispitească. El nu are puterea de a ne constrânge să cedăm ispitei. Să nu uităm că Satan a fost deja învins de Christos. Puterea lui este fără efect în viaţa unui creştin, cu totul încrezător şi supus Domnului, de care depinde în întregime.

Biblia spune: «Impotriviţi-vă diavolului, şi el va fugi dela voi.» (Iac. 4. 7). Dar înainte de aceasta găsim scris: «Supuneţi-vă dar lui Dumnezeu». Dacă ne-am predat în întregime lui Christos, numai atunci ne vom putea împotrivi Diavolului şi Biblia promite că «el va fugi dela

voi.» Diavolul tremură când noi ne rugăm Domnului. El suferă o înfrângere, când noi ivocăm sau citäm un pasaj din Biblie; iar când ne împotrivim lui, el se îndepărtează. Putem prin puterea lui Christos, să alungăm dela noi pe Diavol, douăzeci şi patru de ore pe zi.

Al doilea duşman al nostru este lumea care include întregul univers. Ea ne face să păcătuim prin relaţii dubioase, prin plăcerile ei vinovate, prin modă şi comportare imorală, prin păreri şi ambiţii lumeşti.

156

Prin experienţa naşterii noastre din nou, am descoperit că plăcerile noastre se plasează acum într-o sferă mult mai înaltă şi mai luminoasă. Mulţi oameni îşi închipuie că viaţa creştină este formată dintr-o serie întreagă de reguli şi interziceri. Aici este încă una din minciunile Diavolului. Căci creştinului i se **dau** o sumă de îndrumări de urmat, fiind atât de ocupat şi satisfăcut cu activitatea pentru Christos, încât nu mai are timp pentru deşertăciunile lumeşti.

Să presupunem că cineva ne-ar oferi o mâncare făcută din resturi puţin atrăgătoare, atunci când abia am terminat de mâncat un muşchi gustos. Este sigur că vom răspunde: «Mulţumesc, sunt deja sătul.»

Noţiunea de «lumesc», cum se spune în limbajul biblic, a fost totuşi greşit înţeleasă de mulţi creştini. Deaceea se cere o scurtă clarificare, fiind vorba aici de. o piedică ce o întâlneşte creştinul fără experienţă.

Dr. Griffitz Thomas a spus: «In viaţa cotidiană, există un număr de lucruri care nu sunt păcătoase în ele înşişi, dar au tendinţa să devină păcat, dacă se abuzează de ele. Abuz înseamnă o întrebuinţare excesivă şi în multe cazuri, abuzul faţă de lucrurile permise devine păcat. Plăcerea, folosită raţional, este îndreptăţită, dar devine neîngăduită când se abuzează de ea. Ambiţia este o însuşire de caracter, dar ea trebuie să fie dirijată spre ţeluri bine motivate şi practicată în mod judicios. Ocupaţiile noastre zilnice: lectura, modn, prieteniile şi alte aspecte ale vieţii, sunt toate îndreptăţite şi folositoare, dar uşor pot să devină exagerate,

157

inutile şi dăunătoare. A te gândi la nevoile vieţii este absolut necesar, dar aceasta poate degenera în îngrijorare apăsătoare şi după

cum ne spune Christos, în pilda semănătorului, îngrijorările de acest fel în viaţă, înăbuşă în inimă sămânţa spirituală. A câştiga bani este necesar pentru viaţa curentă, dar preocuparea de câştig degenerează adesea în dragoste de bani şi ademenirea înşelătoare a bogăţiei poate pătrunde în inimă, punând în pericol viaţa spirituală. Firea lumească nu este ceva propriu unei anumite clase de oameni, sau unor condiţii de viaţă, căci dacă ar fi aşa, s-ar ajunge la separarea oamenilor în două categorii, una fiind lumească, alta spirituală. Firea lumească este deci o stare de spirit, o atmosferă care pătrunde toată viaţa şi întreaga societate umană, încât este necesar să ne păzim permanent de ea şi cu toată tăria.»

Biblia spune: «Să nu iubiţi lumea, nici lucrurile din lume.» (1 loan 2. 15). Tot ea avertizează că: «Lumea şi pofta ei trece, dar cine face voia lui Dumnezeu, rămâne în veac.» (1 loan 2. 17).

Cu toate acestea, în unele împrejurări ale vieţii noastre moderne apar probleme subtile. Mulţi tineri întreabă: «Cutare lucru este greşit? Dar cutare este îngăduit?» O întrebare simplă dar pusă serios şi sincer într-un duh de rugăciune, va rezolva aproape nouăzeci la sută din astfel de probleme.

Dacă ne întrebăm: «Ce ar face Isus în locul meu? Pot cere binecuvântarea Domnului în această situaţie? Ce ar gândi Isus despre plăcerile mele, despre recreaţiile

mele, despre jocurile mele, despre prietenii mei şi despre distracţiile mele?» In asemenea situaţii nu poate fi vorba nici de tocmeală, nici de compromis. Noi trebuie să luăm o atitudine hotărâtă faţă de Christos şi pentru Christos.

Dar noi creştinii, nu trebuie să ne considerăm superiori în societate, pentru că astfel am da dovadă de mândrie. Negreşit, e dureros că atâţi creştini doar cu numele, merg mână în mână cu deşertăciunile lumeşti, încât nu se mai poate distinge creştinul de păcătos. N-ar trebui niciodată să se întâmple aşa ceva.

Creştinul ar trebui să strălucească la fel ca un diamant pe un fond întunecat. Sănătatea morală şi echilibrul ar trebui să fie evidente la orice creştin. El ar trebui să fie un om precaut, amabil, blând, binevoitor cu aproapele, hotărât în lucrurile pe care le are de făcut, să ştie să râdă şi să fie vesel, dar în niciun caz, să nu îngăduie lumii deşarte să-1 coboare la nevelul ei.

Biblia spune că: «Tot ce nu vine din încredinţare, e păcat.» (Rom. 14. 23). Ea mai spune că cel ce are îndoieli cade în păcat, pentru că nu lucrează din convingere. Cu alte cuvinte, niciodată nu trebuie să facem lucruri asupra cărora nu avem o lămurire clară şi certitudine deplină. Dacă avem îndoieli într-o problemă oarecare, cea mai bună soluţie este să ne abţinem de a acţiona.

Firea pământească este al treilea duşman al creştinului. Această fire este aceea tendinţă din lăuntrul nostru care ne îndeamnă la rău. Chiar şi după întoarcerea

159

noastră la Dumnezeu, uneori vechile pofte păcătoase se vor ivi iarăşi. Atunci, poate că ne vom speria întrebându-ne, cum de se mai întorc aceste lucruri odată părăsite. Biblia spune că firea veche, cu toată stricăciunea ei, este încă prezentă în fiinţa noastră şi că ispitele provin de la ea. Cu alte cuvinte, «în interiorul nostru locuieşte un trădător.» Această nenorocită înclinaţie spre păcat este mereu prezentă în noi, spre a ne face să ne poticnim. Războiul este declarat! Două firi se înfrută acum în noi şi fiecare din ele caută să biruiască.

Biblia ne spune: «Căci firea pământească pofteşte împotriva Duhului, şi Duhul împotriva firii pământeşti.» (Gal. 5. 17). Firea veche nu poate să placă lui Dumnezeu. Ea nu se poate nici schimba, nici îmbunătăţi. Să mulţumim însă lui Dumnezeu, pentru că atunci când Isus a murit pe cruce, împreună cu El a fost răstignită şi firea noastră veche. De aci înainte noi ne putem socoti ca: «Morţi faţă de păcat şi vii pentru Dumnezeu, în Isus Christos, Domnul nostru.» (Rom. 6. 11). Prin credinţă aceasta devine o realitate. Totuşi, noi trebuie să distingem cu grijă ceea ce este o întrebuinţare echitabilă, de ceea ce este un abuz; să distingem ceea ce este permis, de ceea ce este nepermis. Unele dorinţe spontane pot fi păcătoase, în timp ce altele dimpotrivă nu sunt.

Tot doctorul Thomas, citat mai înainte, a spus: «La origine, sensul cuvântului «poftă» este: «dorinţă **arzătoare» şi nu neapărat dorinţă păcătoasă, căci unele**

160

nevoi ale naturii noastre fizice, precum sunt foamea şi setea pe care le avem comun cu lumea animală, sunt în ele înşi-le naturale şi fără păcat. Numai abuzul cu privire la ele este păcătos. Foamea este o nevoie naturală, lăcomia însă este vinovată este o poftă păcătoasă. Setea este o nevoie naturală dar abuzul de băutură este o patimă

păcătoasă. Chiar şi lenea este o plăcere păcătoasă. Căsătoria este rânduită de Dumnezeu şi conformă cu legile firii omeneşti, fizice, spirituale şi sociale. Adulterul însă este un păcat, opus voinţei lui Dumnezeu şi în contradicţie cu tot ce este curat în trup, în spirit şi în inimă. Există şi alte pofte ale firii cu totul păcătoase. De exemplu acelea prin care dorim cu orice preţ, să potolim ura noastră şi dorinţa de răzbunare. Trebuie deci să căutăm cu multă grijă, să deosebim pofta doar ca dorinţă arzătoare, de aceeaşi poftă care poate deveni păcătoasă. Intr-un anumit sens, păcatele firii pământeşti sunt cele mai înspăimântătoare din câte există, pentru că ele arată tendinţă firii omeneşti de a face rău. Nici Diavolul, nici lumea şi nici chiar inima noastră rea nu ne pot constrânge să păcătuim, ci păcătuim în urma propriului nostru consimţământ şi liberei noastre voinţe. Aici intervine firea noastră păcătoasă cu teribila ei putere şi înclinaţie spre rău.»

Pavel a spus că nu se încrede în firea noastră, apoi: <Nu purtaţi grijă de firea pământească» (Rom. 13. 14). Tot el mai spune: «Mă port aspru cu **trupul** meu» **(1** Cor. 9. 27). Trebuie deci să ne predăm complet lui

Dumnezeu şi atât de totală să ne fie predarea faţă de El, încât prin credinţă, să putem fi convinşi că firea noastră veche este moartă faţă de păcat.

Prin urmare, cei trei duşmani ai noştri sunt: Diavolul, lumea şi firea pământească. Atitudinea noastră faţă de ei, ca creştini, poate fi numai una singură: ruperea totală a relaţiilor. Nu i se îngăduie creştinului nici tocmeală, nici compromis, nici şovăială. Părăsirea absolută a acestor duşmani este singura cale posibilă a creştinului spre deplina biruinţă. In ce priveşte Diavolul, noi îi putem rezista numai în măsura în care ne supunem total lui Dumnezeu. In ce priveşte lumea, Biblia spune: «Ceeace câştigă biruinţa asupra lumii, este credinţa noastră.» (1 loan 5. 4). In sfârşit, despre firea noastră stă scris: «Umblaţi cârmuiţi de Duhul, şi nu împliniţi poftele firii pământeşti.» (Gal. 5. 16).

Pentru toţi cei care am purtat aceste lupte şi am întâlnit atâtea ispite, există o veste glorioasă şi anume: nu ni se cere să luptăm singuri. La Romani 6. 13 Biblia spune că: «Prin Duhul, faceţi să moară

faptele trupului.» Să ne amintim că Isus a promis, că după ce va părăsi pământul, va trimite pe un altul, a treia persoană a Sfintei Treimi, Duhul Sfânt, care e numit Mângâietorul (ceea ce în realitate înseamnă: Cel care ne însoţeşte ca ajutor) «Care să rămână cu voi în veac.» (loan 14. 16). Isus a spus: Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi», prin persoana Duhului Sfânt.

162

Duhul Sfânt este azi existenţa cea mai puternică din lume. Perioada Vechiului Testament a fost a lui Dumnezeu Tatăl. In timp ce Isus era pe pământ a fost vremea lui Dumnezeu Fiul. Acum, începând din ziua Cincizecimii (Rusalii}, noi trăim în epoca Duhului Sfânt.

Biblia spune că din momentul în care am primit pe Christos ca Mântuitor, Duhul Sfânt a sălăşluit in inima noastră. Trupul nostru este, de aici înainte, «Templul Duhului Sfânt, care locuieşte în voi.» (1 Cor. 6. 19). Pavel ne înştiinţează chiar că: «Dacă n-are cineva Duhul lui Christos, nu este al Lui.» (Rom. 8. 9).

Unii creştini susţin că nu simt Duhul lui Dumnezeu în ei. Să nu ne ocupăm de sentimentele noastre, pentru că nu prin ele suntem mântuiţi. Fie că simţim sau nu Duhul Sfânt în noi, să-1 primim prin credinţă, ca un fapt real. El este de azi înainte cu noi, pentru a ne ajuta să trăim viaţa cu Chrâstos. El este în noi spre a cinsti, a slăvi şi a înălţa pe Christos, ca să trăim o viaţă fericită, victorioasă şi strălucitoare, spre Slava Sa.

Biblia ne porunceşte să fim «plini de Duh.» (Efes. 5. 18). Dacă suntem deci plini de Duh, vom da roadele Duhului, care sunt: «Dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credinţa, blândeţea, înfrânarea poftelor.» (Gal. 5. 22 – 23). A fi plin de Duhul Sfânt nu este ceva la alegerea noastră, ci o poruncă pe care trebuie s-o ascultăm, o datorie de împlinit. – … >."…

JL

Cum putem să ştim dacă suntem plini de Duhul Sfânt? Cum putem deveni plini de Duhul Sfânt? Este nevoie oare de experienţe emotive prin care trebuie să trecem? Nici decum. De când am fost pe deplin curăţiţi de orice păcat cunoscut, de când ne-am predat în întregime lui Christos, din acea clipă am primit prin credinţă Duhul lui Dumnzeu. Aceasta înseamnă că i-am predat Lui toată fiinţa noastră şi El a ajuns stăpânul şi Mântuitorul inimii noastre. Sfinţirea este în realitate predarea totală, absolută, fără rezerve şi pentru totdeauna.

«Va îndemn dar, fraţilor, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceţi trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească.» (Rom. 12.1).

Numai creştinul predat şi plin de Duhul Sfânt, va putea avea biruinţă asupra lumii, asupra firii pământeşti şi asupra Diavolului. Duhul Sfânt va fi cel ce va lupta pentru noi. «Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii şi sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunerecului.» (Efes. 6. 12). Aici avem de dat o luptă spirituală. Nu putem lupta împotriva acestor trei duşmani cu armele obişnuite. Nu vom fi pe deplin biruitori, decât dacă devenim nişte conducte prin care trece Duhul Sfânt, care luptă pentru noi. Să nu-I ascundem nimic lui Christos. El să fie singurul Domn şi Stăpân al vieţii. El a spus: «Voi Mă numiţi: învăţătorul şi Domnul, şi bine ziceţi, căci sunt.» (Ioan 13. 13).

164

Intr-o zi jucându-se cu un vas de mare valoare, un băieţaş a băgat mâna înăuntru, dar n-a mai putut s-o retragă. Tatăl lui a încercat să-1 ajute, dar în zadar; se gândea tocmai că va trebui că spargă vasul, când i-a venit o idee: «Copilul meu, spuse tatăl, încearcă încă odată; deschide-ţi mâna şi întinde degetele şi apoi trage-o afară.» Spre marea lui mirare, micuţul i-a răspuns: «A, nu! Nu pot să-mi întind degetele, pentru că, dacă aş deschide mâna aş scăpa banul care-1 am în pumn.»

Poate să pară comic exemplul. Dar sunt atâţia printre noi care, ca şi acest băieţel, sunt aşa de ocupaţi să se agate de monedele lor fără valoare, încât nu se pot deloc elibera. Să lăsăm să cadă această mică monedă din pumnul strâns! Să-L lăsăm pe Dumnezeu să lucreze în noi şi să-Şi realizeze planul pe care II are pentru viaţa noastră.

Apoi, după ce ne predăm în întregime lui Christos, să ne amintim că Dumnezeu a primit ce I-am dat. Acum avem o nouă ocazie de a ne pune la încercare credinţa. Căci Isus ne spune: «Pe cel ce vine la Mine, nu-L voi izgoni afară.» (Ioan 6. 37). Am venit la El şi El ne-a primit. Ca rezultat al vieţii noastre predate, sfinţite şi pline cu Duhul Sfânt, vom poseda un curaj şi o îndrăzneală pe care nu le-am avut altădată.

Omul plin de Duhul Sfânt cunoaşte teama de Dumnezeu, dar nicidecum vreo altă teamă, toate celelalte nu mai există pentru el. El va avea curaj supranatural şi îndrăzneala de a lua poziţie pentru Christos. Dacă

citim cartea «Faptele Apostolilor», vom găsi cuvântul «îndrăzneală» întrebuinţat de nenumărate ori, de către Apostolii plini de Duhul Sfânt.

Nu numai că vom avea îndrăzneală, ci vom da naştere şi roadeler Duhului Sfânt. Să reflectăm că aceste roade provin de la Duhul Sfânt. Noi sipguri nu le putem produce. Căci acestea sunt roade supranaturale, care vor caracteriza viaţa noastră zi de zi şi ele se produc în mod supranatural.

Primul rod va fi dragostea. Marea poruncă pe care Isus ne-a lăsat-o este: «Să vă iubiţi unii pe alţii, cum v-am iubit Eu.» (Ioan 15. 12). Vom iubi pe aproapele nostru cu o dragoste supranaturală, neţinând seamă de credinţă, rasă sau convingeri politice. Amărăciunea, certurile şi invidia vor înceta şi dragostea frăţească va birui.

Apoi, va urma seninătatea şi bucuria interioară, ele fiind caracteristicele creştinului adevărat. Ori care ar fi împrejurările, el are inima şi faţa senină, radiantă. Există mulţi creştini care au o faţă posomorită care nu oglindeşte slava lui Dumnezeu. Când întâlneşti un creştin, este uşor lucru să constaţi dacă este într-adevăr biruitor, plin de duh şi supus lui Dumnezeu. Un creştin adevărat ar trebui să fie amabil şi calm, capabil să aducă lumină în anturajul lui, nicidecum deprimare. Biblia spune: «Bucuria Domnului va fi tăria voastră.» (Neem. 8. 10).

Pacea lui Christos va radia din inimile noastre. Pavel a spus: «Suntem încolţiţi în toate chipurile, dar nu la

strâmtoare; în grea cumpănă, dar nu desnădăjduiţi: prigoniţi, dar nu părăsiţi; trântiţi jos, dar nu omorâţi.» (2 Cor. 4. 8 – 9). Am putea continua să enumerăm roadele supranaturale, ca îndelunga răbdare, blândeţea, bunătatea, credinţa, smerenia, înfrânarea poftelor, roade care, *se* împlinesc în viaţa acelora care sunt cu adevărat predaţi Domnului şi plini de Duhul Sfânt.

Biruinţa ne aparţine. Să ne bucurăm de ea! Ea este dreptul nostru de întâi născut. Nu avem niciun motiv ’ de a mai suferi vreo înfrângere. Putem trăi o viaţă de biruinţă. Cel mai minunat lucru ne aparţine nouă. Viaţa noastră poate fi o pagină măreaţă, strălucitoare şi

pasionantă. Noi vom tinde în fiecare clipă să trăim în aşa măsură, încât să regretăm seara că trebuie să ne ducem la culcare şi să ne bucurăm dimineaţa la sculare, că trăim o nouă zi pentru Christos. Căci fiecare zi va fi minunată şi măreaţă, plină de ocazii de a face cuiva un serviciu, plină de momente pentru intimă părtăşie cu Dumnezeu, plină de cunoştinţa că suntem salvaţi pentru totdeauna de Christos!

167

I

Capitolul 14 ÎNDEMNURI PENTRU VIAŢA CREŞTINULUI

Ce voiţi să vă facă vouă oamenii, faceţi-le şi voi la fel.

Luc. 6. 31

Cine are plăcere să admire un joc, să conducă o maşină, sau să prepare o prăjitură, trebuie să ştie anumite reguli, pe care să le urmeze.

Biblia ne spune că viaţa creştină este o continuă creştere spirituală. Prin naşterea din nou, am intrat în viaţa spirituală. Intenţia lui Dumnezeu este ca noi să progresăm şi să ajungem la deplină maturitate întru Christos. Ar fi împotriva legii lui Dumnezeu şi a naturii, ca creştinii să rămână mereu copii sau nişte pitici spirituali. La 2 Petru 3. 18, Biblia spune că trebuie să creştem spiritual, ceea ce presupune o dezvoltare continuă, o cunoaştere tot mai adâncă şi o înţelepciune mereu în creştere.

Dar pentru ca să progresăm satisfăcător, trebuie să ţinem seama de unele îndemnuri, drept condiţii necesare unei bune sănătăţi spirituale. In primul rând, este nevoie ca să primim zilnic hrană spirituală din Cu-vântul lui Dumnezeu. Citind regulat Biblia, vom descoperi tot mai mult pe Isus Christos, care este pâinea şi apa vieţii pentru sufletele noastre înfometate şi însetate. Dacă uităm să luăm zilnic hrana spirituală, vom

168

înfometa şi curând vom pierde vigoarea spirituală. Biblia spune: «Să doriţi laptele duhovnicesc şi curat, pentru ca prin el să creşteţi» (1 Petr. 2. 2).

Să citim Biblia, studiind-o să medităm aspura ei, re-ţinând în memorie unele pasaje importante. Mai mult de trei sferturi din greutăţile noastre ca creştini, provin din lipsa de citire şi studiere a Bibliei.

Să nu ne mulţumim ca să citim doar superficial un capitol din ea, numai pentru a fi cu conştiinţa împăcată. Să punem la inimă Cuvântul Domnului. Un fragment din Biblie bine aprofundat, are mai multă valoare decât citirea în grabă a unei părţi lungi. Să nu ne descurajeze faptul că nu putem înţelege totul. Pentru început trebuiesc citite fragmente simple. Desigur că, nu hrănim un nou născut cu friptură din prima zi, ci îi dăm lapte.

Este bine să începem cu citirea Evangheliei după Ioan. Citind, Duhul Sfânt aruncă lumina necesară asupra pasajelor respective, lămurind înţelesul ascuns al unor cuvinte. Chiar dacă cititorul nu-şi aminteşte tot ce-a citit, sau n-a înţeles totul, să continue citirea, pentru că va constata efectul curăţitor asupra minţii şi inimii sale. Nimic să nu treacă înainitea acestei lecturi zilnice.

Al doilea: Să învăţăm secretul rugăciunii. Acum avem un Tată ceresc. El aude rugăciunile noastre şi răspunde la ele. Isus a zis: «Dacă veţi cere ceva în Numele Meu, voi face.» (Ioan 14. 14). Sau: «Tot ce veţi cere cu credinţă prin rugăciune, veţi primi.»

călăuzeşte. Dar îi este greu să ne sprijine, dacă ne zbuciumăm şi zvârcolim în fel şi chip. Să căutăm destindere şi odihnă în El. Să părăsim toate frământă-rile lăuntrice şi complicaţiile punându-ne încrederea deplină în El. Când e vorba de hotărâri importante, să-L lăsăm pe El să le ia în locul rostru. Să nu ne îngrijorăm peste măsură pentru nevoile zilei de mâine. El este Dumnezeul nostru şi pentru ziua de mâine. El vede sfârşitul la toate, chiar de la începutul lor. Un creştin cu adevărat biruitor în credinţă, nu se zbuciumă la orice complicaţii şi încordări lăuntrice. Să ne încredem pe deplin în Duhul Sfânt şi vom constata cum multe slăbiciuni corporale şi spirituale vor dispare. Al patrulea: Să mergem regulat la biserică. Renumitul fondator al mişcării Methodiste din Anglia, John Wes-ley, spunea odată: «Biblia nu cunoaşte nimic despre o religie solitară.» Creştinismul este o religie de comunitate. A-L urma pe Christos, înseamnă a iubi şi a fi drept faţă de alţii, a sluji altora: acestea nu se pot împlini sau realiza, decât în relaţii sociale cu semenii noştri, adică în sânul unei biserici.

Biserica este instituţia lui Christos pe pământ. Aici slăvim noi pe Dumnezeu, învăţăm să-I cunoaştem Cuvântul şi avem împărtăşie cu alţi creştini. Biblia numeşte biserica: «poporul sfânt», «poporul lui Dumnezeu», «casa lui Dumnezeu», «un templu sfânt în Domnul», «o

locuinţă a lui Dumnezeu în Duh», «trupul lui Christos». Aceste numeroase expresii, simboluri sau imagini arată realitatea spirituală a Bisericii.

172

Nimic nu poate opri prezenţa noastră la biserică. Dacă suntem adevăraţi ucenici ai lui Christos, vom considerea ca nedemne de un creştin, multiplele scuze ca: timpul rău, frigul sau căldura. Acela care pretinde că poate rămâne acasă duminica şi să-1 slăvească pe Dumnezeu în cugetul său, nu-I dă întreaga slăvire la care are dreptul. Pentru că Dumnezeu este creatorul trupului, duhului şi sufletului nostru, deci atât duhul cât şi trupul nostru trebuie să participe la slăvirea Domnului.

Alţii rămân acasă pentru a asculta o predică la radio, susţinând că aceasta ar înlocui un serviciu divin. Dar nu-i deloc suficient. Nu ne ducem la biserică doar pentru a-L slăvi pe Dumnezeu şi a-I sluji împreună cu alta creştini. Nu vom fi nişte creştini victorioşi şi S fericiţi, dacă nu luăm parte în mod regulat la adunare. Aici în biserică găsim locul nostru pentru a sluji lui Dumnezeu. Suntem mântuiţi pentru a sluji. Un creştin fericit este un creştin activ plin de râvnă.

Al cincilei: Să aducem mărturie per. tru Christos. Dacă punem în practică cele patru îndemnuri deja arătate, acesta din urmă va veni de la sine, aşa cum un pahar plin dă pe dinafară, când continui să torni în el.

Adevăraţii creştini sunt numiţi ambasadori împuterniciţi ai regelui regilor. Drapelul trebuie sa fâlfâie sus pe ambasada lor. Să presupunem că ambasadorul Statelor Unite ale Americii în Rusia, ar ordona si fie înlăturat drapelul american, fiindcă nu-i popular în Rusia.

173

Pe loc acesta ar fi rechemat în patria lui, deoarece nu merită să mai reprezinte Statele Unite.

Dacă nu suntem dispuşi ca drapelul nostru să reprezinte pe Domnul Christos, acasă la noi, la birou, la magazin, în uzină sau pe câmp, înseamnă că nu suntem demni a fi ambasadorii lui Isus Christos! Trebuie să luăm atitudine pentru Christos şi să facem să se ştie de toţi din jurul nostru, că suntem creştini. Trebuie să fim o mărturie pentru Christos.

Noi depunem mărturie în două feluri: prin trăirea şi prin vorbirea noastră, una fără alta nu-i suficient. Dumnezeu vrea ca după

întoarcerea noastră la El, să mărturisim harul şi puterea Lui. Trebuie să fim deci nişte soldaţi de prima linie, gata oricând pentru Christos.

Christos a spus: «Pe orişicine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărtuisi şi Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri.» (Mat. 10. 32). La Faptele Apostolilor 28. 23, se relatează o scenă emoţionantă. Apostolul Pavel, fiind prizonier la Roma, căuta să convingă pe oameni de dimineaţă până seara, să urmeze pe Christos. In fiecare zi, ar trebui să se spună şi despre noi: «Sămănătorul a ieşit să samene.» (Mat. 13.3).

Mesagerul de telegrame nu poate acţiona după voia lui. Obligaţia lui este de a duce mesajul persoanei căreia îi este adresat. Veştiile pot să nu-i placă, mai ales dacă ele conţin ştiri rele pentru destinatar. Totuşi mesagerul nu se va opri în drum să schimbe cuvintele din tele-

gramă. Datoria lui este să-şi îndeplinească sarcina aşa cum i-a fost dată.

Cât despre noi, avem Cuvântul lui Dumnezeu. Marele nostru Stăpân a spus: «Mergeţi şi duceţi această veste lumii în pericol de moarte.» Unii nu ţin seama de această poruncă. Alţii modifică vestea şi o înlocuiesc cu propriile lor cuvinte, iar alţii nu spun decât o parte din această veste. Mai sunt şi din aceea care afirmă că Domnul Isus nu gândea chiar aşa cum vorbea şi că în sfârşit n-a scris El însuşi vestea, ci ea a **fost** scrisă de nişte oameni simpli, deci au putut să se înşele în cele afirmate.

Să ne amintim că apostolul Pavel cerea creştinilor de acum două mii de ani, să nu înveţe nimic altceva decât Cuvântul. Să nu uităm că şi noi semănăm sămânţa. Unele boabe pot să cadă pe un drum bătut, altele printre stânci, dar treaba noastră este de a continua să semănăm. Să nu ne oprim din semănat pentru motivul că parte din teren ni se pare puţin promiţător.

Noi purtăm o făclie şi avem datoria s-o facem să lumineze. Chiar dacă ea ne pare doar o luminare care abia pâlpâie într-o lume de întuneric, datoria noastră este s-o facem să lumineze.

Noi sunăm din ţrâmbită. In mijlocul zarvei şi a bătăliei, acest sunet poate să pară slab; noi însă trebuie să continuăm a da alarma celor ce sunt în pericol.

Noi aprindem un foc. Ir. această lume rece, plină de ură şi

egoism, mica noastră flacără poate părea za-

175

darnică; noi însă trebuie s; focul.

sa păstrăm mereu aprins

Noi batem cu un ciocan. Loviturile lui par că nu fac decât să pună în mişcare propiile mâini; noi însă trebuie să continuăm să batem.

Noi mânuim o sabie. Primele lovituri poate că nu şi-au ajuns ţinta şi eforturile noastre de a pătrunde în rândurile inamicului par zadarince, dar nu trebuie să lăsăm să ne cadă sabia din mână: pentru că ea este «sabia Duhului».

Avem pâinea necesară pentru o omenire înfometată. Dar oamenii par atât de ocupaţi să se hrănească cu alte lucruri, încât nu vor să primească Pâinea Vieţii; noi însă trebuie să continuăm a le-o da, a le-o oferi pentru sufletele lor.

Avem apă pentru cei însetaţi şi trebuie să anunţăm: «Voi toţi cei însetaţi, veniţi la ape.» (Isa 55. 1).

Trebuie să stăruim şi niciodată să nu ne descurajăm. Trebuie să continuăm a vesti Cuvântul divin.

Isus a spus că o mare parte din sămânţa noastră va cădea într-un pământ roditor, că ea va încolţi şi va aduce roade. Focul care arde în inima şi pe buzele noastre, va aprinde o flacără sfântă în inimi îngheţate şi le va câştiga pentru Christos. Ciocanul va sfărâma inimile împietrite, care prin căinţă, se vor preda lui Dumnezeu. Sabia va străpunge armura păcatului, va învinge mulţumirea de sine şi mândria şi va deschide inimile pentru Duhul lui Dumnezeu. Pâinea Vieţii şi

176

Apa Vieţii vor satura şi potoli setea inimilor însetate şi înfometate.

Să câştigăm suflete! Cea mai frumoasă experienţă pe care o poate face un om, este aceea de a câştiga pe alţii pentru Christos. Am avut privilegiul de a câştiga mii de oameni care au primit mântuirea lui Christos. De fiecare dată tresar de emoţie, văzând că un orn ridică mâna şi spune: «Eu accept pe Christosul vostru.» Hotărârea de a primi pe Christos valorează mult mai mult decât tot argintul lumii. Nicio bucurie, nicio experienţă, nicio aventură nu se poate compara cu emoţia resimţită atunci când este câştigat un om pentru Christos. Să devenim câştigători de suflete! Să devenim martori ai lui Christos.

Biblia spune: «Cei înţelepţi vor străluci ca strălucirea cerului, şi cei ce vor învăţa pe mulţi să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac şi în veci de veci.» (Daniel 12. 3).

«Voi sunteţi sarea pământului.» (Matei 5.13). Sarea produce sete. Produce oare viaţa noastră altora sete după Apa Vieţii? (Aceasta este întrebarea care trebuie să ne-o punem mereu toţi creştinii adevăraţi.)

Al şaselea: Dragostea creştină trebuie să fie principala însuşire a vieţii noastre. Isus a spus celor care-L urmau: «Prin aceasta vor cunoaşte toţi că sunteţi ucenicii Mei, dacă veţi avea dragoste unii pentru alţii.» (loan 13. 35). In altă parte din Biblie aflăm aceeaşi afirmaţie a lui loan: «Prea iubiţilor, să ne iubim unii pe alţii; căci dragostea este dela Dumnezeu.

177

Şi oricine iubeşte, este născut din Dumnezeu, şi cunoaşte pe Dumnezeu. Cine nu iubeşte, n-a cunoscut pe Dumnezeu; pentrucă Dumnezeu este dragoste. Dragostea lui Dumnezeu faţă de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimes în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El. Şi dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, şi a trimes pe Fiul Său ca jertfa de ispăşire pentru păcatele noastre.» (1 Ioan 4. 7 – 10).

Dragostea este cel mai mare dintre darurile pe care Dumnezeu le-a făcut copiilor Săi. Tot ea este primul, dintre roadele Duhului Sfânt.

Biblia declară că noi, cei care urmăm pe Christos, trebuie să ne iubim unii pe alţii, în acelaşi fel cum ne-a iubit Dumnezeu când şi-a dat pe Fiul Său spre a muri pe cruce. Biblia spune că în clipa când venim la Christos, El ne dă o dragoste supranaturală şi că această dragoste este vărsată în inima noastră de către Duhul Sfânt. Dovada cea mai clară că suntem creştini este că ne iubim unii pe alţii. Dacă, de la începutul experienţei noastre creştine, vom învăţa acest secret divin, vom fi parcurs o etapă importantă pe drumul unei vieţi creştine mature şi fericite.

Al şaptelea: Să fim creştini ascultători Domnului. Să-L lăsăm pe Christos ca să aibă primul loc în toate hotărârile din viaţa noastră. Să facem din EI Domnul şi Stăpânul nostru. El să conducă corabia vieţii noastre. Al optulea: Să ne împotrivim ispitei. După cum am văzut, ispitirea este firească omului. Ispita în sine nu

178

este un păcat, ci a ceda ei este păcat. Dumnezeu nu ne ispiteşte niciodată. El îngăduie doar să fim ispitiţi. Ispitirea este lucrarea Diavolului, deci trebuie s-o recunoaştem. Pentru a combate ispita este bine să pronunţăm faţă de ispititor un verset biblic. El ne va părăsi deoarece un poate suferi Cuvântul lui Dumnezeu şi nu poate rezista în faţa Lui.

Când Isus a fost ispitit în pustie, singurul mijloc la care a recurs a fost Cuvântul Domnului. El a spus de trei ori: «Este scris.»

Dacă rostim şi noi Diavolului: «Aşa spune Domnul», el va fugi. In acelaşi timp să-L lăsăm pe Christos să lupte pentru noi, prin Duhul Sfânt. Să facem ca fetiţa care spunea: «Ori de câte ori Diavolul vine la uşă, eu îl rog pe Isus să-i răspundă.»

Toţi oamenii au parte de ispite, dar unii se amuză cu ele. Parcă se bucură de ispite. Când gonim cu mătura un şoricel, el nu se uită după mătură, ci caută o ascunzătoare. Să facem la fel. Să ne îndepărtăm privirile de la ispită şi să privim la Christos.

Odată am întrebat pe un ofiţer, ce preferă el pe câmpul de luptă: curajul sau ascultarea. Ascultarea!

Dumnezeu preferă ascultarea noastră înaintea oricărui alt lucru. Dar pentru a putea asculta de El, trebuie să ştim care sunt poruncile Lui. Deci şi din aceste motive trebuie să citim şi să studiem Biblia. Pentru că ea este busola şi suprema noastră lege. Să ascultăm deci ce ne spune Dumnezeu în Biblie.

179

In al nouălea rând: Să fim creştini model. Pe bună dreptate s-a spus despre unii creştini că nu sunt buni de nimic pe pământ.

Este drept ca Biblia ne învaţă să ne despărţim de păcat. Dar nicăieri ea nu spune că trebuie să renunţăm la o elementară îngrijire a exteriorului nostru, încât să devenim ciudaţi la înfăţişare. Dimpotrivă, trebuie să arătăm demni şi cuviincioşi, aşa cum se potriveşte pentru creştini, să avem bunăvoinţă şi să fim politicoşi, curaţi la trup şi la minte, echilibraţi în toate. Tovărăşiile rele, flecărelile nesănătoase, conversaţiile şi distracţiile dubioase trebuiesc evitate, ferindu-ne de ele ca de nişte şerpi veninoşi. Să evităm extremele de toate felurile. Să ne dăm osteneala ca să tindem către omul ideal, bărbat sau femeie. înfăţişarea noastră poate face Evanghelia iubită şi atrăgătoare pentru ceilalţi. Cu privire la aceasta, Dr. Barnhouse (scriitor creştin renumit din USA) a afirmat în acest sens: «Oamenii pot să nu citească

Evanghelia legată în piele de focă, sau Evanghelia în marochin, sau Evanghelia în copertă de pânză; însă ei nu vor putea evita citirea Evangheliei întruchipată în oameni devotaţi lui Dumnezeu.»

Al zecelea: Să dominăm totdeauna situaţia în care ne găsim. Dumnezeu ne-a creiat aşa cum suntem. Ne-a pus în locul în care ne găsim, spre a-L sluji şi a-L slăvi aşa cum suntem şi unde suntem. Există mulţi oameni cărora găina vecinului le pare totdeauna mai grasă, ceea ce-i face să-şi irosească forţele cu fel de

180

prejudecăţi, încât lasă să le scape ocazii şi avantaje ce le stau la îndemână.

Să fim aşa cum pomeneşte Apostolul Pavel: «Dar eu nu ţin numai decât la viaţa mea, ca şi cum mi-ar fi scumpă.» (Fapt. 20. 24). Apostolul Pavel a spus că el a învăţat să trăiască în belşug ca şi în lipsă. El a: învăţat să fie un creştin desăvârşit, chiar atunci când era în închisoare. Să nu ne lăsăm copleşiţi de împrejurări, ci să le dominăm.

Asemenea meditaţii şi îndemnuri ar părea unora cam simple, dar urmându-le vor vedea că ele duc la rezultate. Ele au fost deja puse la încercare în viaţa multora. Le-am încercat şi eu în viaţa mea proprie. Urmate cu grijă, stăruinţă şi statornicie, ele vor aduce pace sufletească, fericire şi pace în cuget şi bucurie, deoarece am învăţat secretul trăirii vieţii creştine, plină de satisfacţii.

181

Capitolul 15 CREŞTINUL ŞI BISERICA

Prin El şi voi sunteţi zidiţi împreună, ca să fiţi un lăcaş al lui Dumnezeu, prin Duhul.

Efes. 2. 22

Omul este o fiinţă sociabilă, care trăieşte în grup şi îşi găseşte cea mai mare satisfacţie şi siguranţă în tovărăşia semenilor săi, cu aceleaşi interese şi obiceiuri. Dintre toate genurile de grupări omeneşti: triburi, clanuri, organizaţii sau diverse societăţi apărute în cursul istoriei, niciuna nu a fost atât de puternică, întinsă şi universală ca Biserica.

In timpurile primitive, oamenii se grupau laolaltă ca să se apere. Mai târziu au învăţat să se grupeze după interesele sau plăcerile lor comune. In civilizaţiile mai avansate, s-au format societăţi secrete, cu scopul de a da membrilor lor un. sentiment aparte, care să-i distingă

de ceilalţi membri ai colectivităţii. In acest scop s-au stabilit jurăminte, ritualuri şi norme speciale, care au căpătat o mare importanţă.

Apoi s-au constituit grupări după rasă sau naţionalităţi, la care nu se puteau alătura decât cei dintr-o anumită regiune, de aceeaşi obârşie sau credincioşi aceluiaşi steag. Alte asociaţii, ca de exemplu cele studenţeşti, societăţi literare, cluburi, partide politice sau organizaţii para-militare, dela cel mai select club

182

) înă la banda de haimanale, au demonstrat toate nevoia omului de a găsi un ajutor şi siguranţă, în tovărăşia altor oameni asemenea lui şi trăind ca el. Totuşi nicăieri omul n-a simţit ajutorul, siguranţa i pacea pe care a găsit-o în Biserica lui Christos.} entru că toate celelalte genuri de grupări au fost inspirate de oameni. Ei au fixat graniţe artificiale între oameni şi n-au dat decât iluzia de apărare reciprocă a membrilor. In timp ce Biserica a fost şi este un organism viu şi dătător de viaţă, care îşi are puterea în ea însăşi.

Cuvântul Biserică este o traducere a cuvântului grecesc eclesia, care înseamnă: «cei care sunt chemaţi din..» sau o «adunare» de oameni. Deşi cuvântul Biserică a devenit în curând un cuvânt exclusiv creştin, i el are totuşi un istoric pecreştin. In lumea greacă el indica adunarea regulată a tuturor cetăţenilor unei cetăţi libere. Un grup de cetăţeni era convocat de un crainic, pentru a discuta şi lua împreună hotărâri în treburile publice. Cuvântul eclesia în versiunea grecească, după Vechiul Testament, înseamnă, «adunarea lui Israel, poporul ales al lui Dumnezeu». Astfel ucenicul Ştefan, în Faptele Apostolilor, foloseşte acest cuvânt când vorbeşte despre Moise: «El este acela care în adunarea Israeliţilor din pustie.» (Fapt. 7. 38). Deci, în primul secol al erei noastre, cuvântul Biserică înseamnă pentru greci o societate democratică, guver-nându-se prin voinţa poporului; în timp ce pentru evrei însemna societate teocratică (adică venind de

183

la Dumnezeu) ai cărei membri erau supuşi Domnului. Aplicat unei grupări creştine, acest cuvânt a fost folosit pentru prima dată de însuşi Isus, când îi spune apostolului Petru: «Pe această piatră (petra în greceşte) voi zidi Biserica Mea şi porţile locuinţei morţilor nu o vor birui.» (Mat. 16. 18). Astfel însuşi Isus Christos este Acela care a întemeiat Biserica. El este marea piatră unghiulară pe care se sprijină zidirea. El este temelia oricărei experienţe creştine şi Biserica este

clădită pe El. «Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă, şi care este Isus Christos.» (1 Cor. 3. 11). Isus spune că El este întemeietorul şi constructorul Bisericii şi că ea îi aparţine Lui, numai Lui. El a făgăduit să trăiască cu ea şi în toţi membrii ei. Biserica nu este numai o organizaţie, ci şi un organism cu totul deosebit de tot ceea ce lumea a cunoscut; Dumnezeu însuşi locuieşte împreună şi în-lăuntrul unor bărbaţi şi femei de rând, membri ai Bisericii Sale.

Noul Testament ne învaţă, că dacă nu există într-adevăr decât o singură biserică, totuşi pot exista un mare număr de Biserici locale, asociaţii şi grupări. Aceste biserici locale şi grupări cu diferite denumiri, sunt împărţite pe baza unor criterii naţionale sau teologice, sau după temperamentul membrilor lor. Totuşi Noul Testament ne învaţă, că ori câte separaţiuni ar fi în sânul Bisericii, noi n-avem decât «un singur Domn», după cum spune şi cântarea: «Singura temelie a Bisericii e Isus Christos, Domnul ei.»

184

Isus Christos este căpetenia acestei mari Biserici Universale. De la El trebuie să pornească toate activităţile şi învăţăturile Bisericii, pentru că El este izvorul oricărei experienţe creştine.

In zilele noastre, în epoca electronicii, se poate face o comparaţie cu reţeaua telefonică, având o centrală spre care duc toate firele şi de unde pornesc toate transmiterile. Intr-un sistem feroviar totdeauna există un birou central, de la care pornesc toate ordinele care dirijează manevrele tuturor trenurilor. In armată, un comandant şef emite ordine destinate diverselor grupuri armate de sub comanda sa. Numeroşii lui subordonaţi pot interpreta instrucţiunile lui într-un mod puţin diferit, dar ordinele lui rămân totdeauna baza operaţiunilor lor.

In Biserică, Isus Christos are poziţia de comandant şef ca într-o armată. Datorită poruncii Lui există azi Biserica; ea îşi primeşte puterea direct de la El şi fiecare din subdiviziunile ei, trebuie să asculte cât se poate de scrupulos ordinele Lui. După cum comandantul şef cere ca ordinele lui să fie executate întocmai, tot aşa şi Isus vrea ca fiecare ramură a Bisericii, să rămână credincioasă învăţăturilor Lui.

Biserica a fost mult criticată din cauza numeroaselor certuri interioare, a discuţiilor fără însemnătate şi aparenţei sale lipsite de unitate. Aceste conflicte nu sunt totuşi decât superficiale; ele provin din faptul că ordinele comandantului suprem sunt interpretate în mod

diferit, dar aceasta nu micşorează înţelepciunea

185

şefului, nici dreptul lui de a da ordine.

Dacă studiem mărturile de credinţă ale diferitelor biserici creştine, vom vedea că au temelia istorică aproape toate la fel. Se pot deosebi prin particularităţi teologice exterioare, dar la baza oricare dintre ele recunoaşte că Isus Christos este Dumnezeu întrupat, că El a murit pe cruce, că a înviat pentru ca omul să capete mântuirea. Tocmai în aceasta constă faptul cel mai important pentru toată omenirea.

De îndată ce am primit pe Christos ca Mântuitorul nostru şi ne-am pus încrederea şi speranţă în El, am devenit membri ai marii Biserici universale. Am devenit membri ai familiei creştine, facem parte din «trupul lui Christos». De aici înainte, trebuie să ascultăm de Christos. Dacă îl vom asculta, vom urma pilda Lui şi ne vom uni cu alţi creştini, pentru a ne închina lui Dumnezeu. «Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei.» (Evr. 10. 25).

După cum am mai spus, «calitatea de membru al Trupului lui Christos trebuie să însemne, în mod practic, aderarea ca membru la una din Bisericile locale.» Nu este vorba aici de marea Biserică universală, ci de Biserica noastră locală, de comunitatea noastră de care aparţinem căreia îi cunoaştem toate slăbiciunile şi lipsurile. Dar să ne amintim mereu că desăvârşirea nu există printe oameni şi că instituţiile pe care ei le formează pentru proslăvirea lui Dumnezeu, sunt pline de imperfecţiunile omeneşti. Isus a fost singurul om perfect care a trăit vreodată. Cât despre noi, nu suntem

186

decât nişte păcătoşi pocăiţi, care încercăm să urmăm cât mai bine măreaţa Lui pildă. Fără îndoială, Biserica dă dovadă de orbire când proclamă infailibilitatea şi perfecţiunea ei, sau chiar a unuia dintre membrii ei.

Când Isus a întemeiat Biserica, a avut intenţia ca discipolii Lui să se unească şi să-I rămână credincioşi. Azi, cei care nu aparţin nici unei biserici, vor fi miraţi să vadă numeroasele comunităţi religioase care le ţin uşa deschisă. Alegând una, este posibil ca omul să aibă dorinţa firească, să se întoarcă la aceea a copilăriei lui; sau poate că se va baza în alegerea sa, pe judecata lui de om matur. Apartenenţa la o biserică Inu trebuie făcută cu uşurinţă, pentru că ea trebuie să fie o

binecuvântare atât pentru noi şi ceea ce este mai însemnat, ea trebuie să ne dea posibilitatea de a fi folositori altora. De aceea trebuie prin rugăciune, să alegem cu atenţie în ce măsură vom putea sluji mai folositor lui Dumnezeu.

De fiecare dată când cineva întreabă, Yrând cu orice preţ să critice de ce există atâtea biserici diferite, slujind toate aceluiaşi Dumnezeu, e cazul să-i arătăm numeroasele feluri de veştminte ce se întâlnesc pe pă-mânt. Noi aparţinem toţi regnului uman, dar numeroasele deosebiri fizice între oameni, îi împiedică să se îmbrace toţi în acelaşi fel.

Unii oameni se apropie de Dumnezeu cu mai multă uşurinţă, în clădiri măreţe şi cu un anumit ritual. Alţii gândesc că nu o pot face decât în cea mai mare simplitate. Unii se simt atraşi spre o anumită formă de cult,

în timp ce alţii se simt mai în voie într-o atmosferă deosebită. Important lucru este nu felul *cum* ne împlinim slujirea noastră, ci sinceritatea şi adâncimea intenţiei noastre. Trebuie deci sa ne alăturăm acelei biserici, în care fiecare personal vom putea sluji mai bine lui Dumnezeu.

Nu ne vom muta pe viaţă într-o casă, fără ca mai întâi s-o vizităm. Totuşi, prea mulţi creştini aderă la o biserică fără a avea motive bine întemeiate; apoi, negăsind acolo ceea ce aşteptau, se alătura alteia, fără a se stabili vreodată undeva. O astfel de nestatornicie nu foloseşte nici lui Dumnezeu, nici lor înşişi.

Bisericile au tradiţii, obiceiuri şi tendinţe diferite şi fiecare creştin trebuie să-şi aleagă biserica, pentru care are convingerea că structura ei deosebită, îi va procura cele mai bune condiţii pentru creşterea lui spirituală, cele mai mari satisfacţii pentru aspiraţiile lui şi posibilitatea de a fi folositor celor din jur.

Să nu facem greşeala de a ne alătura unui pastor sau predicator oarecare, în loc să aderăm la corpul însuşi al Bisericii. Pastorul se poate schimba, dar principiile bisericii rămân aceleaşi; căci lui Christos şi Bisericii Lui trebuie să-I rămânem credincioşi. O Biserică statornică este aceea ai cărei membri sunt uniţi prin dragostea lui Isus Christos şi prin dorinţa sinceră de a-L urma.

Adevăratul creştin nu merge la biserică pentru că «îi place», pentru ca să ocupe un loc de frunte în comunitate, sau pentru a se arăta în public ca o persoană sfântă şi corectă. Adevăratul creştin nu merge

188

la biserică spre a-şi uşura sufletul împovărat şi a căpăta pacea sufletească, cu toate că şi acestea sunt unele din bogatele recompense de care au parte credincioşii care frecventează biserica.

Adevăratul creştin nu merge la biserică doar pentru ceea ce poate primi, ci pentru ceea ce poate el dărui. El merge acolo, pentru a alătura rugăciunile lui la acelea ale altor creştini; pentru a uni glasul lui cu alte glasuri care se înalţă pentru a lăuda pe Dumnezeu, pentru a implora alături de alţii binecuvântările lui Dumnezeu, pentru a adăuga şi stăruinţa sa în mărturisirea mânturii prin Isus Christos; pentru a se uni cu alţii la slăvirea lui Dumnezeu, în contemplarea harului şi a dragostei Lui nemărginite.

Scopul şi sensul acestei asociaţii creştine numită «Biserică» este în primul rând de *a sluji pe Dumnezeu prin slăvire.* Nu mergem la biserică numai pentru a asculta o predică, ci pentru a ne închina lui Dumnezeu în duh şi în adevăr. Rugăciunea, cântările şi predicile din cadrul serviciului divin ne ajută să slăvim pe Dumnezeu prin adorare. De altfel, pentru aceasta a fost creat omul. II slăvim cu mult mai mult pe Dumnezeu prin închinarea noastră decât prin oricare altă slujire. Activitatea creştină, evanghelizarea, citirea Bibliei şi toate celelalte activităţi din cadrul bisericii, nu pot înlocui închinarea. Aceasta este absolut necesară dacă vrem să trăim o viaţă creştină fericită. Dumnezeu cere închinarea noastră şi laudele noastre mai mult decât orice alt lucru.

189

Al doilea: Bisericile există şi pentru o legătură frăţească a membrilor ei. Părtăşia pe care creştinii o au unii cu alţii, este poate cea mai frumoasă reflectare a cerului pe pământ. Dacă suntem adevăraţi cerştini, ne vom bucura mult când ni se oferă ocazia de a fi împreună cu alţi credincioşi. In primele secole, cea mai mare parte a vieţii sociale a comunităţii era centrată în cadrul bisericii. Aceasta nu înseamnă că localurile bisericilor erau schimbate în săli de spectacole, în piscine sau în popicarii. Fiecare activitate a bisericii era pusă sub conducerea

lui Christos, pentru slăvirea lui Dumnezeu. Ca creştini, avem nevoie unii de alţii deoarece toţi avem o responsabilitate reciprocă.

Apostolul Pavel compară biserica cu trupul omului. Mâna are obligaţiile ei faţă de buze, ochiul trebuie să funcţioneze în armonie cu urechea şi piciorul trebuie să acţioneze în armonie cu mâna: fiecare mădular trebuie să-şi poarte propria-i greutate, dar şi pe aceea a altor mădulare ale corpului.

Creştinismul este o religie de comunitate. A urma pe Christos, înseamnă a iubi, a sluji, a fi drept şi aceste acţiuni nu se pot împlini decât în legătură cu alţii. Aceste relaţii sociale trebuie să existe în biserică. Prin legătura frăţească noi ne întărim unii pe alţii. Isus a spus: «Unde sunt doi sau trei adunaţi în Numele Meu, sunt şi Eu în mijlocul lor.» (Matei 18.20). Isus exprimă prin aceasta, necesitatea de a ne ruga şi de a-L adora în comunitate.

Al treilea: biserica există pentru a ne întări în credinţă. Prin rugăciunile în comun, prin mărturiile, prin predicile şi învăţăturile primite, credinţa noastră se va întări. Prin Biserică se va zidi «prea sfânta noastră credinţă», accentuând îndeosebi punctele pe care le-am parcurs deja la: «Indemuri pentru viaţa creştinului.»

Al patrulea: biserica este un mijloc de slujire. Suntem mântuiţi pentru a sluji. Sunt o mie şi una de lucruri de făcut pentru Christos. Această muncă se face mai uşor în cadrul colaborării membrilor unei biserici locale. Niciodată n-a existat un creştinism puternic în afara bisericii, cu toate imperfecţiunile ei, cu toate lipsurile ei şi cu toate diviziunile ei. Biserica este înfiinţată de Christos şi nicio altă instituţie pe pământ îi va putea lua vreodată locul.

Al cincilea: Prin biserică vom putea împărţi darurile noastre pe care le alocăm lucrării creştine. Biblia ne învaţă să dăm zeciuială. Adică a zecea parte din câşti-gul nostru net aparţine lui Dumnezeu. Peste zeciuială trebuie să dăm, în măsura în care Dumnezeu ne face să prosperăm. A dărui este o virtute creştină care trebuie ţesută în urzeala vieţii noastre zilnice. Dărnicia ar trebui să fie la temelia tuturor faptelor noastre.

Christos însuşi a spus: «Este mai ferice să dai decât să primeşti.» (Fapt. 20. 35). El ştie că dărnicia încălzeşte inima şi mulţumeşte sufletul. El doreşte ca noi să avem parte de această deosebită binecuvântare. Egoismul este pricinuit de teamă şi un creştin nu rebuie să se teme niciodată. Isus a avut totdeauna **mâna** deschisă şi nu

crispată de egoism sau lăcomie.

190

191

Darurile noastre nu se pot măsura în bani sau în pachete cu haine. Uneori, cel mai bun dar este acela al prieteniei sau al politeţei. O vorbă binevoitoare, un salut prietenesc, o seară petrecută împreună cu un om singuratic, pot să producă roade bogate pentru împărăţia lui Dumnezeu. Este imposibil să devii un câştigător de suflete fără a dărui ceva din tine însu-ţi. Nu numai banul nostru, ci timpul, talentele noastre, totul trebuie pus în slujba lui Christos.

Darurile pe care le facem peste zeciuială nu trebuiesc limitate prin reguli fixe, sau prin metode rigide. Ele trebuie să fie în funcţie cu nevoile de care luăm cunoştinţă. Poate că vom putea dărui vecinului nostru ceva, sau distribuitorului de ziare, sau cuiva dintr-o regiune depărtată care este in mare lipsă. Darurile noastre să fie expresia dragostei noastre pentru Dumnezeu. Noi returnăm ceva în schimbul marii iubiri pe care ne-a arătat-o Domnul Christos şi în acest fel răspândim ceva din dragostei Lui.

Este o artă de a dărui. O viaţă se poate îmbogăţi cu un pahar cu apă rece şi poate fi sărăcită dăruind bani fără dragoste. Totul depinde de cel ce dăruieşte, căci un dar făcut numai pentru a îndatora sau umili pe semenul nostru, dovedeşte mai mult răutate decât dragoste. Acela care dă pentru a-şi dovedi puterea, superioritatea sau bogăţia, să nu se aştepte la o bine-cuvântare. Darul făcut în silă sau pentru a căuta un anumit efect, faţă de cei care ne observă nu va putea aduce fericire.

192

Trebuie să dăruim de bunăvoie, cu dorinţă sinceră de a aduce ajutor şi mângâiere, fără a ne gândi cum acest dar s-ar putea resfrânge în folosul nostru. Trebuie să dăruim cu tact şi inţelepciune pentru ca nu cumva darul să aducă mai curând o jignire decât o binecuvân-tare. A dărui este o reală fericire, pe care n-o cunosc cei avari şi egoişti, o bucurie de care este lipsit omul lacom şi zgârcit. Bucuria sacrificiului, este acel sentiment ce n-are nicio legătură cu aşa numita milă.

Toate darurile noastre, fie ele pentru fondul bisericii, pentru lucrarea misionară sau pentru Crucea Roşie, trebuiesc făcute în Numele lui Isus Christos. Oamenii cărora le dăruim trebuie să ştie că dăruim în numele lui Christos. Azi, din nefericire, prea multe daruri sunt făcute din motive şi sub forme deloc creştine. Darul unui creştin

trebuie să fie un dar special. Scrisoarea adresată organizaţiei sociale sau de caritate, însoţind darul în bani, ar trebui să precizeze: «dau aceasta în Numele lui Isus Christos, Mântuitorul meu binecuvântat.» Aceasta serveşte ca mărturie pentru aceia care o vor primi. Astfel realizăm un dublu obiectiv: facem un dar în bani şi răspândim evanghelia. Să ne ferim de păcatul de a fura pe Dumnezeu. **Biblia** spune: «Aduceţi însă la casa vistieriei toate zeciuielile, ca să fie hrană în Casa Mea; puneţi-Mă astfel la încercare, zice Domnul oştirilor, şi veţi vedea dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerurilor, şi dacă nu voi turna peste voi belşug de binecuvântare.» (Maleahi 3. 10).

7 Pacea tu dumnezeu

193

Dr. Louis Evans, un predicator din SUA a spus când-va: «Evanghelia este gratuită, dar trebuie bani pentru procurarea găleţilor în care să fie cărată apa salvării.»

A dărui este o faptă de închinare, ca şi a te ruga sau a cânta. Lumea întreagă ar putea fi evanghelizată, dacă darurile creştinilor ar spori în măsura în care Dumnezeu îi face să prospere. Să dăruim din toată inima, pentru că Dumnezeu a făgăduit că ne va da înapoi însutit. Isus a promis că va da investiţiei noastre o dobândă de sută la sută. Există oare vreo bancă sau instituţie financiară, care să ofere o astfel de dobândă? Dumnezeu spune: «Puneţi-Mă astfel la încercare şi veţi vedea.» Să dăruim cât putem şi vom vedea ce va face Dumnezeu în schimb.

Al şaselea: Biserica există pentru răspândirea Evangheliei. Ea a primit o poruncă: «Duceţi-vă în toată lumea, şi propovăduiţi Evanghelia», (Marc. 16. 15) şi cei ce cred să fie botezaţi. Misiunea fundamentală şi principală a bisericii este de a vesti pe Christos păcătoşilor. Azi, omenirea trimite semnalele ei de ajutor, cerând bisericii s-o salveze. Ea este copleşită de probleme sociale, morale şi economice. Oamenii se afundă, înghiţiţi în valuri de crimă şi ruşine. Lumea are nevoie de Christos. Misiunea bisericii este de a arunca colacul de salvare naufragiaţilor care pier în toate părţile.

Isus a spus: «Voi veţi primi o putere, când Se va pogorî Duhul Sfânt peste voi, şi-Mi veţi fi martori.»

194

(Fapt. 1.8). Prin puterea Duhului Sfânt, ne vom putea uni cu alţi creştini, pentru a câştiga omenirea pentru Christos. Şaizeci şi cinci la sută dintre oameni n-au auzit încă Evanghelia lui Isus Christos. In această generaţie noi am neglijat jalnic să răspândim Evanghelia unei lumi care are atâta nevoie de ea. Exista încă o mie de limbi şi dialecte în care Biblia n-a fost tradusă.

Biserica străbună era lipsită de: Biblie, facultăţi de teologie, literatură, radio, televiziune, automobil, avion; şi totuşi în timp de o generaţie, Evanghelia a fost vestită în cea mai mare parte a lumii cunoscute pe atunci. Scretul răspândirii ei a fost puterea Duhului Sfânt.

Azi, cu toate mijloacele de comunicaţie moderne, cuceririle bisericii sunt insuficiente. încercăm să facem lucrurile cu propriile noastre forţe fără puterea Duhului Sfânt, dar rezultatul este un insucces total. In ţările noastre pretinse creştine, milioane de oameni sunt păgâni şi închinători la idoli. Ei se închină în diferite temple, în timp ce biserica aude mereu porunca lui Christos: «Duceţi-vă!» Timpul trece, şi lumea aleargă nebuneşte spre distrugere. Singura speranţă pentru omenirea înfricoşată de ameninţarea destrugerii este Evanghelia lui Isus Christos.

Aici pe pământ, Isus n-are alte mâini şi picioare decât ale noastre, nici altă limbă decât a noastră. Să folosim talentele, aptitudinele şi toate metodele care ne stau la îndemână, pentru a câştiga pe oameni pentru

Christos. Aceasta este marea misiune a bisericii. Metodele noastre pot fi diferite. Putem evangheliza prin vizite, prin educaţie, predici, conferinţe, filme, radio şi televiziune. Oricare ar fi metodele, să le folosim pe toate pentru a câştiga suflete pentru Christos.

Dar nu-i totul să faci pe cineva să se hotărească pentru Christos. Trebuie să-1 aducem pe cel ce a crezut în Christos în biserică, ca el să crească în har şi în cunoaşterea Dumnului Isus Christos. Acea evanghelizare este ideală, care determină pe individ să se integreze cu dragoste şi entuziasm, în numeroasele acţiuni ale bisericii.

In sfârşit: dragostea pentru aproapele nostru îşi găseşte cea mai bună exprimare prin biserică. Noi creştinii suntem în realitate păzitorii fraţilor noştri şi este deajuns să vizităm ţări care nu sunt creştine, pentru a ne da seama că această învăţătură creştină, mai mult decât oricare alta, deosebeşte pe ucenicii lui Christos de cei care nu-L

cunosc.

Isus a lăsat pilda bunului samaritean, pentru a întipări în mintea noastră porunca Lui, de a iubi pe aproapele nostru; şi niciun creştin, demn de acest nume, n-ar putea uita nevoile altora, numai pentru faptul că nu-i este ştirbită bunăstarea personală. In unele ţări sau regiuni, îţi dai seama cum suferinţele, nevoile şi drepturile omului sunt desconsiderate. Un copil înfometat poate sa cadă muribund în stradă, în văzul trecătorilor şi nimeni nu va simţi vreo datorie sau răspundere să facă ceva pentru el, înainte ca el

196

să moară şi să i se ridice trupul din drum. O astfel de indiferenţă în faţa mizeriei umane este de neîngăduit pentru un creştin.

Venind în ajutorul înfometaţilor, celor lipsiţi, bolnavi, a celor închişi şi a celor oprimaţi, să ne amintim cuvintele lui Christos la adresa acelora care rămân nepăsători în faţă suferinţei, a brutalităţii şi a nedreptăţii omeneşti: «Adevărat vă spun că, oridecâteori n-aţi făcut aceste lucruri unuia dintr-aceşti foarte neînsemnaţi fraţi ai Mei, Mie nu Mi le-aţi făcut.» (Mat. 25. 45).

Pentru a vedea în ce măsură a fost urmată această învăţătură, nu avem decât să privim în jurul nostru numeroasele spitale, orfelinate, aziluri de bătrâni şi săraci create de biserici. Noi preţuim munca socială şi medico-sanitară, ca fiind din cele mai nobile. In multe regiuni din lume condiţiile sanitare sunt ca şi inexistente pentru cei suferinzi.

Creştinii ar trebui să fie mâhniţi de măsurile insuficiente de sănătate şi higiena, care există în lume, chiar dacă propriile lor familii nu suferă din această pricină. Efortul unit al bisericii poate deveni un instrument eficace, pentru îndreptarea nedreptăţilor sociale, a abuzului de forţă şi pentru ridicarea nivelului de viaţă al populaţiei. Ori de câte ori este în joc binele general al oamenilor, biserica şi toţi membrii ei activi, trebuie să ducă o muncă constructivă, fie pentru o campanie în favoarea unei mai bune legislaţii, fie pentru vreo altă acţiune socială pozitivă şi echita-

197

bilă. Exemplul bunului samaritean, care a dat o mână de ajutor fără a se întreba cât va costa, ar trebui să constituie principiul de urmat pentru orice adevărat creştin, în relaţiile sale cu aproapele său.

Pentru motivul că noi suntem oameni imperfecţi şi capricioşi,

avem nevoie de susţinearea altora pentru a ne păstra pe drumul drept. Drumul lung pare mai, puţin pustiu, când ai alături şi alţi tovarăşi care merg în aceeaşi direcţie; poverile grele par mai uşoare când j sunt duse în tovărăşia unor oameni tot atât de împovăraţi. Ei bine, o astfel de colectivitate se află în biserică. Sufletul fiecărui creştin găseşte aci un adăpost spiritual şi un punct central pentru toate activităţile omeneşti. Isus ştia prea bine cât de mult avem noi nevoie de un grup de oameni, în tovărăşia cărora să lucrăm, să» frăim, să găsim îmbărbătare şi să ne destindem. Acest grup, la care ne îndeamnă El să ne alipim, este biserica.

Capitolul 16 OBLIGAŢIILE SOCIALE ALE CREŞTINULUI

Ce voiţi să vă facă vouă oamenii, faceţi-le şi voi la fel.
Luc. 6. 31

198

Din momentul în care ne-am hotărât pentru Christos şi de când am început să studiem Biblia, suntem puşi în faţa unor probleme sociale foarte diferite. Ca unii care am încheiat pace cu Dumnezeu, nu mai suntem în război şi duşmănie cu El. Păcatele ne sunt iertate. Avem acum un nou orizont, o nouă perspectivă de viaţă. Lumea întreagă s-a schimbat, căci am început să-i vedem pe oameni aşa cum îi vede Isus. Idealurile şi aspiraţiile noastre s-au schimbat. Prejudecăţile ce le-am avut înainte încep să dispară. Egoismul care ne caracteriza în multe domenii a dispărut.

Mulţi oameni au refuzat viaţă creştină, pentru faptul că ea le-a fost prezentată mai curând sub aspectul ei negativ şi nu sub aspectul ei pozitiv. Aceşti oameni au părerea greşită că viaţă creştină se opune la tot ce este bucurie şi plăcere.

Contrar acestor afirmaţii, a fi creştin nu înseamnă să te lipseşti de orice adevărată plăcere. Creştinul osândeşte numai plăcerile vinovate, provenite din iubirea de sine mai mult decât din iubirea de Dumnezeu şi evită plăcerile care împovărează pe om. Primind

1’99

pe Christos şi hotărându-ne să ne lăsăm conduşi de voia lui Dumnezeu, ne-am îndreptat spre izvorul adevăratei bucurii, care nu este altul decât împărtăşirea cu Christos. Pentru cei care nu s-au născut din nou, aceasta poate să pară de neînţeles, însă cei care au

făcut experienţa unei legături zilnice cu Christos, ştiu că bucuria aceasta depăşeşte cu mult toate bucuriile lumii.

După cum spune Psalmistul: «El se satură de belşugul Casei Tale, şi-i adăpi din şivoiul desfătărilor Tale.» (Ps. 36. 8). Dumnezeu a spus că: «Nu lipseşte de niciun bine pe cei ce duc o viaţă fără prihană.» (Ps. 84. 11). Apostolul Pavel spune: «Dumnezeu ne dă toate lucrurile din belşug, ca să ne bucurăm de ele.» (1 Tim. 6. 17).

Faptul de a fi în legătură zilnică cu Christos, trebuie să ne facă capabili să trăim aproape de realitate. Christos nu cere omului să renunţe la toate interesele lui şi la toate dorinţele lui legitime. Deşi Biblia ne spune că venirea din nou a lui Christos poate avea loc dintr-un moment într-altul, ea ne cere totuşi ca până atunci, să vedem ca de obicei de treburile noastre. Astfel în timpul lui Noe, răul nu sta în faptul de a mânca, de a bea şi de a se însura, ci pentru că toate aceste acţiuni degenerau în abuzuri păcătoase. Tot aşa şi pe timpul lui Lot, răul nu sta în a cumpăra, a vinde, a construi, ci în a întrebuinţa pentru toate acestea metode păcătoase. Ceea ce pare că a fost de condamnat în timpul lui Noe sau al lui Lot, este

20â faptul că oamenii făceau din aceste ocupaţii singurul scop al vieţii lor. Nu se gândeau decât la plăcerile lor, la folosul lor personal şi tot ce puteau agonisi pentru ei. Erau atât de preocupaţi de lucrurile lumeşti, încât nu mai aveau timp pentru Dumnezeu. Aceasta a displăcut lui Dumnezeu şi astfel El a lăsat să cadă judecata Sa peste cei nelegiuiţi.

Cineva ne-a lăsat afirmaţia că: «Biblia n-a fost scrisă pentru a încuraja pe oameni să se intereseze doar de lucrurile acestei vieţi, care deja îi preocupă destul, ci Biblia caută să îndemne pe om ca să privească lucrurile de pe pământ în lumina vieţii spirituale, care are o mult mai mare importanţă şi valoare.

Biblia ne învaţă să ne împlinim cât mai bine datoriile noastre zilnice. Suntem pe pământ, pentru a depune fiecare o muncă; iar cei care îşi spun creştini trebuie nu numai să muncească, ci să muncească în mod exemplar.

Biblia vorbeşte de bine pe Betaleel, meşteşugar în metale, piatră şi lemn. Iacob şi fiii lui au fost păstori, Iosif şi Daniel au fost oameni de stat. Iosif şi Isus au fost amândoi dulgheri, iar câţiva din ucenicii lui Isus au fost pescari. Biblia ne mai vorbeşte despre famenul etiopian care se îngrijea de vistieria împărătesei Can-dace a etiopienilor; Lidia

era vânzătoare de purpură; Pavel, Priscilla şi Acvila confecţionau corturi, iar Luca era medic.

Idealul creştin nu pretinde în niciun caz ca omul să renunţe la orice interes pământesc, ci să caute în

201

toate călăuzirea lui Dumnezeu în împlinirea cât mai bine a muncii zilnice. Orice lucru, sau orice dorinţă, să fie întotdeauna supuse voiei Domnului. Atunci vom vedea ajutorul pe care Christos ni-1 dă în viaţa noastră zilnică. El este alăturea de noi în munca noastră, dar şi în plăcerile noastre. El ne ajută la rezolvarea problemelor sociale care survin, iar cei din jur vor vedea dacă Christos este sau nu în noi, tocmai din felul cum ne împlinim datoriile noastre zilnice şi din felul cum privim problemele sociale.

Scriitorul creştin, Dr. L. Nelson Bell spune în revista Presbiteriană de Sud: «Oamenii care vă văd mer-gând la biserică, cred că sunteţi creştini. Ce gândesc despre voi aceia cu care vă întâlniţi în timpul săptă-mânii pe stradă, la birou, în magazine, sau în alte locuri unde au loc aceste inevitabile întâlniri? Mărturia credinţei are valoarea ei; participarea la activităţile bisericii de asemenea; dar, după cum ştim toţi, modul de a ne câştiga existenţa, felul de a ne conduce familia şi de a ne îndeplini obligaţiile, toate se unesc spre a arăta calitatea vieţii şi a credinţei noastre creştine. Ce văd cei care vin în legătură cu noi în timpul săptămânii? Cei cu care muncim împreună, văd ei că suntem creştini? Iar cunoştinţele noastre ocazionale, văd la noi ceva deosebit, faţă de ceea ce văd la cei care nu cunosc pe Christos? Cea mai bună dovadă a caracterului nostru creştin, se arată în mod sigur, în viaţă noastră de toate zilele.

Realitatea mărturiei noastre creştine se arată în

202

numeroase feluri: prin ceea ce spunem, cât şi prin ceea ce nu spunem; prin ceea ce facem, cât şi prin ceea ce nu facem. Chiar dacă nu vorbim despre religia noastră creştină, ea se arată totuşi în vorbirea noastră, în obiceiurile noastre, în felul cum ne petrecem timpul liber, în entuziasmul şi manifestările noastre de fiecare zi. Vorbirea noastră, face ea cinste lui Christos? Aprobă El toate obiceiurile noastre? In momentele noastre de recreere este El prezent? Ne plecăm capetele să-I mulţumim, când luăm masa într-un local? Pot cei din jur să recunoască din atitudinea noastră faţă de lucrurile materiale daca

nădejdea noastră se bazează pe lucrurile divine sau pe cele trecătoare, pământeşti? Nu cumva colegii noştri constată în noi ambiţii care sunt în dezacord cu idealul creştin? Să nu uităm că oamenii ne judecă dacă suntem sau nu creştini.»

Care este atitudinea noastră faţă de problema rasială, faţă de problema sexuală, care este raportul nostru faţă de patron sau faţă de salariat? Toate aceste întrebări sunt reale şi concrete. Trebuie să le dăm un răspuns practic şi vizibil pentru cei din jurul nostru. Principiul călăuzitor în relaţiile noastre cu lumea din jur ar trebui să fie acesta: «Ce voiţi să vă facă vouă oamenii, faceţi-le şi voi la fel.» (Luc. 6. 31).

Numeroşi oameni au criticat «Evanghelia socială» cum o numesc ei; dar Isus ne-a învăţat să apucăm cu o mână naşterea din nou şi cu cealaltă mână să oferim un pahar cu apă proaspătă. Creştinul, mai mult decât ori care om, ar trebui să se preocupe de nedreptăţile

şi problemele sociale. De-a lungul veacurilor, biserica, mai mult decât oricare altă instituţie, a contribuit la I ridicarea nivelului social. Munca copiilor a fost interzisă, sclavia a fost desfiinţată. Drepturile femeilor au fost ridicate la un nivel neatins vreodată în istorie şi multe alte reforme au avut loc sub influenţa învăţăturii lui Isus Christos. Creştinul trebuie să-şi ocupe locul său în societate, pentru a susţine cu curaj ceea ce e dept, corect şi onorabil.

In primul rând, creştinul trebuie să fie un bun cetăţean. Biblia ne învaţă să fim credincioşi şi fideli ţării noastre. Fidelitatea şi dragostea de ţară nu înseamnă că înlătură dreptul de a critica unele legi ' nedrepte, părtinitoare sau care creează neajunsuri. Biblia spune că Dumnezeu nu face deosebire între oameni. Toţi trebuie să aibă aceleaşi drepturi. Rân-duiala lui Dumnezeu ar trebui să fie modelul nostru.

Biblia ne învaţă de asemenea, că putem coopera cu un guvern loial. Când Isus a fost întrebat dacă este drept să plătim tribut Cezarului, El a dat pentru totdeauna exemplul plătind El însuşi impozitul. Este nevoie de bani pentru ca un guvern să-şi împlinească datoria, pentru a face să se respecte legile şi ordinea. Acela care frustrează fiscul este un cetăţean parazit şi realmente un hoţ. Niciun creştin adevărat nu va putea frauda fiscul. Isus a zis că noi trebuie «să dăm Cezarului ce este a Cezarului!» (Marc. 12. 17). Noi trebuie să fim mai mult decât nişte contribuabili corecţi care îşi plătesc impozitul în mod cinstit şi se conformează legilor ţării. Ca buni cetăţeni, trebuie să

căutăm binele patriei şi să activăm în acest sens.

Noi trebuie să sprijinim operele de binefacere, care au ca scop binele şi dezvoltarea omenirii, ca de exemplu Crucea Roşie sau alte organizaţii de ajutor. Creştinii trebuie să se intereseze de orfelinate, de spitale, de aziluri, de închisori şi de toate instituţiile sociale. Isus a spus: «Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi.» (Mat. 22. 39). Ne place să trăim acolo unde domneşte dragostea pentru aproapele? Noi trebuie să ne ocupăm locul în comunitatea omenească. Acei care au o poziţie de responsabilitate, au dreptul la respect, la ajutor şi colaborare. «Oricine să fie supus stăpânirilor celor mai înalte; căci nu este stăpânire care să nu vină dela Dumnezeu. Şi stăpânirile cari sunt, au fost rânduite de Dumnezeu.» (Rom. 13. 1).

Al doilea: Creştinul trebuie să fie «primitor de oaspeţi.» (1 Tim. 3.2). Biblia cere ca uşa caselor noastre să fie deschisă tutror şi acei care intră sau ies, să simtă prezenţă lui Christos. Noi trebuie să împăr-ţim cu alţii ceea ce Dumnezeu ne-a dăruit. Făcând aşa, Dumnezeu ne va binecuvânta şi va aduce prosperitate căminelor noastre.

Al treilea: Trebuie să avem o atitudine creştină faţă de chestiunile sexuale. Nicăieri Biblia nu învaţă că sexualitatea este un păcat, deşi mulţi comentatori biblici încearcă s-o afirme. Biblia învaţă că greşita întrebuinţare a sexualităţii este păcat. Actul sexual, prin care este creată viaţa pe acest pământ, ar trebui

204

205

să fie experienţa umană cea mai minunată, cea mai semnificativă şi cea mai fericită dintre experienţele omeneşti.

Cu toate acestea, omul prin firea lui rea şi coruptă, a pângărit ceea ce în gândirea lui Dumnezeu, trebuia să fie cel mai frumos şi mai complet eveniment dintre două fiinţe, reducând actul de dragoste la ceva murdar urât şi josnic. Actul sexual, desbrăcat de dragoste reciprocă, respect şi dorinţa de a dărui partenerului dragoste şi satisfacţie, devine pur şi simplu un act animalic, împotriva căruia Biblia ne avertizează în mod clar.

Biblia vorbeşte deschis despre problemele sexuale şi aceasta, fără teamă şi fără să se sfiască. Ea nu încearcă să treacă sub tăcere aspectele lor bune sau rele. Atitudinea prefăcută şi misterioasă faţă de chestiunea secuală este o invenţie pur omenească.

Divorţurile sunt o dovadă de incapacitatea atât a bărbatului, cât a femeii, de a împlini în căsnicie condiţiile unor legături durabile şi frumoase.

Sexualitatea este o parte a vieţii umane pe care n-o putem suprima, chiar dacă aceasta ne-ar fi dorinţa, pentru că fără ea ar înceta orice viaţă. Folosită cum trebuie, ea poate aduce cerul în cămin. Rău interpretată, ea poate face din cămin un infern. înţeleasa cu înţelepciune, ea poate deveni un minunat ajutor. Folosită superficial, ea se poate transforma într-un tiran.

Creştinii se simt ruşinaţi când văd sexualitatea afi-

206

şată în fruntea ziarelor, exploatată ca mijloc de reclamă, sau folosită ca momeală la intrările localurilor de spectacole. Ei sunt mâhniţi când văd pe concetăţenii lor stupizi, grosolani şi fără ruşine în aşa grad, încât profanează şi pângăresc actul prin care Dumnezeu dăruieşte viaţa.

Al patrulea: Este firesc ca toţi cei care au o atitudine creştină faţă de chestiunile sexuale, să aibă şi un punct de vedere creştin asupra căsătoriei. înainte de a încheia o căsătorie, gândiţi-vă că acest act va avea urmări spirituale până în veşnicie. Cu timpul, crescând, învăţăm să iubim, la început părinţii şi prietenii, pentru ca apoi să iubim persoana cu care vom împărţi viaţa. Am văzut că acesta este un lucru greu, pentru că în inima păcătosului, intră mai curând ura decât dragostea.

Multe persoane au nenorocirea să-şi aleagă soţul sau soţia, în timp ce se găsesc în mrejile deşertăciunilor lumeşti şi trupeşti sau ale Diavolului. De aceea nu este de mirare că atâtea căsătorii se termină cu divorţul, ambii soţi necunoscând ce înseamnă viaţa spirituală, fiind incapabili de o statornică şi adevărată dragoste. Aceste numeroase despărţiri sunt cauza pentru care sute de mii de copii sunt abandonaţi din punct de vedere moral.

Căsătoria este o legătură sfântă, pentru că ea îngăduie ca două fiinţe să se ajute tacit, spre împlinirea destinului lor spiritual. Dumnezeu spune despre căsătorie că ea este bună, pentru că El ştie că bărbatul are

207

I

nevoie de un ajutor, iar femeia de un protector. El cere ca cei uniţi să nu uite niciodată scopul principal al căsătoriei. Rolul femei este de a-şi iubi, de a-şi sprijini soţul în toate împrejurările vieţii pe cât îi este posibil şi rolul bărbatului este de a-şi iubi şi ocroti femeia şi copii ce ea îi aduce pe lume, precum şi de a avea grijă de întreţinerea lor, pentru ca în cămin să fie belşug de armonie şi pace cu Dumnezeu.

Căsătoriile făcute cu înţelegerea clară a scopului şi a legilor lui Dumnezeu nu ajung la divorţ. Soţii care nu cunosc aceste idealuri şi numărul lor este din păcate destul de mare, ar trebui mai întâi să afle ceea ce Dumnezeu aşteaptă atât dela bărbat cât şi dela femeie şi să-i ceară apoi ajutor pentru a urma poruncile Lui.

Al cincilea: Trebuie să avem o atitudine creştină în toate relaţiile noastre profesionale. Biblia spune: «Orice faceţi, să faceţi din toată inima, ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni, ca unii cari ştiţi că veţi primi dela Domnul răsplata moştenirii. Voi slujiţi Domnului Christos. Căci cine umblă cu strâmbătate, îşi va primi plata după strâmbătatea, pe care a făcut-o; şi nu se are în vedere faţa omului. Stăpânilor, daţi robilor voştri ce le datoraţi, şi ce li se cuvine, căci ştiţi că şi voi aveţi un Stăpân în cer.» (Col. 3. 22 – 4. 1).

Dacă Christos ar dobândi supremaţia în toate problemele de muncă, n-ar mai exista atâtea frământări interminabile. Conducerile ar trata totdeauna personalul cu înţelegere şi angajaţii ar fi doritori să-şi

împlinească bine munca, ştiind că muncesc nu numai pentru un salariu, ci pentru Dumnezeu.

Biblia ne învaţă, că orice muncă cinstită îşi are demnitatea ei şi că un creştin trebuie să fie dintre toţi, muncitorul cel mai devotat, cel mai zelos şi cel mai capabil. Creştinul trebuie să fie cunoscut la locul lui de muncă, ori unde, ca unul ce cere dreptatea dar totodată ca unul care nu caută să obţină pe nedrept foloase personale prin plecăciune.

Deasemeni şi patronul creştin, trebuie să se poarte cu respect şi înţelegere faţă de subalternii săi, spre a fi astfel un exemplu. Omul cu adevărate concepţii creştine va asigura pentru angajaţii săi măsurile de securitate şi condiţii de muncă cele mai bune. El nu va considera pe cei care lucrează sub ordinele lui, ca nişte maşini, ci ca pe nişte adevărate fiinţe omeneşti.

Conducătorii şi conduşii ar trebui să-şi aducă aminte, că îmbunătăţirea condiţiilor de muncă şi înţelegerea reciprocă este la

origine, rezultatul unei mari mişcări de trezire. Sindicatele s-au născut în secolul al 16-lea, din trezirea religioasă a lui John Wesley în Anglia. Libertatea socială pentru clasa muncitoare n-a devenit o realitate, decât atunci când un creştin de valoare, lordul Shaftesbury, cu toată opunerea energică a familiei, a întreprins o cruciadă care urmărea îmbunătăţirea condiţiilor de muncă, scăderea orelor de muncă şi mărirea salariului muncitorului.

Când unii dintre conducători se leagă de religie, di-spreţuind pe Dumnezeu, Biblia şi Biserica, ei uită că

209

datorează o mare parte din avantajele ce le au azi Evangheliei lui Christos.

Al şaselea: Creştinul priveşte problema rasială cu aceleaşi sentimente pe care le avea Isus Christos şi admite că biserica a greşit în rezolvarea acestei mari probleme omeneşti. In acest domeniu, am lăsat să ne ia înainte lumea sportului, distracţiile, politica, armata, învăţământul şi industria. Biserica ar fi trebuit să întreprindă şi să facă de bună voie, ceea ce au obţinut tribunalele prin forţă şi constrângere. Dar, în ultimă analiză, singura soluţie reală va putea fi găsită numai la piciorul crucii, unde ne vom întâlni cu toţii, îndemnaţi de dragostea frăţească. Cu cât oamenii de diferite rase se vor apropia de Christos şi de crucea Lui, cu atât ei se vor apropia unii de alţii.

Biblia spune că în Christos nu există nici evreu, nici păgân, nici bărbat, nici femeie, nici grec, nici barbar, nici bogat, nici sărac, ci în Christos toţi sunt una. Crucea aduce pe toţi la acelaşi nivel. Când Christos deschide ochii noştri spirituali, nu mai vedem nici rasă, nici clasă, nici condiţii sociale, ci numai fiinţe omeneşti, având aceleaşi nevoi ca şi noi. începem să vedem pe oameni cu ochii Domnului Isus Christos.

Al şaptelea: Atitudinea creştină trebuie să predomine şi în sectorul economic. Isus a spus că viaţa unui om nu depinde de abundenţa bunurilor pe care le poseda. Banul este un bun servitor, dar este şi un rău stăpân. Bogăţia îşi are locul în portmoneu*sau la bancă, dar nicidecum în inimă. Bunurile materiale au rostul lor,

210

puterea lor, dar nu au dreptul să ocupe tronul sau să poarte sceptrul. Lăcomia pune banul înaintea omeniei. Ea încătuşează pe cei ce-i sunt devotaţi şi îi face victime. Ea înrăieşte inimile, omoară

impulsurile cele mai nobile şi distruge adevăratele valori ale vieţii.

Deaceea, să ne păzim de orice formă de lăcomie şi aceasta prin vigilenţă, prin rugăciune, prin controlul de sine, prin disciplină. Viaţa nu se rezumă doar la o afacere de bani şi de venituri. Lăcomia face din om un sclav.

Isus, căruia I s-a cerut să medieze o ceartă pentru o moştenire, a răspuns printr-un avertisment şi printr-o măreaţă pildă, arătând foloasele pământeşti ale mesajului ceresc. El a povestit atunci pilda omului bogat, care în culmea prosperităţii, visa la o şi mai mare bogăţie şi făcea planuri cum să-şi umple viaţa cu tot confortul material şi cu onoare personală. Aparent el era abil, I econom, iscusit, prevăzător, cinstit şi moral, dar ca şi mulţi alţii, a căzut victimă ambiţiei şi egoismului personal.

El măsura succesul său după întinderea ogoarelor şi surele pline şi îşi hrănea sufletul cu deşertăciuni omeneşti. Inima îi era stăpânită de bunuri materiale, se gândea numai la sine şi îşi făcea planuri, fără să ţină seama de Dumnezeu şi de nesiguranţa vieţii omeneşti. Dumnezeu a avut însă ultimul cuvânt şi planurile pe care el le făcuse, au fost distruse de o moarte subită. Avuţiile adunate cu atâta trudă s-au scurs printre de-

getele lui reci, pentru a fi împrăştiate şi risipite de către alţii. Omul a trebuit să apară în faţa lui Dumnezeu cu mâinile goale, neavând nimic ce să prezinte ca rezultat al unei vieţi trăite pe pământ.

Creştinul, ar trebui să-şi dea seama înainte de toate de faptul, că ne naştem cu mâinile goale şi murim cu mâinile goale. Pe drumul vieţii, nu putem fi stăpâni realmente pe nimic, nici pe avere şi nici pe persoane. Dumnezeu este acela care stăpâneşte toate lucrurile şi noi nu suntem decât gestionarii bunurilor Lui, în scurtul timp pe care îl petrecem pe pământ. Toate lucrurile ce le vedem în jurul nostru şi despre care ne gândim că ne aparţin, nu ne sunt decât împrumutate de Dumnezeu; noi însă devenim zgârciţi şi lacomi, numai pentru că pierdem din vedere acest adevăr elementar.

Când apucăm un lucru şi spunem: «Acesta este al meu», când privim cu invidie bunul altuia, cu intenţia de a-1 obţine cu orice preţ, uităm că tot ce stăpânim acum, nu vom putea lua cu noi când va trebui să dăm socoteală de viaţă noastră, la judecata din urmă.

Aceasta nu înseamnă că posedarea de averi pămân-teşti este un

păcat. Biblia nu afirmă acest lucru. Biblia ne lămureşte că Dumnezeu aşteaptă să dezvoltăm cât mai mult talentele şi capacităţile noastre, în toate situaţiile pe care ni le oferă viaţa. Dar există mijloace corecte de a câştiga bani şi mijloace perfide, după cum există o bună dar şi o greşită metodă de a deţine puterea. Foarte mulţi creştini au înţeles greşit acest lucru şi au făcut din sărăcia lor, o trufie spiri-

212

tuală vinovată şi păgubitoare, socotind că este un merit dacă spun: «Facă-se voia Domnului!» în timp ce copiii lor erau în suferinţă şi le lipseau cele necesare vieţii.

In această chestiune, Isus ne-a lăsat instructiva pildă a omului bogat care, plecând într-o ţară îndepărtată pentru a primi puterea împărătească, a dat fiecăruia din servitorii săi o anumită sumă de bani. Când s-a înapoiat, a găsit că unii dintre servitori înmulţiseră banii primiţi. I-a lăudat pentru judecata lor sănătoasă şi pentru hărnicia lor, dar a mustrat pe servitorul leneş şi fricos, lipsit de inteligenţă, care nu ştiuse să facă altceva decât să pună banii la adăpost de hoţi.

Să câştigăm bani, după legile lui Dumnezeu şi să-i cheltuim pentru a pune în practică poruncile Lui. Sa dăm domnului cu evlavie zeciuiala, pentru că Biblia spune că aceasta este corect şi drept. De fiecare dată când avem îndoieli în chestiuni materiale, să luăm Biblia şi să citim în ea ce a spus Isus despre bani, despre felul de a-i câştiga, precum şi despre întrebuinţarea lor. Apoi să ne punem întrebarea: «Ce ar face Isus în această situaţie?» şi să ne lăsăm conduşi de răspunsul primit.

Al optelea: Un creştin se preocupă de omenirea suferindă din jurul lui. Cartierele şi locuinţele în mizerie vor deveni una din preocupările noastre, cău-tând să uşurăm suferinţa şi sărăcia oamenilor. In acest scop au fost creiate organizaţii de ajutoare. Mulţi

213

oameni risipesc atita timp pentru mari proiecte, încât nu mai pot alina suferinţa din apropierea lor imediată. Biblia spune că oamenii necăjiţi II ascultau pe Domnul Isus cu bucurie. Peste tot pe unde mergea, El vindeca pe bolnavi, mângâia pe cei întristaţi şi le da îmbărbătare. Creştinul trebuie să-şi aducă contribuţia şi interesul la construirea şi amenajarea spitalelor, a orfelinatelor, a azilurilor de bătrâni şi a altor instituţii caritabile, care caută să ajute pe cei mai puţin privilegiaţi. El trebuie să participe la orice efort naţional şi

internaţional care are ca scop uşurarea sărăciei în lume.

Nicăieri nu se spune în Biblie că noi trebuie să ne retragem din societate omenească. Cuvântul Domnului învaţă tocmai contrariul. Noi trebuie să ne unim eforturile cu toţi aceia care, cu bune intenţii, activează la ameliorarea soartei celor suferinzi şi nenorociţi în lume.

Cuvântul de ordine al lui Isus a fost fără îndoială, dragoste şi slujire; dragoste pentru Christos şi slujire pentru Christos; dragoste pentru aproapele nostru şi slujire pentru aproapele nostru. Isus a spus: «Dacă Mă iubiţi, veţi păzi poruncile Mele.» (Ioan 14. 15). Cu alte cuvinte: «Dacă Mă iubiţi, ascultaţi-Mă, slujiţi-Mi!» Christos are dreptul să pună la încercare dragostea noastră pentru El. Nu-L putem iubi fără slujire.

Al nouălea: Creştinul are o obligaţie specială faţă de ceilalţi creştini. Credincioşii ar trebui să fie pentru

214

noi o categorie deosebită, pentru care ar trebui să avem o dragoste excepţională. «Noi ştim că am trecut din moarte la viaţă, pentrucă iubim pe fraţi. Cine nu iubeşte pe fratele său, rămâne în moarte.» (1 Ioan

3. 14).

Noi trebuie să ne iubim şi duşmanii, pe cei care ne persecută şi pe cei care au spus «tot felul de lucruri rele şi neadevărate împotriva voastră.» (Mat. 5. 11).

Dar cea mai mare dragoste trebuie s-o avem pentru fraţii în credinţă. Isus a spus: «Aceasta este porunca Mea: să vă iubiţi unii pe alţii, cum v-am iubit Eu.»

(Ioan 15. 12).

Noi suntem îndemnaţi să slujim în mod reciproc, «Fraţilor, slujiţi-vă unii altora în dragoste.» (Gal. 5.

13).

Biblia spune că datoria noastră de creştini este de a fi un exemplu pentru alţii. Apostolul Pavel aminteşte: «Fii o pildă pentru credincioşi: în vorbire, în purtare, în dragoste, în credinţă, în curăţie.» (1 Tim. 4. 12). Aceasta nu este o sugestie, ci o poruncă. Nu este o recomandare, ci o obligaţie. Trebuie să fim creştini model.

Biblia mai spune că trebuie să ne iertăm unii pe alţii. «Fiţi buni unii cu alţii, miloşi, şi iertaţi-vă unul pe altul, cum v-a iertat şi Dumnezeu pe voi în Christos.» (Efes. 4. 32). Isus a arătat că dacă nu

vom ierta, nici Tatăl nostru care este în Cer nu ne va ierta păcatele noastre. El a mai spus: «Şi când staţi în picioare de vă rugaţi, să iertaţi orice aveţi împotriva cuiva,

215

pentruca şi Tatăl vostru… să va ierte greşelile voastre.» (Marc. 11. 25). Ca buni creştini, noi nu trebuie să ne judecăm unii pe alţii, ci mai curând să nu punem niciodată o piatră de poticnire sau o piedică în calea vreuni frate.

Biblia ne spune că noi trebuie să ne supunem unii altora şi să ne umilim unii faţă de alţii. Trebuie «în cinste, fiecare să dea întâietate altuia.» (Rom. 12. 10).

Să ne onorăm şi să ne tratăm reciproc cu politeţe.

Ca buni creştini, trebuie să ne purtăm unii altora sarcinile. Sunt sarcini pe care fiecare om trebuie să le poarte singur şi nimeni nu le poate duce în locul altuia; aşa de pildă, datoria de a fi cinstit, de a asculta de Cuvântul lui Dumnezeu, de a educa copiii pentru Dumnezeu, de a-ţi face fericită soţia. Totuşi există şi sarcini pentru care este bine venit ajutorul prietenilor noştri; ca de exemplu la necaz, îngrijorări, nenorociri, încercări diverse, singurătate, greutăţile spirituale şi multe altele. Desigur, în primul rând să nu ne frământ-tăm peste măsură cu aceste poveri, ci să le aducem pe toate înaintea Domnului şi astfel vom primi de la El, puterea care ne va susţine şi ne va întări.

Biblia ne mai spune că trebuie să fim ca creştini darnici unii faţă de alţii. Creştinului îi revine sarcina să îngrijească de orfani, de văduve şi de săracii din comunitatea lui. «Aveţi grijă de nevoile sfinţilor… fiţi primitori de oaspeţi… primiţi pe străini… spălaţi picioarele sfinţilor… mângâiaţi pe cei necăjiţi… nu fiţi fără inimă faţă de străini.» Isus a spus: «Ori-

216

decâteori aţi făcut aceste lucruri unuia din aceşti foarte neînsemnaţi fraţi ai Mei, Mie mi le-aţi făcut.» (Mat. 25.40). «Este mai ferice să dai decât să primeşti.» (Fapt. 20. 35). «Pe cine dă cu bucurie, îl iubeşte Dumnezeu.» (2 Cor. 9. 7). Acestea toate sunt obligaţiile sociale pe care le avem de împlinit unii faţă de alţii.

In sfârşit, creştinii trebuie să fie împăciuitori, ceea ce reprezintă una dintre marile virtuţi creştine, cea mai greu de pus în practică. Convingerea noastră nestrămutată ne face adeseori să gândim, că

dreptatea este de partea noastră şi că toţi ceilalţi ne înşală. Această atitudine este bună, atunci când ea se întemeiază pe acel: «Tu vei face» sau pe «Tu nu vei face» din Biblie, iar nicidecum pe propriile noastre păreri. Totuşi, numeroasele discuţii din sânul bisericii, ne arată supărătoarea tendinţă a unora, de a forma mici grupuri; scindate, care au păreri de neclintit în unele chestiuni fără importanţă, bineînţeles fiecare având pretenţia! că vede lucrurile just.

Defunctul Dr. Harry Ironside a spus odată: «Să luăm seama să nu considerăm prejudecăţile noastre drept adevăr.»

Desigur, noi trebuie să deplângem şi să combatem răul şi nedreptatea, dar lăudabila noastră intoleranţă faţă de păcat, se schimbă prea des într-o nemiloasă intolerenţă faţă de păcătoşi.

Se întâmplă uneori că si persoane marcante din biserică să spună: «Isus n-ar putea fi văzut în compania unor oameni dubioşi, ale căror idei şi atitudini,

ar fi în dezacord cu ceea ce El consideră onorabil şi just.»

Asemenea persoane, ar trebui să ştie că Isus nu se temea să se întâlnească cu un om oarecare. Una din însuşirile pe care cărturarii şi fariseii I le reproşau cu asprime, fost tocmai faptul că Isus nu se da înlături, să aibă de-aface cu oameni de tot felul, vameşi, hoţi, prostituaţi, culţi sau inculţi, bogaţi sau săraci. Chiar şi ucenicii Lui nu au înţeles uneori, acea milă pe care Isus o simţea pentru cei ce se zbuciumau în sărăcie şi întuneric.

Isus a avut gândirea cea mai sinceră şi mai cuprinzătoare pe care omenirea a cunoscut-o vreodată. Convingerea Lui interioară era aşa de puternică, aşa de ho-tărâtă şi de neşovăielnică, încât El putea să vină în contact cu toţi, fără teamă de a se păta. Teama că ne vor fi zdrucinate propriile noastre idei, este *cauza,* care ne face neîncrezători faţă de părerile altora. Isus n-a cunoscut această teamă, El n-avea nevoie să-şi ascundă punctul de vedere pentru a se apăra. El ştia ce diferenţă este între bunătatea inimii şi o atitudine de compromis; şi noi am face bine să învăţăm aceasta de la El. El ne-a dat exemplul cel mai minunat şi cel mai strălucit de ceea ce înseamnă adevărul unit cu mila şi El este acela care ne-a spus: «Du-te de fă şi tu la fel!» (Luc. 10. 37).

Acestea sunt numai câteva din numeroasele obligaţii sociale ale creştinului. El nu se poate retrage ca un pustnic, să trăiască o viaţă singuratică, departe de

218

lume. El este un membru al societăţii omeneşti. Aceasta este cauza pentru care învăţăturile lui Isus vorbesc atit de clar despre atitudinea faţă de semenii noştri.

Să citim Biblia, s-o studiem, apoi s-o trăim! Numai [aşa vom arăta unei lumi plină de confuzie, puterea transformatoare a prezenţei lui Isus Chnstos.

219

Capitolul 17 VIITORUL CREŞTINULUI

Eu Mă duc să vă, pregătesc un loc. Şi după ce Mă voi duce şi vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce şi vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiţi şi voi.

Ioan 14. 2 – 3

Opinia mondială ne demostrează într-un comun acord, că trăim în prezent o criză profundă. Unii prezic mari nenorociri în viitorul apropiat. Alţii spun că omenirea merge spre distrugere. Mulţi gândesc că suntem chiar în ajunul dispariţiei civilizaţiei actuale.

Cărţi de mare succes în masa cititorilor conţin preziceri groaznice pentru viitor. Editoriale ale unor importante ziare şi reviste scriu de timpuri apocaliptice, de sfârşitul lumii şi dispariţia civilizaţiei. Intr-un discurs inaugural un preşedinte de Universitate a spus: «Ştiinţa ne-a lăsat ca moştenire posibilitatea de a ne distruge pe noi înşine.» Scriitorul William Vogt, în cartea întitulată: «Calea spre supravieţuire», scrie: «Inscripţia pe zidul celor cinci continente ne avertizează că ziua judecăţii se apropie.» Teologul Dr. Richard K. Ullmann scrie: «Trăim într-un timp care ne cere o hotărâre, o alegere între dreptate şi nedreptate, între bine şi rău, între viaţă şi moarte. Dacă alegem răul, am putea fi prea bine ultima generaţie a omenirii.»

220

Profesorul Sorokin a afirmat şi el: «Trăim în mijlocul celei mai mari crize ale omenirii. Nu numai războiul, foametea, bolile şi frământările sociale, ci o serie întreagă de alte calamităţi ameninţă întreaga omenire. Toate valorile încep să oscileze, toate normele să năruie. Faţă de măreţia de altă dată, imaginea omenirii Ise aseamănă

unei caricaturi. Criza este prezentă pretutindeni şi atinge de sus până jos aproape toată cultura şi societatea omenească. Ea se face cunoscută în arte, în ştiinţă, în filosofie şi în religie, în etică şi în legis-[laţie. Ea pătrunde în organizaţiile sociale, economice I şi politice, cât şi în felul nostru de a trăi şi de gândire. I Avem toate motivele să credem că efectele nenorocite | ale acestor calamităţi, se vor abate pe scară mult mai întinsă peste perioada catastrofală pe care o trăim.» Parcurgând vasta literatură inspirată de invenţia bombei atomice şi cu hidrogen, sau numeroasele publi-I caţii care încearcă pe deoparte, să descrie experienţele nucleare în Nevada şi Bikini şi pe de altă parte, acele publicaţii care caută să explice criza catastrofală inevitabilă care stă în faţa omenirii, suntem surprinşi să constatăm că ştiinţa se foloseşte de terminologia biblică. După cum menţionează teologul Dr. Wilbur Smith: Platon, Seneca, Artistotel şi alţi mari filosofi n-au încercat niciodată, în mod practic, să sondeze viitorul.» Biblia este singura carte din lume care conţine preziceri. De la Genesa la Apocalipsa, ea este plină de eveni-I mente care vor veni pe neaşteptate în cursul istoriei. Acum câţiva ani, unii din conducătorii clericali se te-

meau de fanatism, atunci când se discuta despre evenimentele de viitor ale acestei lumi. Intretimp biserica începe să adopte noi puncte de vedere, cu privire la declaraţiile Sfintei Scripturi privind aceste probleme de viitor ale omenirii.

Consiliul mondial ecumenic al bisericilor, a ales ca temă pentru întrunirea de la Evanston din 1954: «Christos, speranţa lumii.» Acest consiliu a numit mai multe comitete pentru studierea doctrinei Bibliei, pentru ca biserica să fie în măsură să prezinte o imagine precisă a revelaţiei lui Dumnezeu cu privire la viitor.

Intr-un timp ca cel actual, acei care nu cunosc prea bine Biblia, sunt expuşi, ca în toate momentele critice ale istoriei universale, să fie înşelaţi de falşii proroci, de spiritism, de chiromanţi, de prezicători şi de toate celelalte forme de superstiţie. Oameni în panică îşi cheltuiesc banii, ca să afle ce le rezervă viitorul. Ori singurul lucru ce ar trebui să facă, ar fi să-şi procure o Biblie şi să descopere personal în paginile ei, tainile viitorului. *

Nici-o frază din cartea «Ştiinţă şi Sănătate» de Mary Baker Eddy,

nu descoperă ceva nou cu privire la viitor. Chiar dacă am cerceta din scoarţă în scoarţă cartea sfântă a musulmanilor, Coranul, nu vom găsi un singur cuvânt care se referă la viitorul neamului omenesc. Singur Biblia şi numai ea, aruncă o lumină strălucitoare îa întunerecul care planează asupra tainelor privind viitorul.

Ea ridică vălul misterului şi ne descoperă viitorul.

222

Biblia prezice că sistemul universal actual, aşa cum îl cunoaştem, va avea un sfârşit. Ea afirmă că apogeul istoriei va fi revenirea lui Isus Christos. Ea face aluzie la cea mai grandioasă încoronare a tuturor timpurilor şi anume la: aceea a lui Christos, ca Rege al regilor şi Domn al domnilor.

Desigur că această realitate este adesea un subiect de lungi discuţii şi divergenţe. In anii din urmă, mulţi fanatici au cutreerat multe ţări fixând date precise, ceea ce a discreditat acest minunat adevăr.

Revista (Religion in Life) «Religia în viaţă» a publicat un articol intitulat: «Speranţa creştină – semnificaţia ei de astăzi.» Viitorul este aici tratat de către trei mari gânditori: Unul este celebrul istoric englez, Dr. Arnold J. Toynbee; celăltat este profesor de teologie la Universitatea din Chicago, Dr. Amos M. Wilder; şi ultimul este profesor celebru la Universitatea din Oxford, Dr. C. S. Lewis.

Toynbee întrevede o omenire împărţită în două mari tabere, aceasta ca rezultat al transformărilor tehnologice moderne, care au apropiat pe toţi oamenii făcându-i vecini, fără însă a le aduce toleranţa, dragostea şi înţelegerea unora faţă de alţii. După el, speranţă creştină ar trebui să ducă lupta împotriva hidoasei adoraţii a omului, a materialismului şi a colectivismului.

Dr. Wilder dimpotrivă: se îndoieşte că omul poate găsi speranţa creştină în desfăşurarea istoriei. El crede că mântuirea trebuie să provină din izvoare spirituale

223

plasate în afara regnului uman. Omul trebuie să recunoască că intenţiile lui Dumnezeu se vor realiza până la urmă, chiar dacă pentru aceasta este nevoie de focul purificator al războiului şi înfrângerii.

In sfârşit Dr. Lewis exprimă o concepţie întemeiată pe Biblie. Autorul acceptă Cuvântul lui Dumnezeu ca pe singurul adevăr,

spunând fără ocol: «îmi pare imposibil să păstrez credinţa în divinitatea lui Christos şi în adevărul revelaţiei creştine, dacă părăsesc sau resping făgăduinţa revenirii lui Isus Christos.»

Dr. Lewis scoate în evidenţă trei motive pentru care oamenii iau în derâdere revenirea pe pământ a lui Isus Christos: Mai întâi, mulţi aşa zişi creştini, susţin că învăţătura cu privire la a doua venire a lui Isus este greşită, pentru că această venire n-a avut loc, atunci când biserica primitivă a prezis-o. Este adevărat că primii creştini aşteptau revenirea Domnului, chiar în timpul lor; dar la fel de just este şi faptul, că multe dintre profeţiile Bibliei trebuiau să fie împlinite mai înainte, afirmă Lewis. Al doilea: Teoria evoluţiei împiedică pe mulţi oameni să creadă în doctrina revenirii a lui Christos. Dacă credem că omul evoluează permanent prin el însuşi, atunci nu se mai poate accepta făgăduinţa făcută de Christos, că El va reveni, spre a pune capăt păcatului şi morţii. Al treilea: Dr. Lewis arată că doctrina revenirii lui Christos încurcă planurile şi visurile a milioane de oameni care doresc să mănânce, să bea, şi să se veselească, fără a fi împiedicaţi de nimic în viaţa lor egoistă.

Exact pentru aceleaşi motive, batjocoritorii din timpul lui Noe, s-au opus să creadă în potop, pentru că ei nu doreau să fie tulburaţi în proiectele lor egoiste asupra viitorului. Biblia însăşi prezice, că în ultimele zile ale omenirii vor apare mulţi batjocoritori, care vor trăi după poftele lor, spunând: «Unde este făgăduinţa venirii Lui? Căci de când au adormit părinţii noştri, toate rămân aşa cum erau dela începutul zidirii!» (2 Petr. 3.4).

Oferta speranţei şi prevenirea lui Dumnezeu ar fi fost fără sens, dacă de la început, Isus ar fi vestit data exactă a reîntoarcerii Sale. Tocmai pentru faptul că nu ştim exact când El va reveni, trebuie să fim gata în tot momentul.

Marele predicator D. L. Moody avea obiceiul să spună: «Nu predic niciodată fără să mă gândesc că Domnul ar putea reveni chiar înaintea viitoarei mele predici.»

Cunoscutul pastor englez, Dr. G. Campbell Morgan, a spus: «Nu încep niciodată munca mea dimineaţa, fără să mă gândesc că Isus ar putea veni s-o întrerupă. Nu aştept moartea, ci-L aştept pe El.»

Aşa deci trebuie să trăiască un creştin, în permanenta aşteptare a revenirii lui Isus Christos. Dacă am putea trăi fiecare zi ca şi când ea

ur fi ultima înaintea judecăţii din urmă, multe s-ar schimba pe pământ.

Dar nouă nu ne place să gândim în acest fel. Nu ne place gândul că s-ar putea ca planurile noastre cu grijă întocmite, sau proiectele de mare amploare, să

8 Pacea cu dumnezeu

225

fie întrerupte de trâmbiţele lui Dumnezeu. Suntem atât de acaparaţi de măruntele noastre preocupări, încât nu putem suferi gândul că ele ar putea fi zădărnicite. Mulţi preferă să spună: «Bine, bine, sfârşitul lumii n-a venit încă, atunci de ce să gândim la asta? Până atunci, vor mai trece probabil mii de ani.»

Poate că aşa va fi. Dar la fel de posibil este şi contrariul. Nu se poate prezice sfârşitul lumii. Prea mulţi oameni bine intenţionaţi au făcut-o, dar au greşit, păgubind astfel cauza creştină. Prea mulţi extravaganţi religioşi şi fanatici, făcând preziceri false, au făcut de râs credinţa creştină.

Cei ce au studiat istoria religiilor, ştiu că foarte adesea, profeţi ciudaţi au creat adevărate demenţe a maselor. In 1848, William Miller a prezis că sfârşitul lumii va avea loc în noaptea de 21 martie. El a declarat că exact la miezul nopţii, trâmbiţele vor suna, cerurile se vor desfăşura ca un vast pergament, şi Isus va apare pentru a doua oară. Cei care au crezut în William Miller mai mult decât în Biblie, s-au adunat şi au aşteptat toată noaptea, pentru ca apoi în zori, să se întoarcă acasă decepţionaţi şi ruşinaţi.

Ei ar fi putut evita această ruşine publică dacă şi-ar fi amintit ceea ce mereu le repetase Isus: «Vegheaţi dar, pentruca nu ştiţi când va veni stăpânul casei: sau seara, sau la miezul nopţii, sau la cântarea cocoşilor, sau dimineaţă, ca nu cumva, venind fără veste, să vă găsească dormind. Ce vă zic vouă, zic tuturor: Vegheaţi»! (Marc. 13, 35 – 37).

Falsele profeţii şi aversiunea oamenilor de a admite că viaţa pe pământ poate înceta brusc, datorită forţelor supranaturale pe care nu le stăpânim, au condus la situaţia că mulţi oameni îşi bat joc de concepţia revenirii lui Christos.

Mai există şi un alt motiv, pentru care, cea mai mare parte a oamenilor care se numesc «civilizaţi», dormitează cu un sentiment de falsă siguranţă. Este doctrina greşită a aşa zisului «progres». După această părere, omul progresează încet şi anvoie, prin propriile lui

forţe, prin propria sa inteligenţă. Cei mai mulţi adepţi ai acestei teorii afirmă că au şi ei credinţa în a doua venire a lui Christos. Dar ei susţin că această revenire nu înseamnă altceva, decât ziua când omul se va fi purificat prin propriile sale forţe, când el va recunoaşte inutilitatea războiului, stupiditatea egoismului şi zgârceniei omeneşti, inutilitatea prejudecăţilor şi a intoleranţei şi când va înţelege clar că el este păzitorul fratelui său şi că trebuie să trăiască după regula de aur: «Ce ţie nu-ţi place, altuia nu face.»

Acest basm, căci teoria «progresului» perpetuu nu-i altceva decât un basm, este întemeiat pe ceea ce omul speră şi nu pe realitate. Referindu-se la faptul că medicina modernă ne asigură o longevitate mai mare decât la strămoşii noştri, se uită faptul că tot moartea este ultimul nostru destin. Cel mult suntem în stare să amânăm moartea cu câti-va ani, destul de scurţi, dar apoi…

Dacă teoria de mai sus se referă la formidabilele

noastre mijloace de transport şi comunicaţii, uită că am folosit cucerirea atmosferei mai mult spre a aduce moartea şi distrugerea semenilor noştri, decât pentru a răspândi Evanghelia şi credinţa creştină.

Când se glorifică dezvoltarea şcolilor şi universităţilor de azi, oamenii trec sub tăcere faptul, că foarte adesea învăţământul din aceste şcoli şi universităţi, a îndepărtat de Dumnezeu pe studenţi, în loc să-i apropie.

Aceşti oameni proslăvesc minţile ingenioase, care au descoperit taina atomului, în timp ce noi tremurăm la gândul a ceea ce ar putea să ne aducă tuturor, această culme a inteligenţei.

Acestea sunt rezultatele «progresului» omului. Sunt perfecţiunile pe care unii îşi întemeiază speranţa şi credinţa lor într-o lume mai bună şi mai paşnică. Ei par să fie convinşi că «progresul» conduce totdeauna spre o îmbunătăţire, pe când în realitate, el poate tot tât de bine să ne facă nu să înaintăm, ci să dăm înapoi.

Care sunt acum argumentele celeilalte tabere? Ce probă sigură avem noi că Isus va reveni şi că noi trebuie să trăim în aşteptarea acelei zile glorioase?

Biblia însăşi este dovada noastră. In Scriptură, a doua venire a lui Christus ocupă un loc predominant. S-a socotit că la fiecare treizeci

de versete se menţionează această învăţătură şi că pentru fiecare menţiune, privind prima venire a lui Christos, există opt menţiuni pentru a doua venire. In total, trei sute optsprezece

228

dovezi pentru acest eveniment. In Vechiul Testament, această a doua venire este tema profeţilor. In Noul Testament, epistole întregi (1 şi 2 Tesaloniceni) şi capitole (Matei 24, Marcu 13; Luca 21) îi sunt consacrate.

Biblia întreagă insistă cu tărie asupra celei de a doua veniri a lui Christos. De exemplu, la Isa. 66. 15 găsim scris: «Domnul vine într-un foc, şi carăle Lui sunt ca un vârtej; îşi preface mânia într-un jăratic, şi ameninţările în flăcări de foc.»

In diferite feluri, mai găsim descrisă această a doua venire a lui Isus, de către profetul Ieremia, spunând că toate naţiunile se vor aduna în numele Lui. Va fi o imensă conferinţă a dezarmării, mult mai importantă decât toate celelalte pe care lumea le-a cunoscut la Geneva, Paris sau Washington.

Ezechiel vorbeşte de un Ierusalim restaurat, de un templu reclădit şi de o ţară organizată şi prosperă.

Daniel în viziunile sale, vede pe Christos venind ca judecător şi domnitor al pământului.

Osea spune că în zilele de pe urmă, când Domnul va veni, Israel îl va primi ca Domn şi Stăpânitor.

Amos arată noul tron al lui David restabilit în Ierusalim.

Obadia vine cu solemne înştiinţări în vederea reîntoarcerii Prinţului prinţilor.

Mica anunţă încetarea războaielor, când săbiile vor fi prefăcute în fiare de plug şi suliţele în cosoare.

229

Naum spune că Christos va sfărâma munţii sub picioarele Sale şi în faţa Lui pământul va arde.

Ţefania ne redă cântarea nouă pe care Israel o va învăţa de la El.

Hagai ne arată că toate lucrurile vor fi clătinate şi numai ce este din Dumnezeu va rămâne.

Zaharia ne spune că: «Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe muntele Măslinilor» şi că acesta «se va despica la mijloc… şi se va face o vale foarte mare,» (Zah. 14. 4) care va fi valea hotărârii…

Maleahi încheie Vechiul Testament, zugrăvind întoarcerea

Prinţului «care va fi ca focul topito-rului şi ca leşia nălbitorului» (3.2) «şi ca soarele neprihănirii» (4. 2) umplând pământul cu slava Lui. Astfel Vechiul Testament este plin de menţiuni privind a doua venire, a lui Christos.

In Noul Testament, prezicerile privitoare la venirea lui Christos sunt şi mai insistente, exprimate în termeni şi mai precişi. Ev Matei compară pe Christos cu un mire venind să-şi ia mireasa.

Marcu II vede plecând în călătorie, dând diferite sarcini robilor săi pentru ca ei să le îndeplinească, până la întoarcerea lui.

Luca îl compară pe Isus cu un om de viţă nobilă, care pleacă cu treburi importante într-o ţară depărtată, lasând bunurile şale robilor săi, pentru ca ei să le valorifice până la întoarcerea lui.

Ioan citează cuvintele lui Christos: «Mă duc să vă pregătesc un loc. Şi după ce Mă voi duce şi vă voi

230

pregăti un loc, Mă voi întoarce şi vă voi lua cu Mine.» (Ioan 14.2 – 3).

Referiri la această revenire a lui Christos, găsim deasemeni în epistola către Romani, cu precizarea că toate lucrurile vor fi puse la picioarele Sale.

In prima epistolă către Corinteni, Pavel, vorbeşte despre Domnul venind să învieze morţii; iar in a doua epistolă către Corinteni ni ne descrie noua casă pe care o vom avea când cortul nostru pământesc va fi nimicit.

Epistola către Coloseni (3. 4) spune: «Când se va arăta Christos, viaţa voastră, atunci vă veţi arăta şi voi împreună cu El în slavă.»

In prima epistolă către Tesaloniceni, Pavel ne spune să aşteptăm pe Fiul lui Dumnezeu care va veni din ceruri. In a doua epistolă către Tesaloniceni, ne descrie pe Christos venind cu sfinţii Săi.

In Timotei, citim cuvintele că Domnul va răsplăti pe toţi cei ce vor «fi iubit venirea Sa.»

Tit vorbeşte despre «prea fericita speranţă». Epistola către Evrei (9. 28) vorbeşte despre a doua venire în aceşti termeni: «Tot aşa, Christos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ca să aducă mântuirea celor ce-L aşteaptă.» Iacov îndeamnă pe cititorii săi să aştepte cu răbdare venirea Domnului. a

Petru spune că ziua Domnului va veni cum, vine un hoţ noaptea.

231

Ioan aduce marea făgăduinţă tuturor credincioşilor: «Acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Şi ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar ştim că atunci când Se va rata El, vom fi ca El; pentruca îl vom vedea aşa cum este.» (1 Ioan 3. 2).

Iuda spune: «Iată că vine Domnul cu zecile de mii de sfinţi ai Săi.» (v. 14).

Şi toată cartea Apocalipsei este consacrată venirii lui Christos.

Vechiul Testament nu numai că ne spune să aşteptăm venirea lui Christos, iar Noul Nestament confirmă această promisiune, dar şi studierea documentelor istorice ale celor mai mari confesiuni creştine, dovedesc că toţi marii lor fondatori ai credinţei, credeau în această a doua venire.

Adevărul cel mai glorios din lume, este a doua venire a lui Isus Christos. Este o făgăduinţă sigură pentru viitor, atunci când totul în jurul nostru nu e decât pesimism şi tristeţe. Când oamenii se jeluiesc: «Ce vom deveni, unde vom fi târâţi de valuri? Atunci biblia are pentru ei un răspuns sigur şi de incredere. Ea spune că sfârşitul tuturor lucrurilor, va fi întoarcerea lui Isus Christos şi răsplata ce aşteaptă pe aleşii Domnului!

Cât despre timpul şi data exactă când se va întâmpla acest eveniment glorios, nu vreau să supăr Providenţa, îndrăznind vreo presupunere. Cunoaştem prea bine pasajul în care ucenicii au întrebat: «Doamne, în vremea aceasta ai de gând să aşezi din nou împărăţia **lui** Israel?», la care **Isus** a **răspuns: «Nu este**

232

treaba voastră să ştiţi vremurile sau soroacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat supt stăpânirea Sa.» (Fapt. 1.6 – 7).

Puţin interesează momentul exact al venirii Lui; ceea ce este important este să trăim în aşa fel, încât să fim gata în tot momentul! Isus a spus că îngerii din cer nu ştiu ziua venirii Lui şi că numai Dumnezeu cunoaşte momentul şi ora când vânturile furioase se vor face auzite, când cerurile se vor deschide şi când Christos şi mulţimile cereşti vor apărea deodată în ochii oamenilor.

Isus a spus totuşi că unele semne vor indica apropierea celei de a doua veniri a Lui. «Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitaţi în sus, şi să vă ridicaţi capetele, pentru că izbăvirea voastră se

apropie. Şi le-a spus o pildă: Vedeţi smochinul şi toţi copacii. Când înfrunzesc, şi-i vedeţi, voi singuri cunoaşteţi că de acum vara este aproape. Tot aşa, când veţi vedea întâmplându-se aceste lucruri, să ştiţi că împărăţia lui Dumnezeu este aproape.» (Luc. 21. 28 – 31).

Care sunt deci semnele la care Isus ne îndeamnă să luăm seama? «Vor fi semne în soare, în lună şi în stele. Si pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, cari nu vor şti ce să facă la auzul urletului mării şi al valurilor; oamenii îşi vor da sufletul de groază, în aşteptarea lucrurilor cari se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate.» (Luc. 21. 25 – 26).

233

După măsura de timp a îngerilor care contemplă eternitatea, acesta este diferit de timpul pe care-1 calculăm noi cu calendarele noastre pământeşti. Pentru noi, care ne agăţăm cu disperare de cei şaptezeci de ani ce ne sunt acordaţi şi care socotim zilele după propria noastră şedere pe pământ, două sute sau cinci sute de ani ne par un timp foarte lung. Pentru Dumnezeu o astfel de perioadă nu este decât o zi. (Ps. 90. 4).

Mulţi savanţi care citesc atent Sfintele Scripturi şi care privesc cu luare aminte evenimentele actuale, au ajuns la convingerea că trăim în prezent ultimele zile pe acest pământ. Ei consideră că am intrat în faza finală, în ultimul act al dramei, începută cu mii de ani înainte în grădina Edenului.

Auzim de revolte şi revoltuţii în Orientul Mijlociu. Graţie petrolului, vechea Persie a devenit din nou o ţară de primă importanţă. Cu restabilirea Israelului ca naţiune independentă şi stat suveran, cu monedă şi armată proprie şi egalitate în drepturi, roata istoriei a descris un cerc mare ajungând la poziţia iniţială. In acea regiune bogată şi roditoare a Orientului Apropiat a început civilizaţia noastră. Din acest spaţiu restrâns, ea s-a răspândit în toate direcţiile, făcând înconjurul globului. Ea a progresat perseverent, oprindu-se uneori pentru a culege forţe noi. Civilizaţia aceasta a fost prinsă uneori secole întregi în ghiarele barbariei, ale ignoranţei, ale ateismului şi fricii. Abia acum în vremea noastră, ea începe să se întoarcă la locurile ei de plecare.

234

Pe lângă acestea, recunoaştem foarte clar în jurul nostru tabloul descris de Isus când spune: «Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe,

aidoma se va întâmpla şi la venirea Fiului omului. In adevăr, cum era în zilele dinainte de potop, când mâncau şi beau, se însurau şi se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie, şi n-au ştiut nimic, până când a venit potopul şi i-a luat pe toţi, tot aşa va fi şi la venirea Fiului omului. Atunci, din doi bărbaţi cari vor fi la câmp, unul va fi luat şi altul va fi lăsat. Din două femei cari vor măcina la moară, una va fi luată şi alta va fi lăsată. Vegheaţi dar, pentru că nu ştiţi în ce zi va veni Domnul vostru.» (Mat. 24. 37 – 42).

Proorocul Daniel menţionează un alt semn al apropierii vremurilor din urmă: «Atunci cunoştinţa va creşte» (Dan. 12. 4). Acest pasaj este clar şi nu e greu să recunoaştem aici extraordinara creştere în acelaşi timp, atât a comunicaţiilor cât şi a cunoştinţei, creştere caracteristică în special pentru ultimii cincizeci de ani. Niciodată în toate analele istoriei, evenimentele nu s-au succedat într-un asemenea ritm; niciodată descoperirile minunate ale oamenilor nu au succedat la intervale aşa de scurte.

Medicii, în deosebi psihiatrii, au declarat că trupul omenesc n-a fost creat pentru o astfel de încordare şi că el nu poate rezista unei asemenea viteze şi unei asemenea încordări. Noi însă înaintăm grăbiţi, fără să ţinem seama de aceasta. Mulţi conducători de întreprinderi industriale, a căror muncă a făcut posibilă

această acceleraţie ameţitoare, au murit la biroul lor de lucru ca victime ale monstrului creat, (popularizat în literatura USA ca monstrul simbolizat de Franken-stein, care s-a răzbunat asupra creatorului său.)

Numeroşi intelectuali îşi băteau joc, cu câţiva ani în urmă, de pasajul din epistola a doua a lui Petru 3. 10 – 12, dar explozia bombei cu hidrogen şi teribilele posibilităţi ale bombei cu Cobalt, au schimbat scepticismul lor în admiraţie, faţă de prezicerile din Biblie.

«Ziua Domnului însă va veni ca un hoţ. In ziua aceea, cerurile vor trece cu troznet, trupurile cereşti se vor topi de mare căldură, şi pământul, cu tot ce este pe el, va arde. Deci, fiindcă toate aceste lucruri au să se strice, ce fel de oameni ar trebui să fiţi voi, printr-o purtare sfântă şi evlavioasă, aşteptând şi grăbind venirea zilei lui Dumnezeu, în care cerurile aprinse vor pieri, şi trupurile cereşti se vor topi de căldura focului?» (2Petr. 3. 10 – 12).

Desigur, nu e cazul să fixăm nici măcar cu aproximaţie, data

întoarcerii lui Christos. Totuşi, nu se poate trece cu vederea faptul grav, că timpurile în care trăim, diferă radical de toate celelalte care le-au precedat. Ritmul evenimentelor se accelerează şi unele care acum câţiva ani ar fi făcut senzaţie, se succed atât de repede, încât multe dintre ele trec neobservate. Destrăbălarea a devenit atât de obişnuită, atât de făţiş tolerată, încât nu se mai face practic nimic spre a o ascunde. Corupţia în cercurile cele mai înalte şi respectabile poate fi considerată ca o regulă, nu ca o excepţie. Deasemeni

236

se conturează vizibil forţele organizate ale ateismului, duşmanul cel mai înverşunat al bisericii din zilele Romei păgâne până în prezent.

Semnele apocaliptice, pe care le cunoaştem atât de bine: războiul, foametea, ciuma, moartea, dau târcoale în jurul lumii. Măsurat faţă de corpurile cereşti, timpul ne mai poate îngădui, zece, o sută sau o mie de ani. Dar se prea poate să nu ne lase decât o zi, o săptămână sau o lună. Este posibil să devină realitate cuvintele: «că, nu va trece neamul acesta până se vor întâmpla toate aceste lucruri.» (Mat. 24. 34).

Până la acea zi supremă, datoria fiecărui creştin este să aştepte şi să vegheze. Isus a spus: «Vegheaţi dar, pentru că nu ştiţi în ce zi va veni Domnul vostru.» (Mat. 24, 42). Această speranţă sublimă ar trebui să determine pe toţi credincioşii la o nouă consacrare deplină în slujba Domnului. Isus a spus: «Puneţi ta-lanţii în negoţ până Mă voi întoarce.» (Luc. 19. 13). Acest timp de aşteptare trebuie să fie un timp de pregătire. Tot Isus a mai spus: «Voi dar fiţi gata, căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiţi.» (Luc. 12. 40).

Toată istoria se îndreaptă către acea zi supremă în care Christos va fi încoronat şi în care El va călca duşmanii Săi. Biblia spune că: «El va face ca domnia Lui să crească, şi o pace fără sfârşit va da scaunului de domnie al lui David şi împărăţiei lui, o va întări şi o va sprijini prin judecată şi neprihănire, de acum şi-n veci de veci.» (Isa. 9. 7).

237

In acea zi, războiul şi toate ciocnirile între oameni vor înceta. Păcatul şi poftele omeneşti nu vor mai exista, necazul şi durerea vor fi dispărut. In acea zi, păgânul se va întoarce la Dumnezeu şi niciun om nu va mai fi în necunoştinţă de Dumnezeu. Atunci toată natura îşi va desfăşura splendoarea şi măreţia pe care o avea în grădina Edenului. In acea zi, toate animalele pământului vor locui împreună în armonie şi

pace. In acea zi, cunoaşterea dragostei lui Dumnezeu va acoperi tot pământul şi arzătoarea noastră rugăciune: «Vie împărăţia Ta» va fi în sfârşit împlinită.

Christos va domni ori unde,
Soarele ceresc pătrunde;
Al Lui regat se va lăţi
Cât mândurul soare va luci.
(Din H. E. 313) Aceasta este speranţa creştinului!

238

Capitolul 18 ŞI ÎN SFÂRŞIT – PACE

Celui cu inima tare, Tu-i chezăşluieşti pacea; da, pacea, căci se încrede în Tine.

ha. 26. 3

Ştim acum ce înseamnă a avea pace cu Dumnezeu. Ştim ce înseamnă a fi creştin. Ştim ce preţ trebuie să plătim pentru a obţine acest dar, pe care oamenii îl numesc pace şi fericirea creştină. Sunt oameni, care ar plăti milioane ca să obţină această pace. Milioane de fiinţe omeneşti o caută. Dar de fiecare dată când sunt pe punctul de a ajunge la ţintă şi de a găsi pacea, pe care o avem în Christos, Satana îi îndepărtează de ea, îi orbeşte, pune în faţa lor o perdea de fum şi le aruncă praf în ochi. Şi ei nu mai văd ţinta. Dar noi am găsit pentru totdeauna pacea, fiindcă ea ne este dăruită. Astfel am găsit secretul vieţii.

Sunt încă multe lucruri pe care nu le înţelegem. încă multe taine şi probleme care ne tulbură câteodată, dar în cugetul nostru odihna şi pacea adâncă ne dă o viaţă încrezătoare. Am găsit în idealul creştin, un avantaj şi un sprijin, care pun la îndoială eficacitatea tuturor concepţiilor filosofice, economice şi sociale. Concepţia materialistă nu suferă nicio comparaţie cu ceea ce oferă Christos.

Dr. Thiessen, în lucrarea sa despre «Etica creştină»,

239

arată mai multe dintre aceste foloase. In primul rând: avem înfierea divină. Din momentul în care am primit pe Isus Christos ca Mântuitor personal, am fost înfiaţi în familia lui Dumnezeu. Suntem deci copiii Lui. Avem unele privilegii şi unele responsabilităţi, pe care le cunosc doar fiii de regi. Prin înfiere avem în vine sânge regesc, pentru că am devenit membri ai familiei Regelui regilor şi Domnului

domnilor.

In al doilea rând: Ne aşteaptă o moştenire. Biblia spune că noua noastră viaţă în Christos, rezultată din naşterea din nou, face din noi moştenitori împreună cu El. Suntem de acum înainte, moştenitori ai lumii.

In al treilea rând: Avem pacea creştină. N-a fost chip să câştigăm această pace, decât după ce am primit iertarea lui Dumnezeu, după ce ne-am împăcat cu El, pentru a trăi în armonie cu noi înşi-ne, cu aproapele nostru şi mai ales cu Dumnezeu. «Cei răi n-au pace, spune Dumnezeul meu.» (Isa. 57. 21). Dar prin sângele Său vărsat pe cruce, Christos a făcut pace cu Dumnezeu pentru noi şi astfel, El însuşi este pacea noastră. Dacă primim prin credinţă pe Christos, ajungem într-o stare după voia lui Dumnezeu şi simţim liniştea lăuntrică pe care, nicio altă cale nu o poate procura omului. Când întră Christos în inima noastră, suntem eliberaţi de preocuparea păcatului. Curăţiţi de orice sentiment murdar şi nedemn, putem ridica cu încredere capul, ca să privim în faţă pe aproapele nostru. «Când **sunt** plăcute Domnului căile cuiva îi face prieteni chiar şi pe vrăjmaşii lui.» (Prov. 16. 7). Chiar în ora morţii

noastre putem sta în faţa lui Dumnezeu, cu acelaşi sentiment de pace şi siguranţă.

Al patrulea mare folos ce-el aduce cunoaşterea lui Christos este viaţa spirituală. Omul firesc, nu este complet conştient de vinovăţia vieţii sale, dar el simte că sufletul lui este mort. Acei care nu sunt familiarizaţi cu termenii teologici nu-şi pot exprima astfel sentimentele lor lăuntrice, dar nu sunt mai puţin conştienţi de situaţia lor. Chiar şi omul nenăscut din nou se miră uneori de indiferenţa lui în faţa binelui şi a răului. El este tulburat când vede cu câtă uşurinţă, în faţa unor flagrante nedreptăţi, el înclină să accepte compro-misiurile şi se declară mai curând de acord cu o ieşire din impas, decât să se pronunţe pentru o cauza dreaptă. De altfel şi păcătosul cel mai înrăit trece prin momente în care ar dori să fie mai bun. Criminalul cel mai împietrit, prostituata cea mai neruşinată, cunosc şi ei în sufletul lor o aspiraţie profundă către bine. Bărbaţii şi femeile care nu s-au întors la Dumnezeu, dar care încearcă să trăiască o viaţă cinstită, simt în mod evident cât de departe rămâne această ţină a lor. Ceea ce este mai tragic, este faptul că mulţi dintre ei nici nu ştiu, că insuccesul lor

provine din faptul, că se află într-o stare de moarte în păcate şi că trebuie să se nască la o nouă viaţă prin Christos, înainte de – a putea trăi după legile spirituale.

Isus as pus: «Eu am venit ca oile să aibă viaţă, şi s-o aibă din belşug.» (Ioan 10. 10). Şi Apostolul Pavel spune: «Căci, dacă este cineva în Christos, este o

241

făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi.» (2 Cor. 5. 17).

A fi născut din nou în Christos înseamnă a fi născut pentru un ideal nou, pentru noi aspiraţii, pentru noi speranţe şi pentru noi capacităţi cu care să atingem obiective cu totul noi. Christos, Mântuitorul şi Stăpânul nostru, ne-a dat o nouă viaţă.

In al cincilea rând, faptul de a fi creştin ne procură bucuria împărtăşirii creştine. Singurătatea este una din marile spaime şi tragedii ale omenirii. De câte ori nu simţim acest sentiment în mijlocul unei mulţimi. Câți bărbaţi şi femei n-au resimţit o mai mare singurătate într-un mare oraş, decât mergând pe un drum de ţară. De câte ori nu dorim să găsim un om care să poată înţelege şi împărtăşi sentimentele noastre cele mai intime, pe cineva cu care să vorbim, care să vadă viaţa ca şi noi, să fie călăuzit de aceleaşi motive şi să judece după aceleaşi valori!

Când în limbajul nostru ne exprimăm dorinţa de a găsi pe cineva care să vorbească limba noastră, nu facem altceva decât să repetăm în realitate, dorinţa psalmistului care spune: «Aruncă-Ţi ochii la dreapta, şi priveşte! Nimeni nu mă mai cunoaşte, orice scăpare este pierdută pentru mine, nimănui nu-i pasă de sufletul meu.» (Ps. 142. 4).

Ştim de-acum însă că Christos este singurul prieten care înţelege toate gândurile noastre. Odată legătura cu El stabilită, nu ne mai putem simţi singuri niciodată. Când Isus ia în inima noastră locul ce I se cuvine,

242

dispare orice sentiment al despărţirii de Dumnezeu. Acum suntem în prezenţa lui Dumnezeu. Această legătură aduce o bucurie nespus de minunată. Nicio filosofie omenească n-ar putea procura această binecu-vântare de nepreţuit.

In al şaselea rând: A urma pe Christos înseamnă a primi o putere nouă. Omul, nu poate atinge nivelul ce-şi propune prin el însuşi,

cu atât mai mult el nu poate ajunge la nivelul cerinţelor impus de Dumnezeu. Legea lui Moise a fost dată ca un minimum de virtute în ochii lui Dumnezeu şi prin noi înşi-ne suntem prea slabi ca să atingem chiar şi acest minimum. In tot timpul istoriei, omul a luat hotărâri peste hotărâri, sperând să aibă puterea de a ţine Legea, cu toate că presimţea în inima sa, că va putea să realizeze cel mult o corectare temporară, dar nu una permanentă. Această slăbiciune omenească este atât de general cunoscută, încât «rezoluţiile ferme» ce se i-au de Anul-Nou, ca şi uşurinţa cu care omul îşi schimbă părerile, au devenit un obiect de distracţie generală. Numai şi numai prin naşterea din nou în Christos, omul poate, nu numai să-şi schimbe felul de vieţuire, ci să capete o nouă personalitate.

Cunoaştem toţi transformarea ce a suferit-o Saul din Tars pe drumul Damascului. Când Christos a intrat în inima lui Pavel, El a făcut dintr-unul din cei mai înverşunaţi duşmani ai Lui, unul din apărătorii Săi cei mai puternici. Transformări tot atât de radicale au loc şi azi, obţinute prin acelaşi mijloc, care a făcut

din Saul din Tars un Pa vel, şi anume: naşterea din nou în Christos.

Nicio filosofie omenească nu poate realiza astfel de schimbări, nu poate conferi o astfel de forţă. Această forţă stă totdeauna şi în orice împrejurări, la dispoziţia noastră. Dumnezeu spune: «Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot Eu îţi vin în ajutor. Eu te sprijinesc cu dreaptaMea biruitoare.» (Isa.41.10). Oricare ar fi împrejurările, oricare ar fi cerinţele, obligaţiile sau chiar sacrificiile, puterea lui Dumnezeu va fi forţa noastră, în ceasul când vom avea nevoie de ea.

In al şaptelea rând: avem parte şi de binecuvântări pământeşti, care rezultă din comportarea noastră de creştini. Păcatul şi sentimentul de nevrednicie lăuntrică prejudiciează sănătatea fizică şi spirituală. Sentimentul de necurăţie şi imoralitate fizică, de ură împotriva semenilor noştri, conştiinţa imperfecţiunii noastre, a insuccesului nostru, a incapacităţii noastre de a atinge telurile către care tindem, sunt adevăratele simtome ale madaliilor fizice şi spirituale. Sentimentul de vinovăţie şi păcătoşenie, pe care omul firesc îl poartă în lăuntrul său, îl face inapt pentru împlinirea datoriilor sale şi duce la îmbolnăvirea trupului şi sufletului lui. Nu din întâmplare,

Isus a legat întotdeauna vindecările Sale de predica şi propovăduirea Sa. Există o legătură reală între viaţa sufletului şi sănătatea trupului şi a raţiunii.

244

Pace cu Dumnezeu, pacea lui Dumnezeu în inima omului, bucuria împărtăşirii cu Christos au în ele înşile un efect sănătos asupra trupului şi asupra sufletului, dezvoltând şi ocrotind forţa fizică şi mintală. Astfel, pe lângă pacea lăuntrică, Christos dă trupului, inteligenţei şi sufletului cele mai bune îndrumări. El favorizează dezvoltarea vieţii spirituale. Bucuria, împărtăşirea cu Domnul, ca şi o nouă putere de viaţă, decurg din naşterea din nou.

Sunt unele privilegii speciale, de care se bucură doar adevăraţii creştini. Aşa este privilegiul de a primi înţelepciunea dumnezeiască şi de a fi mereu conduşi de ea. Biblia spune: «Dacă vreunuia dintre voi îi lipseşte înţelepciunea, s-o ceară dela Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă şi fără mustrare, şi ea îi va fi dată.» (Iac. 1. 5).

Creştinul are apoi un sentiment de veritabil optimism, are siguranţa că, potrivit descoperirii divine, totul lucrează spre binele lui.

De asemenea creştinul are o viziune justă asupra lumii. Această viziune îi dezvăluie planul lui Dumnezeu şi sfârşitul spre care tinde totul. Ea ne dă siguranţa, că în ciuda războaielor şi forţelor distrugătoare ale naturii, care par că ne cuprind în ghiarele lor, Dumnezeu este totuşi pe tronul Său şi conduce toate. Satana însuşi este reţinut de puterea lui Dumnezeu şi nu-şi poate exercita influenţa sa răufăcătoare, decât în măsura, în care Dumnezeu îi permite şi numai atât timp, cât Dumnezeu îi îngăduie. Sfintele Scripturi ne învaţă

245

că Dumnezeu are un plan precis pentru fiecare perioadă a istoriei, pentru fiecare naţiune şi pentru fiecare individ. După cum am mai văzut, Biblia dezvăluie planul lui Dumnezeu cu privire la revenirea lui Chri-stos şi întemeierea împărăţiei sale. Astfel, pentru creştin, viaţa are un plan, un sens şi certitudinea că Dumnezeu va triumfa până la urmă, asupra tuturor nedreptăţilor.

Rezumând superioritatea vieţii creştine asupra celorlalte forme de viaţă, nu putem trece sub tăcere avantajele pe care creştinul le va avea pentru întreaga veşnicie. Iov a spus: «Omul odată mort ar putea să mai învieze?» (Iov 14. 14). Apoi el răspunde propriului său suspin: «Dar ştiu că Răscumpărătorul meu este viu, şi că se va ridica la urmă

pe pământ.» (Iov 19. 25).

Ce perspectivă de viitor! Câtă speranţă! Ce viaţă! Un creştin adevărat nu e dispus să schimbe situaţia lui, cu aceea a omului celui mai bogat şi cu vază din lume. Preferă să fie un fiu de Rege divin, împreună moştenitor cu Christos, un membru din familia regească a Cerurilor!

Creştinul ştie de unde a venit şi pentru ce este aici; ştie unde merge, ştie că are pace în inimă. Pacea lui Christos îi umple inima şi îi copleşeşte sufletul!

Furtuna face ravagii, marea furioasă izbeşte stâncile cu valurile ei înspumate. Fulgerul brăzdează cerul, tunetul bubuie, vântul suflă în rafale, dar păsărică doarme adânc, în deschizătura stâncii, cu căpşorul vârât

246

sub aripă. Aceasta înseamnă pace: să poţi dormi în **toiul** furtunii deslănţuite.

In Christos, noi avem odihnă şi pace în mijlocul învălmăşelii generale, în confuziile şi rătăcirile acestei vieţi. Furtuna deslănţuită face ravagii, dar inimile noastre se odihnesc. Noi, în sfârşit, am găsit: Pacea CU Dumnezeu!

247